

HAPPY JACK

THORNTON W. BURGESS

HAPPY JACK

HAPPY JACK

THORNTON W. BUGRESS

DONNA NGUYỄN (DỊCH)

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

LỜI GIỚI THIỆU

Dể đáp ứng nhu cầu học tiếng Anh hiện đang là một hiện tượng đầu tư vốn kỹ năng của đông đảo học sinh, sinh viên và các bạn yêu thích Anh ngữ cũng như thúc đẩy cơ hội tiếp cận những tác phẩm văn học lớn, Tủ sách **Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học** đã ra đời.

Học tiếng Anh có nhiều cách. **Học tiếng Anh qua cách đọc các tác phẩm Văn Học** nổi tiếng của những nhà văn lớn từ nguyên bản là cách học rất có ý nghĩa đối với người học tiếng Anh, vì đây là cách học có hiệu quả ở nhiều mặt, xây dựng nhiều kỹ năng. Hơn ai hết, với người học ngoại ngữ, kỹ năng đọc và hiểu ngoại ngữ đó là điều cần thiết. Vì thế, mục đích của Tủ sách **Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học** cung cấp những bản gốc của tác phẩm bằng tiếng Anh để bạn đọc có thể tận mắt đọc những lối viết chuẩn xác của tác giả sử dụng tiếng Anh (như tiếng mẹ đẻ). Từ đó bạn đọc (và người học) sẽ phát triển những kỹ năng cần thiết, phục vụ quá trình sử dụng ngôn ngữ của mình trong tương lai.

Lợi ích của việc đọc các tác phẩm văn học qua nguyên bản tiếng Anh rất đáng quan tâm đến, vì bạn đọc các tác phẩm này sẽ có những cơ hội mang đến cho mình:

- Xây dựng kho từ vựng (building vocabulary)
- Hiểu rõ cấu trúc ngữ pháp (understanding grammar)
- Nắm vững được cách diễn đạt ý tưởng (sharpening idea expression)
- Làm quen và tăng vận tốc đọc văn bản tiếng Anh (speeding up reading rate)
- Hiểu về văn hóa của người nói tiếng Anh (understanding cultural aspects)
- Tăng cường kỹ năng dịch thuật (improving translating skills)
- Học một cách thư giãn, không ngán (enjoying while studying)
- Học một cách hiệu quả (studying English effectively).

Từ những lợi ích rất thiết thực trên, Nhà xuất bản Lao Động, kết hợp với Doanh nghiệp sách Thành Nghĩa mạnh dạn giới thiệu Tủ sách **Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học** cùng tất cả bạn đọc. Đây là một tủ sách song ngữ, phần chuyển ngữ tiếng Việt sẽ giúp các bạn có một khái niệm về dịch thuật, hiểu thêm về tác phẩm, cũng như rút ra cho mình một phương hướng dịch thuật. Ngoài ra, còn là cách hay để chúng ta cảm thụ những tác phẩm văn học lớn, những viên ngọc quý trong kho tàng tư tưởng của nhân loại.

Mong rằng trong tương lai, bạn đọc (các bạn học và dạy tiếng Anh) sẽ có những tác phẩm thuộc Tủ sách này được trưng bày trong thư viện gia đình của mình, có ý nghĩa giáo dục học tập, vừa xây dựng một

bộ sưu tập gồm những tác phẩm văn học lớn mang nét đẹp văn hóa, vừa sang trọng. Đây là cách thiết thực để chúng ta đưa tiếng Anh vào chương trình học tập, sau đó mạnh dạn đem ra sử dụng ở môi trường cuộc sống. Tủ sách còn là những ấn phẩm trang nhã gửi tặng bạn bè, các em học sinh, sinh viên, bạn đọc yêu thích Anh ngữ... các tác phẩm văn học như là món quà tinh thần có ý nghĩa: Giúp đỡ, động viên khuyến khích người học tiếng Anh và gửi đến họ sự cảm thụ giá trị nhân văn cao cả, có ý nghĩa cho bản thân. Như vậy, cũng như bạn đã tặng họ một chiếc nhẫn với kiểu dáng đẹp, nạm viên ngọc quý mà họ sẽ đem theo cuộc đời mình trên bàn tay của họ.

Nhà xuất bản Lao Động và Doanh nghiệp sách Thành Nghĩa xin trân trọng chào đón bạn đọc đến với Tủ sách Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học.

**NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG
DOANH NGHIỆP SÁCH THÀNH NGHĨA**

8 <<<

8 <<<

CHAPTER I

HAPPY JACK DROPS A NUT

*Save a little every day,
And for the future put away.*

Happy Jack

Happy Jack Squirrel sat on the tip of one of the highest branches of a big hickory tree. Happy Jack was up very early that morning. In fact, jolly, round, red Mr. Sun was still in his bed behind the Purple Hills when Happy Jack hopped briskly out of bed. He washed himself thoroughly and was ready for business by the time Mr. Sun began his climb up in the blue, blue sky.

You see, Happy Jack had found that big hickory tree just loaded with nuts all ripe and ready to gather. He was quite sure that no one else had found that special tree, and he wanted to get all the nuts before any one else found out about them. So he was all ready and off he raced to the big tree just as soon as it was light enough to see.

"The nuts that grow in the hickory tree—
They're all for me! They're all for me!"

Happy Jack was humming that little song as he rested for a few minutes 'way up in the top of the tree and wondered if his storehouse would hold all these big, fat nuts. Just then he heard a great scolding a little way over in the Green Forest. Happy Jack stopped humming and listened. He knew that voice. It was his cousin's voice—the voice of Chatterer the Red Squirrel. Happy Jack frowned. "I hope he won't come over this way," muttered Happy Jack. He does not love his cousin Chatterer anyway, and then there was the big tree full of hickory nuts! He didn't want Chatterer to find that.

I am afraid that Happy Jack was selfish. There were more nuts than he could possibly eat in one winter, and yet he wasn't willing that his cousin, Chatterer the Red Squirrel, should have a single one. Now Chatterer is short-tempered and a great scold. Some one or something had upset him this morning, and he was scolding as fast as his tongue could go, as he came running right towards the tree in which Happy Jack was sitting. Happy Jack sat perfectly still and watched. He didn't move so much as the tip of his big gray tail. Would Chatterer go past and not see that big tree full of nuts? It looked very much as if he would, for he was so busy scolding that he wasn't paying much attention to other things.

Happy Jack smiled as Chatterer came running under the tree without once looking up. He was so tickled that he started to hug himself and didn't remember that he was holding a big, fat nut in his hands. Of course he dropped it. Where do you think it went? Well, Sir, it fell straight down, from the top of that tall tree, and it landed right on the head of Chatterer the Red Squirrel!

"My stars!" cried Chatterer, stopping his scolding and his running together, and rubbing his head where the nut had hit him. Then he looked up to see where it had come from. Of course, he looked straight up at Happy Jack.

"You did that purposely!" screamed Chatterer, his short temper flaring up.

"I didn't!" snapped Happy Jack.

"You did!"

"I didn't!"

Oh, dear, oh, dear, such a sight! Two little Squirrels, one in a gray suit and one in a red suit, contradicting each other and calling names! It was such a sad, sad sight, for you know they were cousins.

CHAPTER II

THE QUARREL

*It's up to you and up to me
To see how thrifty we can be.
To do our bit like soldiers true
It's up to me and up to you.*

Happy Jack

Two angry little people were making a dreadful noise in the Green Forest. It was a beautiful morning, a very beautiful fall morning, but all the beauty of it was being spoiled by the dreadful noise these two little people. You see they were quarreling. Yes, Sir, they were quarreling, and it wasn't at all nice to see or nice to hear.

You know who they were. One was Happy Jack Squirrel, who wears a coat of gray, and the other was Chatterer the Red Squirrel, who always wears a red coat with vest of white. When Happy Jack had dropped that nut from the tip-top of the tall hickory tree and it had landed right on top of Chatterer's head it really had been an accident. All the time Happy Jack had

been sitting as still as still could be, hoping that his cousin Chatterer would pass by without looking up and so seeing the big fat nuts in the top of that tree. You see Happy Jack was greedy and wanted all of them himself. Now Chatterer the Red Squirrel has a sharp temper, and also he has sharp eyes. All the time he was scolding Happy Jack and calling him names Chatterer's bright eyes were taking note of all those big, fat hickory-nuts and his mouth began to water. Without wasting any more time he started up the tree to get some.

Happy Jack grew very angry, very angry indeed. He hurried down to meet Chatterer the Red Squirrel and to prevent him climbing the tree.

"You keep out of this tree; it's mine!" he shrieked.

"No such thing! You don't own the tree and I've got just as much right here as you have!" screamed Chatterer, dodging around to the other side of the tree.

"'Tis, too, mine! I found it first!" shouted Happy Jack. "You're a thief, so there!"

"I'm not!"

"You are!"

"You're a pig, Happy Jack! You're just a great big pig!"

"I'm not a pig! I found these nuts first and I tell you they're mine!" shrieked Happy Jack, so angry that every time he spoke he jerked his tail. And all the time he was chasing round and round the trunk of the tree trying to prevent Chatterer getting up.

Now Happy Jack is ever so much bigger than his cousin Chatterer but he isn't as spry. So in spite of him Chatterer got past, and like a little red flash was up in the top of the tree where the big, fat nuts were. But he didn't have time to pick even one, for after him came Happy Jack so angry that Chatterer knew that he would fare badly if Happy Jack should catch him. Round and round, over and across, this way and that way, in the top of the tall hickory tree raced Chatterer the Red Squirrel with his cousin, Happy Jack the Gray Squirrel, right at his heels, and calling him everything bad to be thought of. Yes, indeed it was truly dreadful, and Peter Rabbit, who happened along just then, put his hands over his ears so as not to hear such a dreadful quarrel.

PETER RABBIT, WHO HAPPENED ALONG
JUST THEN, PUT HIS HANDS OVER HIS EARS.

CHAPTER III

STRIPED CHIPMUNK IS KEPT VERY BUSY

I prefer big acorns but I never refuse little ones.

They fit in between.

Happy Jack

Striped Chipmunk was sitting just inside a hollow log, studying about how he could fill up his new storehouse for the winter. Striped Chipmunk is very thrifty. He likes to play, and he is one of the merriest of all the little people who live on the Green Meadows or in the Green Forest. He lives right on the edge of both and knows everybody, and everybody knows him. Almost every morning the Merry Little Breezes of Old Mother West Wind hurry over to have a frolic with him the very first thing. But though he dearly loves to play, he never lets play interfere with work. Whatever he does, be it play or work, he does with all his might.

"I love the sun; I love the rain; I love to work; I love to play. Whatever it may bring to me I love each minute of each day."

So said Striped Chipmunk, as he sat in the hollow log and studied how he could fill that splendid big new storehouse. Pretty soon he pricked up his funny little ears. What was all that noise over in the Green Forest? Striped Chipmunk peeped out of the hollow log. Over in the top of a tall hickory tree a terrible fuss was going on. Striped Chipmunk listened. He heard angry voices, such angry voices! They were the voices of his big cousins, Happy Jack the Gray Squirrel and Chatterer the Red Squirrel.

"Dear me! Dear me! How those two do quarrel! I must go over and see what it is all about," thought Striped Chipmunk.

So, with a flirt of his funny, little tail, he scampered out of the hollow log and over to the tall hickory tree. He knew all about that tree. Many, many times he had looked up at the big fat nuts in the top of it, watching them grow bigger and fatter, and hoping that when they grew ripe, Old Mother West Wind would find time to shake them down to him. You know Striped Chipmunk is not much of a climber, and so he cannot go up and pick the nuts as do his big cousins, Happy Jack and Chatterer.

When he reached the tall hickory tree, what do you think was happening? Why, those big, fat nuts were rattling down to the ground on every

side, just as if Old Mother West Wind was shaking the tree as hard as she could. But Old Mother West Wind wasn't there at all. No, Sir, there wasn't even one of the Merry Little Breezes up in the tree-tops. The big fat nuts were rattling down just on account of the dreadful quarrel of Striped Chipmunk's two foolish cousins, Happy Jack and Chatterer.

It was all because Happy Jack was greedy. Chatterer had climbed the tree, and now Happy Jack, who is bigger but not so spry, was chasing Chatterer round and round and over the tree-top, and both were so angry that they didn't once notice that they were knocking down the very nuts over which they were quarreling.

Striped Chipmunk didn't stop to listen to the quarrel. No, Sir-ee! He stuffed a big fat nut in each pocket in his cheeks and scampered back to his splendid new storehouse as fast as his little legs would take him. Back and forth, back and forth, scampered Striped Chipmunk, and all the time he was laughing inside and hoping his big cousins would keep right on quarreling.

CHAPTER IV

HAPPY JACK AND CHATTERER FEEL FOOLISH

*If you get and spend a penny,
Then of course you haven't any.
Be like me — a Happy Jack —
And put it where you'll get it back.*

Happy Jack

Happy Jack and Chatterer were out of breath. Happy Jack was puffing and blowing, for he is big and fat, and it is not so easy for him to race about in the tree-tops as it is for his smaller, slim, nimble cousin, Chatterer. So Happy Jack was the first to stop. He sat on a branch 'way up in the top of the tall hickory tree and glared across at Chatterer, who sat on a branch on the other side of the tall tree.

"Couldn't catch me, could you, smarty?" taunted Chatterer.

"You just wait until I do! I'll make you sorry you ever came near my hickory tree," snapped Happy Jack.

"I'm waiting. Besides, it isn't your tree any more than it's mine," replied Chatterer, and made a face at Happy Jack.

Happy Jack hopped up as if he meant to begin the chase again, but he had a pain in his side from running so hard and so long, and so he sat down again. Right down in his heart Happy Jack knew that Chatterer was right, that the tree didn't belong to him any more than to his cousin. But when he thought of all those big, fat nuts with which the tall hickory tree had been loaded, greedy thoughts chased out all thoughts of right and he said to himself again, as he had said when he first saw his cousin, that Chatterer shouldn't have one of them. He stopped scolding long enough to steal a look at them, and then—what do you think Happy Jack did? Why, he gave such a jump of surprise that he nearly lost his balance. Not a nut was to be seen! Happy Jack blinked. Then, he rubbed his eyes and looked again. He couldn't see a nut anywhere!

There were the husks in which the nuts had grown big and fat until they were ripe, but now every husk was empty. Chatterer saw the queer look on Happy Jack's face, and he looked too. Now Chatterer the Red Squirrel had very quick wits, and he guessed right away what had happened. He knew that while they had been

quarreling and racing over the top of the tall hickory tree, they must have knocked down all the nuts, which were just ready to fall anyway. Like a little red flash, Chatterer started down the tree. Then Happy Jack guessed too, and down he started as fast as he could go, crying, "Stop, thief!" all the way.

When he reached the ground, there was Chatterer scurrying around and poking under the fallen leaves, but he hadn't found a single nut. Happy Jack couldn't stop to quarrel any more, because you see he was afraid that Chatterer would find the biggest and fattest nuts, so he began to scurry around and hunt too. It was queer, very queer, how those nuts could have hidden so! They hunted and hunted, but no nuts were to be found. Then they stopped and stared up at the top of the tall hickory tree. Not a nut could they see. Then they stared at each other, and gradually a foolish, a very foolish look crept over each face.

"Where—where do you suppose they have gone?" asked Happy Jack in a queer-sounding voice.

Just then they heard some one laughing fit to kill himself. It was Peter Rabbit.

"Did you take our hickory nuts?" they both shouted angrily.

"No," replied Peter, "no, I didn't take them, though they were not yours, anyway!" And then he went off into another fit of laughter, for Peter had seen Striped Chipmunk very hard at work taking away those very nuts while his two big cousins had been quarreling in the tree-top.

CHAPTER V

HAPPY JACK SUSPECTS STRIPED CHIPMUNK

Thrift is one test of true loyalty to your country.

Happy Jack

Happy Jack didn't look happy a bit. Indeed, Happy Jack looked very unhappy. You see, he looked just as he felt. He had set his heart on having all the big, fat nuts that he had found in the top of that tall hickory tree, and now, instead of having all of them, he hadn't any of them. Worse still, he knew right down in his heart that it was his own fault. He had been too greedy. But what had become of those nuts?

Happy Jack was studying about this as he sat with his back against a big chestnut tree. He remembered how hard Peter Rabbit had laughed when Happy Jack and his cousin, Chatterer the Red Squirrel, had been so surprised because they could not find the nuts they had knocked down. Peter hadn't taken them, for Peter has no use for them, but he must know what had become of them, for he was still laughing as he had gone

off down the Lone Little Path. While he was thinking of all this, Happy Jack's bright eyes had been wide open, as they usually are, so that no danger should come near. Suddenly they saw something moving among the -and-yellow leaves on the ground. Happy Jack looked sharply, and then a sudden thought popped into his head.

"Hi, there, Cousin Chipmunk!" he shouted.

"Hi, there, your own self!" replied Striped Chipmunk, for it was he.

"What are you doing down there?" asked Happy Jack.

"Looking for hickory nuts," replied Striped Chipmunk, and his eyes twinkled as he said it, for there wasn't a hickory tree near.

Happy Jack looked hard at Striped Chipmunk, for that sudden thought which had popped into his head when he first saw Striped Chipmunk was growing into a strong, a very strong, suspicion that Striped Chipmunk knew something about those lost hickory nuts. But Striped Chipmunk looked back at him so innocently that Happy Jack didn't know just what to think.

"Have you begun to fill your storehouse for winter yet?" inquired Happy Jack.

"Of course I have. I don't mean to let Jack Frost catch me with an empty storehouse,"

replied Striped Chipmunk.

"When leaves turn yellow, , and red, And nuts come pitter, patter down; When days are short and swiftly sped, And Autumn wears her colored gown, I'm up before old Mr. Sun His nightcap has a chance to doff, And have my day's work well begun When others kick their bedclothes off."

"What are you filling your storehouse with?" asked Happy Jack, trying not to show too much interest.

"Corn, nice ripe yellow corn, and seeds and acorns and chestnuts," answered Striped Chipmunk. "And now I'm looking for some big, fat hickory nuts," he added, and his bright eyes twinkled. "Have you seen any, Happy Jack?"

Happy Jack said that he hadn't seen any, and Striped Chipmunk remarked that he couldn't waste any more time talking, and scurried away. Happy Jack watched him go, a puzzled little frown puckering up his brows.

"I believe he knows something about those nuts. I think I'll follow him and have a peep into his storehouse," he muttered.

CHAPTER VI

HAPPY JACK SPIES ON STRIPED CHIPMUNK

*It's more important to mind your own affairs than
to know what your neighbors are doing, but not
nearly so interesting.*

Happy Jack

Striped Chipmunk was whisking about among the -and-yellow leaves that covered the ground on the edge of the Green Forest. He is such a little fellow that he looked almost like a leaf himself, and when one of Old Mother West Wind's Merry Little Breezes whirled the leaves in a mad little dance around him, it was the hardest work in the world to see Striped Chipmunk at all. Anyway, Happy Jack Squirrel found it so.

You see, Happy Jack was spying on Striped Chipmunk. Yes, Sir, Happy Jack was spying. Spying, you know, is secretly watching other people and trying to find out what they are doing. It isn't a nice thing to do, not a bit nice. Happy Jack knew it, and all the time he was doing it, he was feeling very much ashamed of

himself. But he said to himself that he just had to know where Striped Chipmunk's storehouse was, because he just had to peep inside and find out if it held any of the big, fat hickory nuts that had disappeared from under the tall hickory tree while he was quarreling up in the top of it with his cousin, Chatterer the Red Squirrel.

But spying on Striped Chipmunk isn't the easiest thing in the world. Happy Jack was finding it the hardest work he had ever undertaken. Striped Chipmunk is so spry, and whisks about so, that you need eyes all around your head to keep track of him. Happy Jack found that his two eyes, bright and quick as they are, couldn't keep that little elf of a cousin of his always in sight. Every few minutes he would disappear and then bob up again in the most unexpected place and most provoking way.

"Now I'm here, and now I'm there! Now I am not anywhere! Watch me now, for here I go Out of sight! I told you so!"

With the last words, Striped Chipmunk was nowhere to be seen. It seemed as if the earth must have opened and swallowed him. But it hadn't, for two minutes later Happy Jack saw him flirting his funny little tail in the sauciest way as he scampered along an old log.

Happy Jack began to suspect that Striped Chipmunk was just having fun with him. What

else could he mean by saying such things? And yet Happy Jack was sure that Striped Chipmunk hadn't seen him, for, all the time he was watching, Happy Jack had taken the greatest care to keep hidden himself. No, it couldn't be, it just couldn't be that Striped Chipmunk knew that he was anywhere about. He would just be patient a little longer, and he would surely see that smart little cousin of his go to his storehouse. So Happy Jack waited and watched.

CHAPTER VII

STRIPED CHIPMUNK HAS FUN WITH HAPPY JACK

Thrift is the meat in the nut of success.

Happy Jack

Striped Chipmunk would shout in his shrillest voice:

"Hipperty, hopperty, one, two, three! What do you think becomes of me?"

Then he would vanish from sight all in the wink of an eye. You couldn't tell where he went to. At least Happy Jack couldn't, and his eyes are sharper than yours or mine. Happy Jack was spying, you remember. He was watching Striped Chipmunk without letting Striped Chipmunk know it. At least he thought he was. But really he wasn't. Those sharp twinkling eyes of Striped Chipmunk see everything. You know, he is such a very little fellow that he has to be very wide-awake to keep out of danger.

And he is wide-awake. Oh, my, yes, indeed! When he is awake, and that is every minute of

the daytime, he is the most wide-awake little fellow you ever did see. He had seen Happy Jack the very first thing, and he had guessed right away that Happy Jack was spying on him so as to find out if he had any of the big, fat hickory nuts. Now Striped Chipmunk had all of those fat hickory nuts safely hidden in his splendid new storehouse, but he didn't intend to let Happy Jack know it. So he just pretended not to see Happy Jack, or to know that he was anywhere near, but acted as if he was just going about his own business. Really he was just having the best time ever fooling Happy Jack.

"The corn is ripe; the nuts do fall; Acorns are sweet and plump. I soon will have my storehouse full inside the hollow stump."

Striped Chipmunk sang this just as if no one was anywhere near, and he was singing just for joy. Of course Happy Jack heard it and he grinned.

"So your storehouse is in a hollow stump, my smart little cousin!" said Happy Jack to himself. "If that's the case, I'll soon find it."

Striped Chipmunk scurried along, and now he took pains to always keep in sight. Happy Jack followed, hiding behind the trees. Pretty soon Striped Chipmunk picked up a plump acorn and put it in the pocket of his right cheek. Then he picked up another and put that in the pocket in his left cheek. Then he crowded another

into each; and his face was swelled so that you would hardly have guessed that it was Striped Chipmunk if you had chanced to meet him. My, my, he was a funny sight! Happy Jack grinned again as he watched, partly because Striped Chipmunk looked so funny, and partly because he knew that if Striped Chipmunk was going to eat the acorns right away, he wouldn't stuff them into the pockets in his cheeks. But he had done this very thing, and so he must be going to take them to his storehouse.

Off scampered Striped Chipmunk, and after him stole Happy Jack, his eyes shining with excitement. Pretty soon he saw an old stump which looked as if it must be hollow. Happy Jack grinned more than ever as he carefully hid himself and watched. Striped Chipmunk scrambled up on the old stump, looked this way and that way, as if to be sure that no one was watching him, then with a flirt of his funny little tail he darted into a little round doorway. He was gone a long time, but by and by out he popped, looked this way and that way, and then scampered off in the direction from which he had come. Happy Jack didn't try to follow him. He waited until he was sure that Striped Chipmunk was out of sight and hearing, and then he walked over to the old stump.

"It's his storehouse fast enough," said Happy Jack.

CHAPTER VIII

HAPPY JACK TURNS BURGLAR

*As trees from little acorns, so
Great sums from little pennies grow.*

Happy Jack

Happy Jack Squirrel stood in front of the old stump into which he had seen Striped Chipmunk go with the pockets in his cheeks full of acorns, and out of which he had come with the pockets of his cheeks quite empty.

"It certainly is his storehouse, and now I'll find out if he is the one who got all those big, fat hickory nuts," muttered Happy Jack.

First he looked this way, and then he looked that way, to be sure that no one saw him, for what he was planning to do was a very dreadful thing, and he knew it. Happy Jack was going to turn burglar. A burglar, you know, is one who breaks into another's house or barn to steal, which is a very, very dreadful thing to do. Yet this is just what Happy Jack Squirrel was planning to

do. He was going to get into that old stump, and if those big, fat hickory nuts were there, as he was sure they were, he was going to take them. He tried very hard to make himself believe that it wouldn't be stealing. He had watched those nuts in the top of the tall hickory tree so long that he had grown to think that they belonged to him. Of course they didn't, but he had made himself think they did.

Happy Jack walked all around the old stump, and then he climbed up on top of it. There was only one doorway, and that was the little round hole through which Striped Chipmunk had entered and then come out. It was too small for Happy Jack to even get his head through, though his cousin, Chatterer the Red Squirrel, who is much smaller, could have slipped in easily. Happy Jack sniffed and sniffed. He could smell nuts and corn and other good things. My, how good they did smell! His eyes shone greedily.

Happy Jack took one more hasty look around to see that no one was watching, then with his long sharp teeth he began to make the doorway larger. The wood was tough, but Happy Jack worked with might and main, for he wanted to get those nuts and get away before Striped Chipmunk should return, or any one else should happen along and see him. Soon the hole was

big enough for him to get his head inside. It was a storehouse, sure enough. Happy Jack worked harder than ever, and soon the hole was large enough for him to get wholly inside.

What a sight! There was corn! and there were chestnuts and acorns! and there were a few hickory nuts, though these did not look so big and fat as the ones Happy Jack was looking for! Happy Jack chuckled to himself, a wicked, greedy chuckle, as he looked. And then something happened.

"Oh! Oh! Stop it! Leave me alone!" yelled Happy Jack.

CHAPTER IX

HAPPY JACK SQUIRREL'S SAD MISTAKE

A Squirrel always is thrifty. Be as wise as a Squirrel.

Happy Jack

"Let me go! Let me go!" yelled Happy Jack, as he backed out of the hollow stump faster than he had gone in, a great deal faster. Can you guess why? I'll tell you. It was because he was being pulled out. Yes, Sir, Happy Jack Squirrel was being pulled out by his big, bushy tail.

Happy Jack was more frightened than hurt. To be sure, it is not at all comfortable to have one's tail pulled, but Happy Jack wouldn't have minded this so much had it not been so unexpected, or if he could have seen who was pulling it. And then, right inside Happy Jack didn't feel a bit good. Why? Well, because he was doing a dreadful thing, and he knew that it was a dreadful thing. He had broken into somebody's storehouse to steal. He was sure that it was Striped Chipmunk's storehouse, and he wouldn't admit to himself that he was going to steal, actually

steal. But all the time, right down deep in his heart, he knew that if he took any of those hickory nuts it would be stealing.

But Happy Jack had been careless. When he had made the doorway big enough for him to crawl inside, he had left his tail hanging outside. Some one had very, very softly stolen up and grabbed it and begun to pull. It was so sudden and unexpected that Happy Jack yelled with fright. When he could get his wits together, he thought of course Striped Chipmunk had come back and was pulling his tail. When he thought that, he got over his fright right away, for Striped Chipmunk is such a little fellow that Happy Jack knew that he had nothing to fear from him.

So as fast as he could, Happy Jack backed out of the hole and whirled around. Of course he expected to face a very angry little Chipmunk. But he didn't. No, Sir, he didn't. Instead, he looked right into the angry face of his other cousin, Chatterer the Red Squirrel. And Chatterer was angry! Oh my, my, how angry Chatterer was! For a minute he couldn't find his voice, because his anger fairly choked him. And when he did, how his tongue did fly!

"You thief! You robber! What are you doing in my storehouse?" he shrieked.

Happy Jack backed away hurriedly, for though he is much bigger than Chatterer, he has a very wholesome respect for Chatterer's sharp teeth, and when he is very angry, Chatterer is a great fighter.

"I—I didn't know it was your storehouse," said Happy Jack, backing away still further.

"It doesn't make any difference if you didn't; you're a thief just the same!" screamed Chatterer and rushed at Happy Jack. And what do you think Happy Jack did? Why, he just turned tail and ran, Chatterer after him, crying "Thief! Robber! Coward!" at the top of his lungs, so that every one in the Green Forest could hear.

CHAPTER X

STRIPED CHIPMUNK'S HAPPY THOUGHT

*Waste seems to me a dreadful sin;
It works to lose and not to win.*

*Thrift will win; it cannot lose.
Between them 'tis for you to choose.*

Happy Jack

Striped Chipmunk sat on a mossy old log, laughing until his sides ached. "Ha, ha, ha! Ho, ho, ho! Oh, dear! Oh, dear! Ho, ho, ho, ho, ho!" laughed Striped Chipmunk, holding his sides. Over in the Green Forest he could still hear Chatterer the Red Squirrel crying "Thief! Robber!" as he chased his big cousin, Happy Jack, and every time he heard it, Striped Chipmunk laughed harder.

You see, Striped Chipmunk had known all the time that Happy Jack was spying on him, and he had had no end of fun fooling Happy Jack by suddenly disappearing and then bobbing into view. He had known that Happy Jack was

following him so as to find out where his storehouse was. Then Striped Chipmunk had remembered the storehouse of Chatterer the Red Squirrel. He had filled the pockets in his cheeks with acorns and gone straight over to Chatterer's storehouse and put them inside, knowing that Happy Jack would follow him and would think that that was his storehouse. And that is just what happened.

Then Striped Chipmunk had hidden himself where he could see all that happened. He had seen Happy Jack look all around, to make sure that no one was near, and then tear open the little round doorway of Chatterer's storehouse until it was big enough for him to squeeze through. He had seen Chatterer come up, fly into a rage, and pull Happy Jack out by the tail. Indeed, he had had to clap both hands over his mouth to keep from laughing out loud. Then Happy Jack had turned tail and run away with Chatterer after him, shouting "Thief" and "Robber" at the top of his voice, and this had tickled Striped Chipmunk still more, for he knew that Chatterer himself is one of the greatest thieves in the Green Forest. So he sat on the mossy old log and laughed and laughed and laughed.

Finally Striped Chipmunk wiped the tears from his eyes and jumped up. "My, my, this will never do!" said he.

"Idle hands and idle feet never filled a storehouse yet; But instead, so I've heard say, into mischief surely get."

"Here it is almost Thanksgiving and—" Striped Chipmunk stopped and scratched his head, while a funny little pleased look crept into his face. "I wonder if Happy Jack and Chatterer would come to a Thanksgiving dinner," he muttered. "I believe I'll ask them just for fun."

Then Striped Chipmunk hurried home full of his new idea and chuckled as he planned his Thanksgiving dinner. Of course he couldn't have it at his own house. That wouldn't do at all. In the first place, the doorway would be altogether too small for Happy Jack. Anyway, his home was a secret, his very own secret, and he didn't propose to let Happy Jack and Chatterer know where it was, even for a Thanksgiving dinner. Then he thought of the big, smooth, mossy log he had been sitting on that very morning.

"The very place!" cried Striped Chipmunk, and scurried away to find Happy Jack Squirrel and Chatterer the Red Squirrel to invite them to his Thanksgiving dinner.

CHAPTER XI

STRIPED CHIPMUNK'S THANKSGIVING DINNER

There's nothing quite so sweet in life

As making up and ending strife.

Happy Jack

Striped Chipmunk jumped out of bed very early Thanksgiving morning. It was going to be a very busy day. He had invited Happy Jack the Gray Squirrel, and Chatterer the Red Squirrel, to eat Thanksgiving dinner with him, and each had promised to be there. Striped Chipmunk chuckled as he thought how neither of his guests knew that the other was to be there. He washed his face and hands, brushed his hair, and ate his breakfast. Then he scurried over to his splendid new storehouse, which no one knew of but himself, and stuffed the pockets in his cheeks with good things to eat. When he couldn't stuff another thing in, he scurried over to the nice, mossy log on the edge of the Green Forest, and there he emptied his pockets, for that was to be his dining table.

Back and forth, back and forth between his secret storehouse and the smooth, mossy log hurried Striped Chipmunk. He knew that Happy Jack and the Chatterer have great appetites, and he wanted to be sure that there was plenty of good things to eat. And as he scurried along, he sang a little song.

"Thanksgiving comes but once a year, but when it comes it brings good cheer. For in my storehouse on this day are piles of good things hid away. Each day I've worked from early morn to gather acorns, nuts, and corn, Till now I've plenty and to spare Without a worry or a care. So light of heart the whole day long, I'll sing a glad Thanksgiving song."

Promptly at the dinner hour Happy Jack appeared coming from one direction and Chatterer the Red Squirrel coming from another direction. They didn't see each other until just as they reached Striped Chipmunk's smooth, mossy log. Then they stopped and scowled. Striped Chipmunk pretended not to notice anything wrong and bustled about, talking all the time as if his guests were the best of friends.

On the smooth, mossy log was a great pile of shining yellow corn. There was another pile of plump ripe acorns, and three little piles of dainty looking seeds. But the thing that Happy Jack couldn't keep his eyes off was right in the middle.

It was a huge pile of big, fat hickory nuts. Now who could remain ill-tempered and cross with such a lot of goodies spread before him? Certainly not Happy Jack or his cousin, Chatterer the Red Squirrel. They just had to smile in spite of themselves, and when Striped Chipmunk urged them to sit down and help themselves, they did. In three minutes they were so busy eating that they had forgotten all about their quarrel and were laughing and chatting like the best of friends.

"It's quite a family party, isn't it?" said Striped Chipmunk, for you know they are all cousins.

Whitefoot the Wood Mouse happened along, and Striped Chipmunk insisted that he should join the party. Later Sammy Jay came along, and nothing would excuse him from sharing in the feast, too. When everybody had eaten and eaten until they couldn't hold another thing, and it was time to think of going home, Striped Chipmunk insisted that Happy Jack and Chatterer should divide between them the big, fat hickory nuts that were left, and they did without once quarreling about it.

"Thanksgiving comes but once a year, And when it comes it brings good cheer," said Striped Chipmunk to himself as he watched his guests depart.

CHAPTER XII

HAPPY JACK DOES SOME THINKING

To call another a thief doesn't make him one.

Happy Jack

Happy Jack sat up in a chestnut tree, and his face was very sober. The fact is, Happy Jack was doing some very hard thinking. This is so very unusual for him that Sammy Jay stopped to ask if he was sick. You see he is naturally a happy-go-lucky little scamp, and that is one reason that he is called Happy Jack. But this morning he was thinking and thinking hard, so hard, in fact, that he almost lost his temper when Sammy Jay interrupted his thoughts with such a foolish question.

What was he thinking about? Can you not guess? Why, he was thinking about those big, fat hickory nuts that Striped Chipmunk had had for his Thanksgiving dinner, and how Striped Chipmunk had given him some of them to bring home. He was very sure that they were the very same nuts that he had watched grow big and fat

in the top of the tall hickory tree and then had knocked down while chasing his cousin, Chatterer. When they had reached the ground and found the nuts gone, Happy Jack had at once suspected that Striped Chipmunk had taken them, and now he felt sure about it.

But all at once things looked very different to Happy Jack, and the more he thought about how he had acted, the more ashamed of himself he grew.

"There certainly must have been enough of those nuts for all of us, and if I hadn't been so greedy we might all have had a share. As it is, I've got only those that Striped Chipmunk gave me, and Chatterer has only those that Striped Chipmunk gave him. It must be that that sharp little cousin of mine with the striped coat has got the rest, and I guess he deserves them."

Then all of a sudden Happy Jack realized how Striped Chipmunk had fooled him into thinking that the storehouse of Chatterer was his storehouse, and Happy Jack began to laugh. The more he thought of it, the harder he laughed.

"The joke certainly is on me!" he exclaimed. "The joke certainly is on me, and it served me right. Hereafter I'll mind my own business. If I had spent half as much time looking for hickory nuts as I did looking for Striped Chipmunk's

storehouse, I would be ready for winter now, and Chatterer couldn't call me a thief."

Then he laughed again as he thought how Striped Chipmunk must have enjoyed seeing him pulled out of Chatterer's storehouse by the tail.

"What's the joke?" asked Bobby Coon, who happened along just then.

"I've just learned a lesson," replied Happy Jack.

"What is it?" asked Bobby.

Happy Jack grinned as he answered:

"I've found that greed will never, never pay. It makes one cross and ugly, and it drives one's friends away. And being always selfish and always wanting more, One's very apt to lose the things that one has had before."

"Pooh!" said Bobby Coon. "Have you just found that out? I learned that a long time ago."

CHAPTER XIII

HAPPY JACK GETS A WARNING

*It matters not how smart you are,
So be it you are heedless too.
It isn't what you know that counts
So much as what it is to you.*

Happy Jack

A fat Gray Squirrel is very tempting to a number of people in the Green Forest, particularly in winter, when getting a living is hard work. Almost every day Reddy and Granny Fox stole softly through that part of the Green Forest where Happy Jack Squirrel lived, hoping to surprise and catch him on the ground. But they never did. Roughleg the Hawk and Hooty the Owl wasted a great deal of time, sitting around near Happy Jack's home, hoping to catch him when he was not watching, but they never did.

Happy Jack knew all about these big hungry neighbors, and he was always on the watch for them. He knew their ways and just where they would be likely to hide. He took the greatest care

to look into every such hiding place near at hand before he ventured down out of the trees, and because these hungry neighbors are so big, he never had any trouble in seeing them if they happened to be around. So Happy Jack didn't do much worrying about them. The fact is, Happy Jack wasn't afraid of them at all, for the simple reason that he knew they couldn't follow him into his hollow tree.

Having nuts stored away, he would have been perfectly happy but for one thing. Yes, Sir, there was only one thing to spoil Happy Jack's complete happiness, and that was the fear that Shadow the Weasel might take it into his head to pay him a visit. Shadow can go through a smaller hole than Happy Jack can, and so Happy Jack knew that while he was wholly safe from his other enemies, he wasn't safe at all from Shadow the Weasel. And this worried him. Yes, Sir, it worried Happy Jack. He hadn't seen or heard of Shadow for a long time, but he had a feeling that he was likely to turn up almost any time, especially now that everything was covered with snow and ice, and food was scarce and hard to get. He sometimes actually wished that he wasn't as fat as he was. Then he would be less tempting to his hungry neighbors.

But no good comes of worrying. No, Sir, not a bit of good comes of worrying, and Happy

Jack knows it.

"All I can do is to watch out and not be careless," said he, and dropped the shell of a nut on the head of Reddy Fox, who happened to be passing under the tree in which Happy Jack was sitting. Reddy looked up and showed his teeth angrily. Happy Jack laughed and scampered away through the tree-tops to another part of the Green Forest where he had some very secret stores of nuts.

He was gone most of the day, and when he started back home he was in the best of spirits, for his stores had not been found by any one else. He was in such good spirits that for once he quite forgot Shadow the Weasel. He was just going to pop into his doorway without first looking inside, a very foolish thing to do, when he heard some one calling him. He turned to see Tommy Tit the Chickadee hurrying towards him, and it was very clear that Tommy was greatly excited.

"Hello, Tommy Tit! What ails you?" exclaimed Happy Jack.

"Don't go in there, Happy Jack!" cried Tommy Tit. "Shadow the Weasel is in there waiting for you!"

Happy Jack turned quite pale. "Are you sure?" he gasped.

Tommy Tit nodded as if he would nod his head off. "I saw him go in, and he hasn't come out, for I've kept watch," said he. "You better get away from here before he knows you are about."

That was good advice, but it was too late. Even as Tommy Tit spoke, a sharp face with red, angry eyes was thrust out of Happy Jack's doorway. It was the face of Shadow the Weasel.

CHAPTER XIV.

HAPPY JACK'S RUN FOR LIFE

*A coward he who runs away
When he should stay and fight,
But wise is he who knows when he
Should run with all his might.*

Happy Jack

It isn't cowardly to run away when it is quite useless to stay and fight. So it wasn't so cowardly of Happy Jack Squirrel to turn tail and run the instant he caught sight of Shadow the Weasel. No, Sir, it wasn't cowardly at all, although it might have looked so to you had you been there to see, for Happy Jack is bigger than Shadow. But when it comes to a fight, Happy Jack is no match at all for Shadow the Weasel, and he knows it. Shadow is too quick for him, and though Happy Jack was ever so brave, he would have no chance at all in a fight with Shadow.

And so the very instant he saw the cruel face of Shadow with its fierce red eyes glaring at him from his own doorway, Happy Jack turned tail

and ran. Yes, Sir, that is just what he did, and it was the wisest thing he could have done. He hoped with a mighty hope that Shadow would not follow him, but he hoped in vain. Shadow had made up his mind to dine on Squirrel, and he didn't propose to see his dinner run away without trying to catch it. So the instant Happy Jack started, Shadow started after him, stopping only long enough to snarl an ugly threat at Tommy Tit the Chickadee, because Tommy had warned Happy Jack that Shadow was waiting for him.

But Tommy didn't mind that threat. Oh, my, no! Tommy didn't mind it at all. He can fly, and so he had no fear of Shadow the Weasel. But he was terribly afraid for Happy Jack. He knew, just as Happy Jack knew, that there wasn't a single place where Happy Jack could hide into which Shadow could not follow him. So Tommy flitted from tree to tree behind Happy Jack, hoping that in some way he might be able to help him.

From tree to tree raced Happy Jack, making desperately long leaps. Shadow the Weasel followed, and though he ran swiftly, he didn't appear to be hurrying, and he took no chances on those long leaps. If the leap was too long to take safely, Shadow simply ran back down the tree, across to the next one and up that. It didn't worry him at all that Happy Jack was so far ahead that he

was out of sight. He knew that he could trust his nose to follow the scent of Happy Jack. In fact, it rather pleased him to have Happy Jack race away in such fright, for in that way he would soon tire himself out.

And this is just what Happy Jack did do. He ran and jumped and jumped and ran as fast as he could until he was so out of breath that he just had to stop for a rest. But he couldn't rest much. He was too terribly frightened. He shivered and shook while he got his breath, and never for a second did he take his eyes from his back trail. Presently he saw a slim white form darting along the snow straight towards the tree in which he was resting. Once more Happy Jack ran, and somehow he felt terribly helpless and hopeless.

He had to rest oftener now, and each rest was shorter than the one before, because, you know, Shadow was a less and less distance behind. Poor Happy Jack! He had tried every trick he knew, and not one of them had fooled Shadow the Weasel. Now he was too tired to run much farther. The last little bit of hope left Happy Jack's heart. He blinked his eyes very fast to keep back the tears, as he thought that this was probably the last time he would ever look at the beautiful Green Forest he loved so. Then he gritted his

teeth and made up his mind that anyway he would fight his best, even if it was hopeless. It was just at that very minute that he heard the voice of Tommy Tit the Chickadee calling to him in great excitement, and somehow, he didn't know why, a wee bit of hope sprang up in his heart.

CHAPTER XV

WHO SAVED HAPPY JACK SQUIRREL?

Blessed he whose words of cheer

Help put hope in place of fear.

Happy Jack

It never has been fully decided among the little people of the Green Forest and the Green Meadows just who really did save Happy Jack Squirrel. Some say that Tommy Tit the Chickadee deserves all the credit and some say that—but wait. Let me tell you just what happened, and then perhaps you can decide for yourself who saved Happy Jack.

You see, it was this way: Happy Jack had run and run and run and tried every trick he knew to get away from Shadow the Weasel, but all in vain. At last he was so out of breath and so tired that he felt that he couldn't run any more. He had just made up his mind that he would wait right where he was for Shadow and then put up the best fight he could, even if it was hopeless, when he heard Tommy Tit calling to him in great excitement.

"Dee, dee, chickadee! Come here quick, Happy Jack! Come here quick!" called Tommy Tit.

A wee bit of hope sprang up in Happy Jack's heart. He couldn't imagine what possible help Tommy Tit could be, but he would go see. So taking a long breath he started on as fast as he could in the direction of Tommy's voice. He couldn't run very fast, because, you know, he was so tired, but he did the best he could. Presently he saw Tommy just ahead of him flying about in great excitement.

"Dee, dee, dee, there he is! Go to him! Go to him, Happy Jack! Hurry! Hurry! Dee, dee, dee, oh, do hurry!" cried Tommy Tit.

For just a second Happy Jack didn't know what he meant. Then he saw Farmer 's boy watching Tommy Tit as if he didn't know what to make of the little fellow's excitement.

"Go to him! Go to him!" called Tommy. "He won't hurt you, and he won't let Shadow the Weasel hurt you! See me! See me! Dee, dee, see me!" And with that Tommy Tit flew right down on Farmer 's boy's hand, for you know he and Farmer 's boy are great friends.

Happy Jack hesitated. He knew that Farmer 's boy had tried to make friends with him, and every day since the ice and snow had come had put out nuts and corn for him, but he couldn't

quite forget the old fear of him. He couldn't quite trust him. So now he hesitated. Then he looked back. Shadow the Weasel was only a few jumps behind him, and his little eyes glowed red and savage. Farmer 's boy might not hurt him, but Shadow certainly would. Shadow would kill him. Happy Jack made up his mind, and with a little gasp raced madly across the snow straight to Farmer 's boy and ran right up to his shoulder.

Shadow the Weasel had been so intent on catching Happy Jack that he hadn't noticed Farmer 's boy at all. Now he saw him for the first time and stopped short, snarling and spitting. Whatever else you may say of Shadow the Weasel, he is no coward. For a minute it looked as if he really meant to follow Happy Jack and get him in spite of Farmer 's boy, and Happy Jack trembled as he looked down into those angry little red eyes. But Shadow knows when he is well off, and now he knew better than to come a step nearer. So he snarled and spit, and then, as Farmer 's boy took a step forward, leaped to one side and disappeared in the old stone wall.

Very gently and softly Farmer 's boy talked to Happy Jack as he took him to the nearest tree. Then, when Happy Jack was safely up in the tree, he went over to the stone wall and tried to

drive Shadow the Weasel out. He pulled over the stones until at last Shadow jumped out, and then Farmer 's boy chased him clear into the Green Forest.

"Dee, dee, dee, what did I tell you?" cried Tommy Tit happily, as he flew over to where Happy Jack was sitting.

Now who really saved Happy Jack—Tommy Tit or Farmer 's boy?

CHAPTER XVI

HAPPY JACK MISSES FARMER 'S BOY

*One and one are always two,
And two and two are four.
And just as true it is you'll find
That love and love make more.*

Happy Jack

Go ask Happy Jack Squirrel. He knows. He knows because he has proved it. It began when Farmer 's boy saved him from Shadow the Weasel. Perhaps I should say when Farmer 's boy and Tommy Tit saved him, for if it hadn't been for Tommy, it never would have entered Happy Jack's head to run to Farmer 's boy. After that, of course, Happy Jack and Farmer 's boy became great friends. Farmer 's boy came over to the Green Forest every day to see Happy Jack, and always he had the most delicious nuts in his pockets. At first Happy Jack had been a wee bit shy. He couldn't quite get over that old fear he had had so long. Then he would remember how Farmer 's boy had saved him, and that would

make him ashamed, and he would walk right up and take the nuts.

Farmer 's boy would talk to him in the nicest way and tell him that he loved him, and that there wasn't the least thing in the world to be afraid of. Pretty soon Happy Jack began to love Farmer 's boy a little. He couldn't help it. He just had to love any one who was so kind and gentle to him. Now as soon as he began to love a little, and felt sure in his own heart that Farmer 's boy loved him a little, he found that love and love make more love, and it wasn't any time at all before he had become very fond of Farmer 's boy, so fond of him that he was almost jealous of Tommy Tit, who had been a friend of Farmer 's boy for a long time. It got so that Happy Jack looked forward each day to the visit of Farmer 's boy, and as soon as he heard his whistle, he would hasten to meet him. Some folks were unkind enough to say that it was just because of the nuts and corn he was sure to find in Farmer 's boy's pockets, but that wasn't so at all.

At last there came a day when he missed that cheery whistle. He waited and waited. At last he went clear to the edge of the Green Forest, but there was no whistle and no sign of Farmer 's boy. It was the same way the next day and the next. Happy Jack forgot to frisk about the way

he usually does. He lost his appetite. He just sat around and moped.

When Tommy Tit the Chickadee came to call, as he did every day, Happy Jack found that Tommy was anxious too. Tommy had been up to Farmer 's dooryard several times, and he hadn't seen anything of Farmer 's boy.

"I think he must have gone away," said Tommy.

"He would have come down here first and said good-by," replied Happy Jack.

"You—you don't suppose something has happened to him, do you?" asked Tommy.

"I don't know. I don't know what to think," replied Happy Jack, soberly. "Do you know, Tommy, I've grown very fond of Farmer 's boy."

"Of course. Dee, dee, dee, of course. Everybody who really knows him is fond of him. I've said all along that he is the best friend we've got, but no one seemed to believe me. I'm glad you've found it out for yourself. I tell you what, I'll go up to his house and have another look around." And without waiting for a reply, Tommy was off as fast as his little wings could take him.

"I hope, I do hope, that nothing has happened to him," mumbled Happy Jack, as he pretended to hunt for buried nuts while he waited for Tommy Tit to come back, and by "him" he meant Farmer 's boy.

CHAPTER XVII

TOMMY TIT BRINGS NEWS

No one knows too much, but many know too little.

Happy Jack

Happy Jack very plainly was not happy. His name was the only happy thing about him. He fussed about on the edge of the Green Forest. He just couldn't keep still. When he thought anybody was looking, he pretended to hunt for some of the nuts he had buried in the fall, and dug holes down through the snow. But as soon as he thought that no one was watching, he would scamper up a tree where he could look over to Farmer 's house and look and look. It was very clear that Happy Jack was watching for some one and that he was anxious, very anxious, indeed.

It was getting late in the afternoon, and soon the Black Shadows would begin to creep out from the Purple Hills, behind which jolly, round, red Mr. Sun would go to bed. It would be bed-time for Happy Jack then, for you know he goes

to bed very early, just as soon as it begins to get dark. The later it got, the more anxious and uneasy Happy Jack grew. He had just made up his mind that in a few minutes he would have to give up and go to bed when there was a flit of tiny wings, and Tommy Tit the Chickadee dropped into the tree beside him.

"Did you find out anything?" asked Happy Jack eagerly, before Tommy had a chance to say a word.

Tommy nodded. "He's there!" he panted, for he was quite out of breath from hurrying so.

"Where?" Happy Jack fairly shouted the question.

"Over there in the house," replied Tommy Tit.

"Then he hasn't gone away! It's just as I said, he hasn't gone away!" cried Happy Jack, and he was so relieved that he jumped up and down and as a result nearly tumbled out of the tree.

"No," replied Tommy, "he hasn't gone away, but I think there is something the matter with him."

Happy Jack grew very sober. "What makes you think so?" he demanded.

"If you'll give me time to get my breath, I'll tell you all about it," retorted Tommy Tit.

"All right, only please hurry," replied Happy Jack, and tried to look patient even if he wasn't.

Tommy Tit smoothed out some ruffled feathers and was most provokingly slow about it. "When I left here," he began at last, "I flew straight up to Farmer 's house, as I said I would. I flew all around it, but all I saw was that horrid Black Pussy on the back doorsteps, and she looked at me so hungrily that she made me dreadfully uncomfortable. I don't see what Farmer keeps her about for, anyway."

"Never mind her; go on!" interrupted Happy Jack.

"Then I flew all around the barn, but I didn't see any one there but that ugly little upstart, Bully the English Sparrow, and he wanted to pick a fight with me right away." Tommy looked very indignant.

"Never mind him, go on!" cried Happy Jack impatiently.

"After that I flew back to the big maple tree close by the house," continued Tommy. "You know Farmer 's boy has kept a piece of suet tied in that tree all winter for me. I was hungry, and I thought I would get a bite to eat, but there wasn't any suet there. That pig of a Sammy Jay had managed to get it untied and had carried it all away. Of course that made me angry, and twice as hungry as before. I was trying to make up my mind what to do next when I happened to look

over on the window sill, and what do you think I saw there?"

"What?" demanded Happy Jack eagerly.

"A lot of cracked hickory nuts!" declared Tommy. "I just knew that they were meant for me, and when I was sure that the way was clear, I flew over there. They tasted so good that I almost forgot about Farmer 's boy, when I just happened to look in the window. You know those windows are made of some queer stuff that looks like ice and isn't, and that you can see right through."

Happy Jack didn't know, for he never had been near enough to see, but he nodded, and Tommy Tit went on.

"There were many queer things inside, and I was wondering what they could be when all of a sudden I saw him. He was lying down, and there was something the matter with him. I tapped on the window to him and then I hurried back here."

CHAPTER XVIII

HAPPY JACK DECIDES TO MAKE A CALL

*You'll find when all is said and done
Two heads are better far than one.*

Happy Jack

Happy Jack Squirrel hadn't slept very well. He had had bad dreams. Ever so many times in the night he had waked up, a very unusual thing for Happy Jack. The fact is, he had something on his mind. Yes, Sir, Happy Jack had something on his mind, and that something was Farmer 's boy. He often had had Farmer 's boy on his mind before, but in a very different way. Then it had been in the days when Farmer's boy hunted through the Green Forest and over the Green Meadows with his terrible gun. Then everybody had Farmer 's boy on their minds most of the time. Happy Jack had hated him then, hated him because he had feared him. You know fear almost always leads to hate. But now it was different. Farmer 's boy had put away his terrible gun. Happy Jack no longer feared him. Love had

taken the place of hate in his heart, for had not Farmer 's boy saved him from Shadow the Weasel, and brought him nuts and corn when food was scarce? And now Tommy Tit had brought word that some thing was the matter with Farmer 's boy. It was this that was on Happy Jack's mind and had given him such a bad night.

As soon as it was daylight, Happy Jack scrambled out of bed to look for Tommy Tit. He didn't have long to wait, for Tommy is quite as early a riser as Happy Jack.

"Dee, dee, chickadee! I hope you feel as well as me!"

sang Tommy merrily, as he flitted over to where Happy Jack was looking for his breakfast. The very sound of Tommy's voice made Happy Jack feel better. One must feel very badly indeed not to be a little more cheerful when Tommy Tit is about. The fact is, Tommy Tit packs about so much good cheer in that small person of his, that no one can be downhearted when he is about.

"Hello, Tommy," said Happy Jack. "If I could make other people feel as good as you do, do you know what I would do?"

"What?" asked Tommy.

"I'd go straight up to Farmer 's house and try to cheer up Farmer 's boy," replied Happy Jack.

"That's the very thing I have in mind," chuckled Tommy. "I've come over here to see if you won't come along with me. I've been up to his house so often that he won't think half so much of a visit from me as he will from you. Will you do it?"

Happy Jack looked a little startled. You see, he never had been over to Farmer 's house, and somehow he couldn't get over the idea that it would be a very dangerous thing to do. "I—I—do you really suppose I could?" he asked.

"I'm sure of it," replied Tommy Tit. "There's no one to be afraid of but Black Pussy and Bowser the Hound, and it's easy enough to keep out of their way. You can hide in the old stone wall until the way is clear and then run across to the big maple tree close to the house. Then you can look right in and see Farmer 's boy, and he can look out and see you. Will you do it?"

Happy Jack thought very hard for a few minutes. Then he made up his mind. "I'll do it!" said he in a very decided tone of voice. "Let's start right away."

"Good for you! Dee, dee, good for you!" cried Tommy Tit, and started to lead the way.

CHAPTER XIX

TOMMY TIT AND HAPPY JACK PAY A VISIT

*As grows the mighty elm tree,
From just a tiny seed,
So often great things happen
From just a kindly deed.*

Happy Jack

Great things were happening to Happy Jack Squirrel. He was actually on his way to Farmer 's house, and he had a feeling that other things were likely to happen when he got there. Now you may not think that it was anything very great that Happy Jack should be on his way to Farmer 's house. Very likely you are saying, "Pooh! That's nothing!" This may be true, and then again it may not. Suppose you do a little supposing. Suppose you had all your life been terribly afraid of a great giant fifty times bigger than you. Suppose that great giant had stopped hunting you and by little deeds of kindness had at last won your love. Suppose you learned that something was the matter with him, and you

made up your mind to visit him at his great castle where there were other great giants whom you did not know. Wouldn't you think that great things were happening to you?

Well, that is exactly the way it was with Happy Jack Squirrel, as he and Tommy Tit the Chickadee started to go over to Farmer 's house to look for Farmer 's boy. Tommy Tit had been there often, so he didn't think anything about it, but Happy Jack never had been there, and if the truth were known, his heart was going pitapat, pitapat, with excitement and perhaps just a little fear. Through the Old Orchard they went, Tommy Tit flitting ahead and keeping a sharp watch for danger. When they reached the old stone wall on the edge of Farmer 's dooryard, Tommy told Happy Jack to hide there while he went to see if the way was clear. He was back in a few minutes.

"Dee, dee, everything is all right," said he. "Bowser the Hound is eating; his breakfast out back where he can't see you at all, and Black Pussy is nowhere about. All you have to do is to follow me over to that big tree close to the house, and I will show you where Farmer 's boy is."

"I—I'm afraid," confessed Happy Jack.

"Pooh! There's nothing to be afraid of," asserted Tommy Tit in the most positive way.

"Don't be a coward. Remember how Farmer 's boy saved you from Shadow the Weasel. Come on! Dee, dee, dee, come on!" With that Tommy flew across to the tree close by the house.

Happy Jack scrambled up on the old stone wall and looked this way and looked that way. He couldn't see a thing to be afraid of. He jumped down and ran a few steps. Then his heart failed, and he scampered back to the old stone wall in a panic. After a few minutes he tried again, and once more a foolish fear sent him back. The third time he gritted his teeth, said to himself over and over, "I will! I will! I will!" and ran with all his might. In no time at all he was across the dooryard and up in the big tree, his heart pounding with excitement.

"Dee, dee, dee," called Tommy Tit.

Happy Jack looked over to the house, and there sat Tommy on a window-sill, helping himself to the most delicious-looking cracked nuts. The sight of them made Happy Jack's mouth water. A long branch hung down over the window and almost touched the sill. Happy Jack ventured half way and stopped. Somehow it seemed very dangerous to go so close to that window.

"Come on! Come on! What are you afraid of?" called Tommy.

Something like shame that such a little fellow as Tommy Tit should dare to go where he did not, crept into Happy Jack's heart. With a quick little run and jump he was on the sill, and a second later he was staring in at all the strange things inside. At first he didn't see anything of Farmer's boy, but in a few minutes he made him out. He was lying down all covered over except his head. There was something the matter with him. Happy Jack didn't need to be told that, and a great pity filled his heart. He wanted to do something for Farmer's boy.

CHAPTER XX

WHAT WAS THE MATTER WITH FARMER 'S BOY?

*He who climbs the highest has the farthest to fall,
but often it is worth the risk.*

Happy Jack

All the way home from his visit to Farmer 's house Happy Jack Squirrel puzzled and wondered over what he had seen. He had peeped in at a window and seen Farmer 's boy lying all covered up, with only his head showing. Happy Jack couldn't see very well, but somehow that head didn't look just right. One thing was sure, and that was there was something wrong with Farmer 's boy. He never would have been lying still like that if there hadn't been.

Happy Jack had been so troubled by what he saw that he had hardly tasted the nuts he had found on the window-sill. "I am going to make him another call to-morrow," said he when he and Tommy Tit were once more back in the Green Forest.

"Of course," replied Tommy. "I expected you would. I will be around for you at the same time. You're not afraid any more to go up there, are you?"

"No-o," replied Happy Jack, slowly. The truth is, he was still a little afraid. It seemed to him a terribly venturesome thing to cross that open dooryard, but having done it once in safety, he knew that it would be easier the next time. It was. The next morning he and Tommy Tit went just as before, and this time Happy Jack scampered across the dooryard the very first time he tried. They found things just as they had been the day before. They saw Farmer 's boy, but he didn't see them. Tommy Tit was just going to tap on the window to let him know they were there, when a door inside opened, and in walked Mrs. . It frightened them so that Tommy Tit flew away without tasting a single nut, and Happy Jack nearly fell as he scrambled back into the tree close by the window. You see, they never had made her acquaintance, and having her walk in so suddenly frightened them terribly. They didn't stop to think that there was nothing to fear because there was the window between. Somehow they couldn't understand that queer stuff that they could see through but which shut them out. If they had seen Mrs. go to the window and put more cracked nuts on the sill, perhaps they would have been less afraid. But

they had been too badly frightened to look back, and so they didn't know anything about that.

The next morning Tommy Tit was on hand as usual, but he found Happy Jack a little doubtful about paying another visit. He wasn't wholly over his scare of the day before. It took him some time to make up his mind to go, but finally he did. This time when they reached the tree close by the house, they found a great surprise awaiting them. Farmer 's boy was sitting just inside the window, looking out. At least, they thought it was Farmer 's boy, but when they got a little nearer, they grew doubtful. It looked like Farmer 's boy, and yet it didn't. His cheeks stuck way out just as Striped Chipmunk's do when he has them stuffed full of corn or nuts.

Happy Jack stared at him very hard. "My goodness, I didn't know he carried his food that way!" he exclaimed. "I should think it would be dreadfully uncomfortable."

If Farmer 's boy could have heard that, he certainly would have tried to laugh, and if he had—well, it was bad enough when he tried to smile at the sight of Tommy Tit and Happy Jack. He didn't smile at all but made up an awful face instead and clapped both hands to his cheeks. Happy Jack and Tommy Tit didn't know what to make of it, and it was some time before they

made up their minds that it really was Farmer 's boy, and that they had nothing to fear. But when they finally ventured on to the sill and, as they helped themselves to nuts, saw the smile in his eyes, though he did not smile with his mouth at all, they knew that it was he, and that he was glad that they had called. Then they were glad too.

But what was the matter with Farmer 's boy? Happy Jack puzzled over it all the rest of the day, and then gave it up.

CHAPTER XXI

HAPPY JACK SQUIRREL GROWS VERY BOLD

When you find a friend in trouble

Pass along a word of cheer.

Often it is very helpful

Just to feel a friend is near.

Happy Jack

Every day Happy Jack visited the window sill of Farmer 's house to call on Farmer 's boy, who was always waiting for him just inside the window. In fact Happy Jack had got into the habit of getting his breakfast there, for always there were fat, delicious nuts on the window-sill, and it was much easier and more comfortable to breakfast there than to hunt up his own hidden supplies and perhaps have to dig down through the snow to get them. Most people are just like Happy Jack—they do the easiest thing.

Each day Farmer 's boy looked more and more like himself. His cheeks stuck out less and less, and finally did not stick out at all. And now he smiled at Happy Jack with his mouth as well

as with his eyes. You know when his cheeks had stuck out so, he couldn't smile at all except with his eyes. Happy Jack didn't know what had been the matter with Farmer 's boy, but whatever it was, he was better now, and that made Happy Jack feel better.

One morning he got a surprise. When he ran out along the branch of the tree that led to the window-sill he suddenly discovered something wrong. There were no nuts on the sill! More than this there was something very suspicious looking about the window. It didn't look just right. The truth is it was partly open, but Happy Jack didn't understand this, not then, anyway. He stopped short and scolded, a way he has when things don't suit him. Farmer 's boy came to the window and called to him. Then he thrust a hand out, and in it were some of the fattest nuts Happy Jack ever had seen. His mouth watered right away. There might be something wrong with the window, but certainly the sill was all right. It would do no harm to go that far.

So Happy Jack nimbly jumped across to the window-sill. Farmer 's boy's hand with the fat nuts was still there, and Happy Jack lost no time in getting one. Then he sat up on the sill to eat it. My, but it was good! It was just as good as it had looked. Happy Jack's eyes twinkled as he ate. When he had finished that nut, he wanted

another. But now Farmer 's boy had drawn his hand inside the window. He was still holding it out with the nuts in it, but to get them Happy Jack must go inside, and he couldn't get it out of his head that that was a very dangerous thing to do. What if that window should be closed while he was in there? Then he would be a prisoner.

So he sat up and begged. He knew that Farmer 's boy knew what he wanted. But Farmer 's boy kept his hand just where it was.

"Come on, you little rascal," said he. "You ought to know me well enough by this time to know that I won't hurt you or let any harm come to you. Hurry up, because I can't stand here all day. You see, I've just got over the mumps, and if I should catch cold I might be sick again. Come along now, and show how brave you are."

Of course Happy Jack couldn't understand what he said. If he could have, he might have guessed that it was the mumps that had made Farmer 's boy look so like Striped Chipmunk when he has his cheeks stuffed with nuts. But if he couldn't understand what Farmer 's boy said, he had no difficulty in understanding that if he wanted those nuts he would have to go after them. So at last he screwed up his courage and put his head inside. Nothing happened, so he went wholly in and sat on the inside sill. Then

by reaching out as far as he could without tumbling off, he managed to get one of those nuts, and as soon as he had it, he dodged outside to eat it.

Farmer 's boy laughed, and putting the rest of the nuts outside, he closed the window. Happy Jack ate his fill and then scampered back to the Green Forest. He felt all puffed up with pride. He felt that he had been very, very bold, and he was anxious to tell Tommy Tit the Chickadee, who had not been with him that morning, how bold he had been.

"Pooh, that's nothing!" replied Tommy, when he had heard about it. "I've done that often."

CHAPTER XXII

HAPPY JACK DARES TOMMY TIT

*A wise philosopher is he
Who takes things as they chance to be,
And in them sees that which is best
While trying to forget the rest.*
Happy Jack

Somehow Happy Jack's day had been spoiled. He knew that he had no business to allow it to be spoiled, but it was, just the same. You see, he had been all puffed up with pride because he thought himself a very bold fellow because he had really been inside Farmer 's house. He couldn't help feeling quite puffed up about it. But when he told Tommy Tit the Chickadee about it, Tommy had said, "Pooh! I've done that often."

That was what had spoiled the day for Happy Jack. He knew that if Tommy Tit said that he had done a thing, he had, for Tommy always tells the truth and nothing but the truth. So Happy Jack

hadn't been so dreadfully bold, after all, and had nothing to brag about. It made him feel quite put out. He actually tried to make himself feel that it was all the fault of Tommy Tit, and that he wanted to get even with him. He thought about it all the rest of the day, and just before he fell asleep that night an idea came to him.

"I know what I'll do! I'll dare Tommy to go as far inside Farmer 's house as I do!" he exclaimed, and went to sleep to dream that he was the boldest, bravest squirrel that ever lived.

The next morning when he reached the tree close by Farmer 's house, he found Tommy Tit already there, flitting about impatiently and calling his loudest, which wasn't very loud, for you know Tommy is a very little fellow, and his voice is not very loud. But he was doing his best to call Farmer 's boy. You see, there wasn't a single nut on the window-sill, and the window was closed. Pretty soon Farmer 's boy came to the window and opened it. But he didn't put out any nuts. Tommy Tit at once flew over to the sill, and to show that he was just as bold, Happy Jack followed. Looking inside, they saw Farmer 's boy standing in the middle of the room, holding out a dish of nuts and smiling at them. This was the chance Happy Jack wanted to try the plan he had thought of the night before.

"I dare you to go way in there and get a nut," said he to Tommy Tit. He hoped that Tommy would be afraid.

But Tommy wasn't anything of the kind. "Dee, dee, dee! Come on!" he cried, and flitted over and helped himself to a cracked nut and was back with it before Happy Jack could make up his mind to jump down inside. Of course now that he had dared Tommy Tit, and Tommy had taken the dare, he just had to do it too. It looked a long way in to where Farmer's boy was standing. Twice he started and turned back. Then he heard Tommy Tit chuckle. That was too much. He wouldn't be laughed at. He just wouldn't. He scampered across, grabbed a nut, and rushed back to the window-sill, where he ate the nut. It was easier to go after the second nut, and when he went for the third, he had made up his mind that it was perfectly safe in there, and so he sat up on a chair and ate it. Presently he felt quite at home, and when he had eaten all the nuts he wanted, he ran all around the room, examining all the strange things there.

This was a little more than Tommy Tit could make up his mind to do. He wasn't afraid to fly in for a nut and then fly out again, but he couldn't feel easy inside a house like that. Of course, this made Happy Jack feel good all over. You see, he

felt that now he really did have something to boast about. No one else in all the Green Forest or on the Green Meadows could say that they had been all over Farmer 's boy's room as he had. Happy Jack swelled himself out at the thought. Now everybody would say, "What a bold fellow!"

CHAPTER XXIII

SAMMY JAY IS QUITE UPSET

*I know of nothing sweeter than
Success to Squirrel or to man.*

Happy Jack

Very few people can be all puffed up with pride without showing it. Happy Jack Squirrel couldn't. Just to have looked at him you would have known that he was feeling very, very good about something. When he thought no one was looking, he would actually strut. And it was all because he considered himself a very bold fellow. That was a new feeling for Happy Jack. He knew that all his neighbors considered him rather timid, and many a time he had envied, actually envied Jimmy Skunk and Reddy Fox and Unc' Billy Possum and even Sammy Jay because they did such bold things and had dared to visit Farmer 's dooryard and henhouse in spite of Bowser the Hound.

But now he felt that he dared do a thing that not one of them dared do. He dared go right into

Farmer 's house and make himself quite at home in the room of Farmer 's boy. He felt that he was a tremendously brave fellow. You see, he quite forgot one thing. He forgot that he had found out that love destroys fear, and that though it might look to others like a very bold thing to walk right into Farmer 's house, it really wasn't bold at all, because all the time he knew that no harm would come to him. It is never brave to do a thing that you are not afraid to do. It had been brave of him to go in at that open window the first time, because then he had been afraid, but now he wasn't afraid, and so it was no longer either brave or bold of him.

Tommy Tit the Chickadee knew all this, and he used to chuckle to himself as he saw how proud of himself Happy Jack was, but he said nothing to any one about it. Of course, it wasn't long before others began to notice Happy Jack's pride. One of the first was Sammy Jay. There is very little that escapes Sammy Jay's sharp eyes. Silently stealing through the Green Forest early one morning, he surprised Happy Jack strutting.

"Huh," said he, "what are you feeling so big about?"

Like a flash the thought came to Happy Jack that here was a chance to show what a bold fellow he had become. "Hello, Sammy!" he

exclaimed. "Are you feeling very brave this morning?"

"Me feeling brave? What are you talking about? If I was as timid as you are, I wouldn't ever talk about bravery to other people. If there is anything you dare to do that I don't, I've never heard of it," retorted Sammy Jay.

"Come on!" cried Happy Jack. "I'm going to get my breakfast, and I dare you to follow me!"

Sammy Jay actually laughed right out. "Go ahead. Wherever you go, I'll go," he declared.

Happy Jack started right away for Farmer 's house, and Sammy followed. Through the Old Orchard, across the dooryard and into the big maple tree Happy Jack led the way, and Sammy followed, all the time wondering what was up. He had been there many times. In fact, he had had many a good meal of suet there during the cold weather, for Farmer 's boy had kept a big piece tied to a branch of the maple tree for those who were hungry.

Sammy was a little surprised when he saw Happy Jack jump over on to the window-sill. Still, he had been on that window-sill more than once himself, when he had made sure that no one was near, and had helped himself to the cracked nuts he had found there.

"Come on!" called Happy Jack, his eyes twinkling.

Sammy Jay chuckled. "He thinks I don't dare go over there," he thought. "Well, I'll fool him."

With a hasty look to see that no danger was near, he spread his wings to follow Happy Jack on to the window-sill. Happy Jack waited to make sure that he really was coming and then slipped in at the open window and scampered over to a table on the farther side of the room and helped himself from a dish of nuts there.

When Sammy saw Happy Jack disappear inside he gave a little gasp. When he looked inside and saw Happy Jack making himself quite at home, he gasped again. And when he saw a door open and Farmer 's boy enter, and still Happy Jack did not run, he was too upset for words. He didn't dare stay to see more, and for once in his life was quite speechless as he flew back to the Green Forest.

CHAPTER XXIV

A DREAM COMES TRUE

*What are all our dreams made up of
That they often are so queer?
Wishes, hopes, and fond desires
All mixed up with foolish fears.*
Happy Jack

Which is worse, to have a very beautiful dream never come true, or to have a bad dream really come true? Happy Jack Squirrel says the latter is worse, much worse. Dreams do come true once in a great while, you know. One of Happy Jack's did. It came true, and it made a great difference in Happy Jack's life. You see, it was like this:

Happy Jack had had so many things to think of that he had almost forgotten about Shadow the Weasel. Happy Jack hadn't seen or heard anything of him since Farmer 's boy had chased him into the Green Forest and so saved Happy Jack's life. Since then life had been too full of pleasant things to think of anything so unpleasant

as Shadow the Weasel. But one night Happy Jack had a bad dream. Yes, Sir, it was a very bad dream. He dreamed that once more Shadow the Weasel was after him, and this time there was no Farmer 's boy to run to for help. Shadow was right at his heels and in one more jump would have him. Happy Jack opened his mouth to scream, and — awoke.

He was all ashake with fright. It was a great relief to find that it was only a dream, but even then he couldn't get over it right away. He was glad that it was almost morning, and just as soon as it was light enough to see, he crept out. It was too early to go over to Farmer 's house; Farmer 's boy wouldn't be up yet. So Happy Jack ran over to one of his favorite lookouts, a tall chestnut tree, and there, with his back against the trunk, high above the ground, he watched the Green Forest wake as the first Sunbeams stole through it. But all the time he kept thinking of that dreadful dream.

A little spot of black moving against the white snow caught his sharp eyes. What was it? He leaned forward and held his breath, as he tried to make sure. Ah, now he could see! Just ahead of that black thing was a long, slim fellow all in white, and that black spot was his tail. If it hadn't been for that, Happy Jack very likely wouldn't have seen him at all. It was Shadow the Weasel!

He was running swiftly, first to one side and then to the other, with his nose to the snow. He was hunting. There was no doubt about that. He was hunting for his breakfast.

Happy Jack's eyes grew wide with fear. Would Shadow find his tracks? It looked very much as if Shadow was heading for Happy Jack's house, and Happy Jack was glad, very glad, that that bad dream had waked him and made him so uneasy that he had come out. Otherwise he might have been caught right in his own bed. Shadow was almost at Happy Jack's house when he stopped abruptly with his nose to the snow and sniffed eagerly. Then he turned, and with his nose to the snow, started straight toward the tree where Happy Jack was. Happy Jack waited to see no more. He knew now that Shadow had found his trail and that it was to be a case of run for his life.

"My dream has come true!" he sobbed as he ran. "My dream has come true, and I don't know what to do!" But all the time he kept on running as fast as ever he could, which really was the only thing to do.

CHAPTER XXV

HAPPY JACK HAS A HAPPY THOUGHT

*Who runs when danger comes his way
Will live to run some other day.*

Happy Jack

Frightened and breathless, running with all his might from Shadow the Weasel, Happy Jack Squirrel was in despair. He didn't know what to do or where to go. The last time he had run from Shadow he had run to Farmer 's boy, who had just happened to be near, and Farmer 's boy had chased Shadow the Weasel away. But now it was too early in the morning for him to expect to meet Farmer 's boy. In fact, jolly, round, red Mr. Sun had hardly kicked his bedclothes off yet, and Happy Jack was very sure that Farmer 's boy was still asleep.

Now most of us are creatures of habit. We do the thing that we have been in the habit of doing, and do it without thinking anything about it. That is why good habits are such a blessing.

Happy Jack Squirrel is just like the rest of us. He has habits, both good and bad. Of late, he had been in the habit of getting his breakfast at Farmer 's house every morning, so now when he began to run from Shadow the Weasel he just naturally ran in the direction of Farmer 's house from force of habit. In fact, he was halfway there before he realized in which direction he was running.

Right then a thought came to him. It gave him a wee bit of hope, and seemed to help him run just a little faster. If the window of Farmer 's boy's room was open, he would run in there, and perhaps Shadow the Weasel wouldn't dare follow! How he did hope that that window would be open! He knew that it was his only chance. He wasn't quite sure that it really was a chance, for Shadow was such a bold fellow that he might not be afraid to follow him right in, but it was worth trying.

Along the stone wall beside the Old Orchard raced Happy Jack to the dooryard of Farmer , and after him ran Shadow the Weasel, and Shadow looked as if he was enjoying himself. No doubt he was. He knew just as well as Happy Jack did that there was small chance of meeting Farmer 's boy so early in the morning, so he felt very sure how that chase was going to end, and that when it did end he would breakfast on Squirrel.

By the time Happy Jack reached the dooryard, Shadow was only a few jumps behind him, and Happy Jack was pretty well out of breath. He didn't stop to look to see if the way was clear. There wasn't time for that. Besides, there could be no greater danger in front than was almost at his heels, and so, without looking one way or another, he scampered across the dooryard and up the big maple tree close to the house. Shadow the Weasel was surprised. He had not dreamed that Happy Jack would come over here. But Shadow is a bold fellow, and it made little difference to him where Happy Jack went. At least, that is what he thought.

So he followed Happy Jack across the dooryard and up the maple tree. He took his time about it, for he knew by the way Happy Jack had run that he was pretty nearly at the end of his strength. "He never'll get out of this tree," thought Shadow, as he started to climb it. He fully expected to find Happy Jack huddled in a miserable little heap somewhere near the top. Just imagine how surprised he was when he discovered that Happy Jack wasn't to be seen. He rubbed his angry little red eyes, and they grew angrier and redder than before.

"Must be a hollow up here somewhere," he muttered. "I'll just follow the scent of his feet, and that will lead me to him."

But when that scent led him out on a branch the tip of which brushed against Farmer 's house Shadow got another surprise. There was no sign of Happy Jack. He couldn't have reached the roof. There was no place he could have gone unless — . Shadow stared across at a window open about two inches.

"He couldn't have!" muttered Shadow. "He wouldn't dare. He couldn't have!"

But Happy Jack had. He had gone inside that window.

CHAPTER XXVI

FARMER 'S BOY WAKES WITH A START

*Never think another crazy just because it happens you
Never've heard of just the thing that they have
started out to do.*

Happy Jack

Isn't it queer how hard it seems to be for some boys to go to bed at the proper time and how much harder it is for them to get up in the morning? It was just so with Farmer 's boy. I suppose he wouldn't have been a real boy if it hadn't been so. Of course, while he was sick with the mumps, he didn't have to get up, and while he was getting over the mumps his mother let him sleep as long as he wanted to in the morning. That was very nice, but it made it all the harder to get up when he should after he was well again. In summer it wasn't so bad getting up early, but in winter—well, that was the one thing about winter that Farmer 's boy didn't like.

On this particular morning Farmer had called him, and he had replied with a sleepy "All

right." and then had rolled over and promptly gone to sleep again. In two minutes he was dreaming just as if there were no such things as duties to be done. For a while they were very pleasant dreams, very pleasant indeed. But suddenly they changed. A terrible monster was chasing him. It had great red eyes as big as saucers, and sparks of fire flew from its mouth. It had great claws as big as ice tongs, and it roared like a lion. In his dream Farmer 's boy was running with all his might. Then he tripped and fell, and somehow he couldn't get up again. The terrible monster came nearer and nearer. Farmer 's boy tried to scream and couldn't. He was so frightened that he had lost his voice. The terrible monster was right over him now and reached out one of his huge paws with the great claws. One of them touched him on the cheek, and it burned like fire.

With a yell, a real, genuine yell, Farmer 's boy awoke and sprang out of bed. For a minute he couldn't think where he was. Then with a sigh of relief he realized that he was safe in his own snug little room with the first Jolly Little Sunbeam creeping in at the window to wish him good morning and chide him for being such a lazy fellow. A thump and a scurry of little feet caught his attention, and he turned to see a Gray Squirrel running for the open window. It

jumped up on the sill, looked out, and then jumped down inside again, and ran over to a corner of the room, where he crouched as if in great fear. It was clear that he had been badly frightened by the yell of Farmer 's boy, and that he was still more frightened by something he had seen when he looked out of the window.

A great light broke over Farmer 's boy. "Happy Jack, you little rascal, I believe you are the terrible monster that scared me so!" he exclaimed. "I believe you were on my bed, and that it was your claws that I felt on my face. But what ails you? You look frightened almost to death."

He went over to the window and looked out. A movement in the big maple tree just outside caught his attention. He saw a long, slim white form dart down the tree and disappear. He knew who it was. It was Shadow the Weasel.

"So that pesky Weasel has been after you again, and you came to me for help," said he gently, as he coaxed Happy Jack to come to him. "This is the place to come to every time. Poor little chap, you're all of a tremble. I guess I know how you feel when a Weasel is after you. I guess you feel just as I felt when I dreamed that that monster was after me. My, but you certainly did give me a scare when you touched my face!"

He gently stroked Happy Jack as he talked, and Happy Jack let him.

"Breakfast!" called a voice from downstairs.

"Coming!" replied Farmer 's boy as he put Happy Jack on the table by a dish of nuts and began to scramble into his clothes.

CHAPTER XXVII

HAPPY JACK IS AFRAID TO GO HOME

Safety first is the best rule to insure a long life.

Happy Jack

Happy Jack didn't dare go home. Can you think of anything more dreadful than to be afraid to go to your own home? Why, home is the dearest place in the world, and it should be the safest. Just think how you would feel if you should be away from home, and then you should learn that it wouldn't be safe for you to go back there again, and you had no other place to go. It often happens that way with the little people of the Green Meadows and the Green Forest. It was that way with Happy Jack Squirrel now.

You see, Happy Jack knew that Shadow the Weasel is not one to give up easily. Shadow has one very good trait, and that is persistence. He is not easily discouraged. When he sets out to do a thing, usually he does it. If he starts to get a thing, usually he gets it. No, he isn't easily discouraged. Happy Jack knows this. No one

knows it better. So Happy Jack didn't dare to go home. He knew that any minute of night or day Shadow might surprise him there, and that would be the end of him. He more than half suspected that Shadow was at that very time hiding somewhere along the way ready to spring out on him if he should try to go back home.

He had stayed in the room of Farmer 's boy until Mrs. had come to make the bed. Then he had jumped out the window into the big maple tree. He wasn't quite sure of Mrs. yet. She had kindly eyes. They were just like the eyes of Farmer 's boy. But he didn't feel really acquainted yet, and he felt safer outside than inside the room while she was there.

"Oh dear, oh dear! What shall I do? I have no home, and so To keep me warm and snug and safe I have no place to go!"

Happy Jack said this over and over as he sat in the maple tree, trying to decide what was to be done.

"I wonder what ails that Squirrel. He seems to be doing a lot of scolding," said Mrs. , as she looked out of the window. And that shows how easy it is to misunderstand people when we don't know all about their affairs. Mrs. thought that Happy Jack was scolding, when all the time he was just frightened and worried and wondering where he could go and what he could do to feel safe from Shadow the Weasel.

Because he didn't dare to go back to the Green Forest, he spent most of the day in the big maple tree close to Farmer 's house. The window had been closed, so he couldn't go inside. He looked at it longingly a great many times during the day, hoping that he would find it open. But he didn't. You see, it was opened only at night when Farmer 's boy went to bed, so that he would have plenty of fresh air all night. Of course Happy Jack didn't know that. All his life he had had plenty of fresh air all the time, and he couldn't understand how people could live in houses all shut up.

Late that afternoon Farmer 's boy, who had been at school all day, came whistling into the yard. He noticed Happy Jack right away. "Hello! You back again! Isn't one good meal a day enough?" he exclaimed.

"He's been there all day," said his mother, who had come to the door just in time to overhear him. "I don't know what ails him."

Then Farmer 's boy noticed how forlorn Happy Jack looked. He remembered Happy Jack's fright that morning.

"I know what's the matter!" he cried. "It's that Weasel. The poor little chap is afraid to go home. We must see what we can do for him. I wonder if he will stay if I make a new house for him. I believe I'll try it and see."

CHAPTER XXVIII

HAPPY JACK FINDS A NEW HOME

*They say the very darkest clouds
Are lined with silver bright and fair,
Though how they know I do not see,
And neither do I really care.*

*It's good to believe, and so I try
To believe 'tis true with all my might,
That nothing is so seeming dark
But has a hidden side that's bright.*

Happy Jack

Certainly things couldn't look much darker than they did to Happy Jack Squirrel as he sat in the big maple tree at the side of Farmer's house, and saw jolly, round, red Mr. Sun getting ready to go to bed behind the Purple Hills. He was afraid to go to his home in the Green Forest because Shadow the Weasel might be waiting for him there. He was afraid of the night which would soon come. He was cold, and he was hungry. Altogether he was as miserable a little Squirrel as ever was seen.

He had just made up his mind that he would have to go look for a hollow in one of the trees in the Old Orchard in which to spend the night, when around the corner of the house came Farmer 's boy with something under one arm and dragging a ladder. He whistled cheerily to Happy Jack as he put the ladder against the tree and climbed up. By this time Happy Jack had grown so timid that he was just a little afraid of Farmer 's boy, so he climbed as high up in the tree as he could get and watched what was going on below. Even if he was afraid, there was comfort in having Farmer 's boy near.

For some time Farmer 's boy worked busily at the place where the branch that Happy Jack knew so well started out from the trunk of the tree towards the window of Farmer 's boy's room. When he had fixed things to suit him, he went down the ladder and carried it away with him. In the crotch of the tree he had left the queer thing that he had brought under his arm. In spite of his fears, Happy Jack was curious. Little by little he crept nearer. What he saw was a box with a round hole, just about big enough for him to go through, in one end, and in front of it a little shelf. On the shelf were some of the nuts that he liked best.

For a long time Happy Jack looked and looked. Was it a trap? Somehow he couldn't

believe that it was. What would Farmer 's boy try to trap him for when they were such good friends? At last the sight of the nuts was too much for him. It certainly was safe enough to help himself to those. How good they tasted! Almost before he knew it, they were gone. Then he got up courage enough to peep inside. The box was filled with soft hay. It certainly did look inviting in there to a fellow who had no home and no place to go. He put his head inside. Finally he went wholly in. It was just as nice as it looked.

"I believe," thought Happy Jack, "that he made this little house just for me, and that he put all this hay in here for my bed. He doesn't know much about making a bed, but I guess he means well."

With that he went to work happily to make up a bed to suit him, and by the time the first Black Shadow had crept as far as the big maple tree, Happy Jack was curled up fast asleep in his new house.

CHAPTER XXIX

FARMER 'S BOY TAKES A PRISONER

*The craftiest and cleverest, the strongest and the bold
Will make mistakes like other folks, young, middle-
aged, and old.*

Happy Jack

Happy Jack Squirrel was happy once more. He liked his new house, the house that Farmer 's boy had made for him and fastened in the big maple tree close by the house in which he himself lived. Happy Jack and Farmer 's boy were getting to be greater friends than ever. Every morning Happy Jack jumped over to the window-sill and then in at the open window of the room of Farmer 's boy. There he was sure to find a good breakfast of fat hickory nuts. When Farmer 's boy overslept, as he did sometimes, Happy Jack would jump up on the bed and waken him. He thought this great fun. So did Farmer 's boy, though sometimes when he was very sleepy he pretended to scold, especially on Sunday mornings when he did not have to get up as early as on other days.

Of course, Black Pussy had soon discovered that Happy Jack was living in the big maple tree, and she spent a great deal of time sitting at the foot of it and glaring up at him with a hungry look in her eyes, although she wasn't hungry at all, for she had plenty to eat. Several times she climbed up in the tree and tried to catch him. At first he had been afraid, but he soon found out that Black Pussy was not at all at home in a tree as he was. After that, he rather enjoyed having her try to catch him. It was almost like a game. It was great fun to scold at her and let her get very near him and then, just as she was sure that she was going to catch him, to jump out of her reach. After a while she was content to sit at the foot of the tree and just glare at him.

Happy Jack had only one worry now, and this didn't trouble him a great deal. It was possible that Shadow the Weasel might take it into his head to try to surprise him some night. Happy Jack knew that by this time Shadow must know where he was living, for of course Sammy Jay had found out, and Sammy is one of those who tells all he knows. Still, being so close to Farmer's boy gave Happy Jack a very comfortable feeling.

Now all this time Farmer's boy had not forgotten Shadow the Weasel and how he had driven Happy Jack out of the Green Forest, and he had wondered a great many times if it would-

n't be a kindness to the other little people if he should trap Shadow and put him out of the way. But you know he had given up trapping, and somehow he didn't like to think of setting a trap, even for such a mischief-maker as Shadow. Then something happened that made Farmer 's boy very, very angry. One morning, when he went to feed the biddies, he found that Shadow had visited the henhouse in the night and killed three of his best pullets. That decided him. He felt sure that Shadow would come again, and he meant to give Shadow a surprise. He hunted until he found the little hole through which Shadow had got into the henhouse, and there he set a trap.

"I don't like to do it, but I've got to," said he. "If he had been content with one, it would have been bad enough, but he killed three just from the love of killing, and it is high time that something be done to get rid of him."

The very next morning Happy Jack saw Farmer 's boy coming from the henhouse with something under his arm. He came straight over to the foot of the big maple tree and put the thing he was carrying down on the ground. He whistled to Happy Jack, and as Happy Jack came down to see what it was all about, Farmer 's boy grinned. "Here's a friend of yours you probably will be glad to see," said he.

At first, all Happy Jack could make out was a kind of wire box. Then he saw something white inside, and it moved. Very suspiciously Happy Jack came nearer. Then his heart gave a great leap. That wire box was a cage, and glaring between the wires with red, angry eyes was Shadow the Weasel! He was a prisoner! Right away Happy Jack was so excited that he acted as if he were crazy. He no longer had a single thing to be afraid of. Do you wonder that he was excited?

CHAPTER XXX

A PRISONER WITHOUT FEAR

A bad name is easy to get but hard to live down.

Happy Jack

Shadow the Weasel was a prisoner. He who always had been free to go and come as he pleased and to do as he pleased was now in a little narrow cage and quite helpless. For once he had been careless, and this was the result. Farmer 's boy had caught him in a trap. Of course, he should have known better than to have visited the henhouse a second time after killing three of the best pullets there. He should have known that Farmer 's boy would be sure to do something about it. The truth is, he had yielded to temptation when common sense had warned him not to. So he had no one to blame for his present difficulty but himself, and he knew it.

At first he had been in a terrible rage and had bitten at the wires until he had made his mouth sore. When he had made sure that the wires

were stouter than his teeth, he wisely stopped trying to get out in that way, and made up his mind that the only thing to do was to watch for a chance to slip out, if the door of the cage should happen to be left unfastened.

Of course it hurt his pride terribly to be made fun of by those who always had feared him. Happy Jack Squirrel was the first one of these to see him. Farmer 's boy had put the cage down near the foot of the big maple tree in which Happy Jack was living, because Shadow had driven him out of the Green Forest. As soon as Happy Jack had made sure that Shadow really and truly was a prisoner and so quite harmless, he had acted as if he were crazy. Perhaps he was—crazy with joy. You see, he no longer had anything to be really afraid of, for there was no one but Shadow from whom he could not get away by running into his house. Billy Mink was the only other one who could follow him there, and Billy was not likely to come climbing up a tree so close to Farmer 's house.

So Happy Jack raced up and down the tree in the very greatest excitement, and his tongue went quite as fast as his legs. He wanted everybody to know that Shadow was a prisoner at last. At first he did not dare go very close to the cage. You see, he had so long feared Shadow that he was still afraid of him even though he was so helpless. But little by little Happy Jack grew bolder and came very close. And then he

began doing something not at all nice. He began calling Shadow names and making fun of him, and telling him how he wasn't afraid of him. It was all very foolish and worse—it was like hitting a foe who was helpless.

Of course Happy Jack hastened to tell everybody he met all about Shadow, so it wasn't long before Shadow began to receive many visitors. Whenever Farmer 's boy was not around there was sure to be one or more of the little people who had feared Shadow to taunt him and make fun of him. Somehow it seems as if always it is that way when people get into trouble. You know it is very easy to appear to be bold and brave when there is nothing to be afraid of. Of course that isn't bravery at all, though many seem to think it is.

Now what do you think that right down in their hearts all these little people who came to jeer at Shadow the Weasel hoped they would see? Why, they hoped they would see Shadow afraid. Yes, Sir, that is just what they hoped. But they didn't. That is where they were disappointed. Not once did Shadow show the least sign of fear. He didn't know what Farmer 's boy would do with him, and he had every reason to fear that if he was not to be kept a prisoner for the rest of his natural life, something dreadful would be

the end. But he was too proud and too brave to let any one know that any such fear ever entered his mind. Whatever his faults, Shadow is no coward. He boldly took bits of meat which Farmer 's boy brought to him, and not once appeared in the least afraid, so that, much as he disliked him, Farmer 's boy actually had to admire him. He was a prisoner, but he kept just as stout a heart as ever.

CHAPTER XXXI

WHAT FARMER 'S BOY DID WITH SHADOW

Ribble, dibble, dibble, dab!
Some people have the gift of gab!
Some people have no tongues at all
To trip them up and make them fall.

Happy Jack

It is a fact, one of the biggest facts in all the world, that tongues make the greatest part of all the trouble that brings uncomfortable feelings, and bitterness and sadness and suffering and sorrow. If it wasn't for unruly, careless, mean tongues, the Great World would be a million times better to live in, a million times happier. It is because of his unruly tongue that Sammy Jay is forever getting into trouble. It is the same way with Chatterer the Red Squirrel. And it is just the same way with a great many little boys and girls, and with grown-ups as well.

When the little people of the Green Forest and Green Meadows who fear Shadow the Weasel found that he was a prisoner, many of

them took particular pains to visit him when the way was clear, just to make fun of him and tease him and tell him that they were not afraid of him and that they were glad that he was a prisoner, and that they were sure something dreadful would happen to him and they hoped it would. Shadow said never a word in reply. He was too wise to do that. He just turned his back on them. But all the time he was storing up in his mind all these hateful things, and he meant, if ever he got free again, to make life very uncomfortable for those whose foolish tongues were trying to make him more miserable than he already felt.

But these little people with the foolish tongues didn't stop to think of what might happen. They just took it for granted that Shadow never again would run wild and free in the Green Forest, and so they just let their tongues run and enjoyed doing it. Perhaps they wouldn't have, if they could have known just what was going on in the mind of Farmer 's boy. Ever since he had found Shadow in the trap which he had set for him in the henhouse, Farmer 's boy had been puzzling over what he should do with his prisoner. At first he had thought he would keep him in a cage the rest of his life. But somehow, whenever he looked into Shadow's fierce little eyes and saw how unafraid they looked, he got to thinking of how terrible it must be to be shut

up in a little narrow cage when one has had all the Green Forest in which to go and come. Then he thought that he would kill Shadow and put him out of his misery at once.

"He killed my pullets, and he is always hunting the harmless little people of the Green Forest and the Green Meadows, so he deserves to be killed," thought Farmer's boy. "He's a pest."

Then he remembered that after all Shadow was one of Old Mother Nature's little people, and that he must serve some purpose in Mother Nature's great plan. Bad as he seemed, she must have some use for him. Perhaps it was to teach others through fear of him how to be smarter and take better care of themselves and so be better fitted to do their parts. The more he thought of this, the harder it was for Farmer's boy to make up his mind to kill him. But if he couldn't keep him a prisoner and he couldn't kill him, what could he do?

He was scowling down at Shadow one morning and puzzling over this when a happy idea came to him. "I know what I'll do!" he exclaimed. Without another word he picked up the cage with Shadow in it and started off across the Green Meadows, which now, you know, were not green at all but covered with snow. Happy Jack watched him out of sight. He had

gone in the direction of the Old Pasture. He was gone a long time, and when he did return, the cage was empty.

Happy Jack blinked at the empty cage. Then he began to ask in a scolding tone, "What did you do with him? What did you do with him?"

Farmer 's boy just smiled and tossed a nut to Happy Jack. And far up in the Old Pasture, Shadow the Weasel was once more free. It was well for Happy Jack's peace of mind that he didn't know that.

CHAPTER XXXII

HAPPY JACK IS PERFECTLY HAPPY

*Never say a thing is so
Unless you absolutely know.
Just remember every day
To be quite sure of what you say.*
Happy Jack

Taking things for granted doesn't do at all in this world. To take a thing for granted is to think that it is so without taking the trouble to find out whether it is or not. It is apt not only to get you yourself into trouble, but to make trouble for other people as well. Happy Jack saw Farmer 's boy carry Shadow the Weasel away in a cage, and he saw him bring back the cage empty. What could he have done with Shadow? For a while he teased Farmer 's boy to tell him, but of course Farmer 's boy didn't understand Happy Jack's language.

Now Happy Jack knew just what he would like to believe. He would like to believe that Farmer 's boy had taken Shadow away and

made an end of him. And because he wanted to believe that, it wasn't very hard to believe it. There was the empty cage. Of course Farmer 's boy wouldn't have gone to the trouble of trapping Shadow unless he intended to get rid of him for good.

"He's made an end of him, that's what he's done!" said Happy Jack to himself, because that is what he would have done if he had been in Farmer 's boy's place. So having made up his mind that this is what had been done with Shadow, he at once told all his friends that it was so, and was himself supremely happy. You see, he felt that he no longer had anything to worry about. Yes, Sir, Happy Jack was happy. He liked the house Farmer 's boy had made for him in the big maple tree close by his own house. He was sure of plenty to eat, because Farmer 's boy always looked out for that, and as a result Happy Jack was growing fat. None of his enemies of the Green Forest dared come so near to Farmer 's house, and the only one he had to watch out for at all was Black Pussy. By this time he wasn't afraid of her; not a bit. In fact, he rather enjoyed teasing her and getting her to chase him. When she was dozing on the doorstep he liked to steal very close, wake her with a sharp bark, and then race for the nearest tree, and there scold her to his heart's content. He had made friends with

Mrs. and with Farmer , and he even felt almost friends with Bowser the Hound. Sometimes he would climb up on the roof of Bowser's little house and drop nutshells on Bowser's head when he was asleep. The funny thing was Bowser never seemed to mind. He would lazily open his eyes and wink one of them at Happy Jack and thump with his tail. He seemed to feel that now Happy Jack was one of the family, just as he was.

So Happy Jack was just as happy as a fat Gray Squirrel with nothing to worry him could be. He was so happy that Sammy Jay actually became jealous. You know Sammy is a born trouble maker. He visited Happy Jack every morning, and while he helped himself to the good things that he always found spread for him, for Farmer 's boy always had something for the little feathered folk to eat, he would hint darkly that such goodness and kindness was not to be trusted, and that something was sure to happen. That is just the way with some folks; they always are suspicious.

But nothing that Sammy Jay could say troubled Happy Jack; and Sammy would fly away quite put out because he couldn't spoil Happy Jack's happiness the least little bit.

CHAPTER XXXIII

SAMMY JAY UPSETS HAPPY JACK

*A good deed well done often is overlooked, but you
never are allowed to forget a mistake.*

Happy Jack

Sammy Jay chuckled as he flew across the snow-covered Green Meadows on his way to his home in the Green Forest. He chuckled and he chuckled. To have heard him you would have thought that either he had thought of something very pleasant, or something very pleasant had happened to him. Once he turned in the direction of Farmer 's house, but changed his mind as he saw the Black Shadows creeping out from the Purple Hills, and once more headed for the Green Forest.

"Too late to-day. Time I was home now. It'll keep until to-morrow," he muttered. Then he chuckled, and he was still chuckling when he reached the big hemlock tree, among the thick branches of which he spent each night.

"Don't know what started me off to the Old Pasture this afternoon, but I'm glad I went. My, my, my, but I'm glad I went," said he, as he fluffed out his feathers and prepared to tuck his head under his wing. "It pays to snoop around in this world and see what is going on. I learned a long time ago not to believe everything I hear, and that the surest way to make sure of things is to find out for myself. Nothing like using my own eyes and my own ears. Well, I must get to sleep." He began to chuckle again, and he was still chuckling as he fell asleep.

The next morning Sammy Jay was astir at the very first sign of light. He waited just long enough to see that every feather was in place, for Sammy is a bit vain, and very particular about his dress. Then he headed straight for Farmer 's house. Just as he expected he found Happy Jack Squirrel was awake, for Happy Jack is an early riser.

"Good morning," said Sammy Jay, and tried very hard to make his voice sound smooth and pleasant, a very hard thing for Sammy to do, for his voice, you know, is naturally harsh and unpleasant. "You seem to be looking as happy as ever."

"Of course I am," replied Happy Jack. "Why shouldn't I be? I haven't a thing to worry about. Of course I'm happy, and I hope you're just as

happy as I am. I'm going to get my breakfast now, and then I'll be happier still."

"That's so. There's nothing like a good breakfast to make one happy," said Sammy Jay, helping himself to some suet tied to a branch of the maple tree. "By the way, I saw an old friend of yours yesterday. He inquired after you particularly. He didn't exactly send his love, but he said that he hoped you are as well and fat as ever, and that he will see you again some time. He said that he didn't know of any one he likes to look at better than you."

Happy Jack looked flattered. "That was very nice of him," said he. "Who was it?"

"Guess," replied Sammy.

Happy Jack scratched his head thoughtfully. There were not many friends in winter. Most of them were asleep or had gone to the far away southland.

"Peter Rabbit," he ventured.

Sammy shook his head.

"Jimmy Skunk!"

Again Sammy shook his head.

"Jumper the Hare!"

"Guess again," said Sammy, chuckling.

"Little Joe Otter!"

"Wrong," replied Sammy.

"I give up. Who was it? Do tell me," begged Happy Jack.

"It was Shadow the Weasel!" cried Sammy, triumphantly.

Happy Jack dropped the nut he was just going to eat, and in place of happiness something very like fear grew and grew in his eyes. "I—I don't believe you," he stammered. "Farmer's boy took him away and put an end to him. I saw him take him."

"But you didn't see him put an end to Shadow," declared Sammy, "because he didn't. He took him 'way up in the Old Pasture and let him go, and I saw him up there yesterday. That's what comes of guessing at things. Shadow is no more dead than you are. Well, I must be going along. I hope you'll enjoy your breakfast."

With this, off flew Sammy Jay, chuckling as if he thought he had done a very smart thing in upsetting Happy Jack, which goes to show what queer ideas some people have.

As for Happy Jack, he worried for a while, but as Shadow didn't come, and there was nothing else to worry about, little by little Happy Jack's high spirits returned, until he was as happy as ever. And now, though he has had

many adventures since then, I must leave him, for there is no more room in this book. Perhaps if you ask him, he will tell you of these other adventures himself. Meanwhile, bashful little Mrs. Peter Rabbit is anxious that you should know something about her. So I have promised to call the next book, "Mrs. Peter Rabbit."

-oOo-

HAPPY JACK

TÁC GIẢ THORNTON W. BURGESS

Chú Sóc Jack vui tính

DONNA NGUYỄN

(Dịch – 2011)

CHƯƠNG MỘT

CHÚ SÓC JACK VUI TÍNH ĐÁ NHƯƠI MỘ TQUẢ HẠ CH

*Để dành từng chút cho mỗi ngày
Và cho tương lai, lo xa đấy.
(Jack Vui)*

Chú sóc Jack Vui ngồi bên trên ngọn của một nhánh cây mai châu to, cao nhất. Sáng đó, Jack Vui thức dậy thật sớm. Thật ra thì ông mặt trời đỏ, tròn, vui nhộn vẫn còn lười biếng nằm trên giường, phía sau khu Đồi tím trong lúc Jack Vui đã nhanh nhẹn nhảy ra khỏi giường. Chú tắm rửa sạch sẽ khắp người và sẵn sàng cho một ngày làm việc chăm chỉ, khi ông mặt trời bắt đầu leo cao lên bầu trời xanh, xanh biếc.

Bạn thấy đó, Jack Vui đã tìm ra được cây mai châu to này. Nó đang trổ rất nhiều quả hạch chín muồi, béo bở chờ đợi ai đó đến nhặt chúng xuống. Chú sóc chắc chắn rằng chưa có ai khác đã khám phá ra điều thú vị này. Và chú đã sẵn sàng chạy nhanh tới cây to kia, ngay khi ánh sáng bình minh vừa ló dạng.

- Những quả hạch ở trên cây mại châu ơi.

Chúng chỉ dành cho riêng tôi, đang vẫy tay gọi mời.

Jack Vui vừa hát lớn bài ca nho nhỏ trong khi chú tạm nghỉ ngơi vài phút, vừa nhảy lên trên đầu ngọn cây, và bắn khoản không biết rằng nhà kho của chú có thể chứa hết những quả hạch to tròn, béo bở này không. Ngay lúc đó, chú sóc bỗng nghe được tiếng gắt gỏng của ai đó đang phát ra gần đó, từ phía bên kia khu Rừng Xanh. Jack Vui bèn ngưng tiếng hát và lắng nghe.

Chú nhận ra giọng nói đó rồi. Đây là giọng nói của người anh họ, chú sóc Đỏ Ba Hoa. Jack Vui nhăn nhó: "Tôi hy vọng anh ta đừng đi về hướng này," Jack Vui cầu nhàu. Chú không hề thích người anh họ Ba Hoa này tí nào cả. Hơn nữa, ở đây đang có một cây mại châu rất sai quả. Chú không muốn người anh họ Ba Hoa phát hiện ra điều này.

Thế thì Jack Vui đã quá ư là ick kỷ rồi. Ở đây có rất nhiều quả hạch chú ta không thể sử dụng hết trong một mùa đông. Vậy mà chú ta lại không sẵn lòng chia cho anh họ Ba Hoa kia, dù chỉ là một quả. Hiện tại anh họ Ba Hoa đang nóng giận và cầu nhàu. Có lẽ ai đó, hay việc gì đây đã làm anh ta bức bối, nên anh ta lăm nhăm hết mức mà lười anh ta cho phép rồi chạy nhanh tới chỗ cây mại châu, nơi mà Jack Vui đang ngồi. Jack Vui ngồi im lặng thính và chăm chú quan sát. Chú ta không hề nhúc nhích dù chỉ là vẫy

nhẹ cái đuôi xám của mình. Có thể nào Ba Hoa chạy nhanh qua mà không nhìn thấy cây kia đang đầy quả không? Nếu anh ta làm như thế thì chắc là tại vì anh ta đang bận rộn cầu nhau và sẽ không để ý đến các thứ khác đấy.

Jack Vui mỉm cười khoái trá khi thấy Ba Hoa chạy ngang qua cây nhưng không hề nhìn lên. Chú buồn cười quá nên vô tình tự ôm lấy mình mà quên băng mắt rằng trong tay chú đang cầm một quả hạch thật to béo. Thế là chú ta đánh rơi nó. Và bạn nghĩ nó sẽ rơi xuống đâu? Xin thưa rằng: từ trên cây cao, quả hạch rơi xuống trúng ngay phóc trên đầu của chú sóc Đỏ Ba Hoa đấy.

“Ôi những ngôi sao của tôi!” Ba Hoa la lớn, ngừng chạy và thôi lăm bằm, rồi rít xoa đầu, nơi mà quả hạch kia rơi trúng. Xong rồi chú ta ngược lên xem nó rơi xuống từ đâu. Dĩ nhiên là chú ta nhìn thẳng lên gặp ngay Jack Vui.

“Anh cố ý làm vậy phải không?” Ba Hoa gào lên, cơn nóng giận lại trở về.

“Tôi không có.” Jack Vui đốp chát lại.

“Anh có.”

“Tôi không có.”

Ôi, bạn thân mến, một cảnh tượng thật khó coi, khi có hai chú sóc, một đang mặc bộ áo lông màu xám, một mặc áo đỏ, đang đối chọi và mắng nhiếc nhau.

Đây đúng thật là một bi kịch không hay, bởi vì bạn đã biết đấy, họ là hai anh em họ.

CHƯƠNG HAI

CUỘC KHẤU CHIẾN KHỐC LIỆT

Tùy bạn muốn và cũng tùy vào tôi.

Hãy cùng nhau thử sức đi thôi.

Đề ra sức như những chiến binh.

Được hay không tùy bạn và tùy tôi.

(Jack Vui)

Có hai kẻ nóng giận đang cùng nhau phát ra những âm thanh khủng khiếp trong khu Rừng Xanh. Một buổi sáng đẹp trời, một buổi sáng mùa thu thật tuyệt vời, nhưng tất cả những cái đẹp đó đã bị xáo trộn lên vì những âm thanh khó nghe của hai chú sóc nhỏ. Họ đang cãi nhau kịch liệt. Đúng rồi, họ đang có một cuộc khẩu chiến chẳng lấy gì là hay ho nếu ai đó vô tình nghe hay nhìn thấy được.

Bạn biết rõ họ là ai. Một là chú sóc Jack Vui, mang bộ lông màu xám xám. Và kia là chú sóc Đỏ Ba Hoa, luôn luôn thích mang bộ lông màu đỏ cùng chiếc áo lót màu trắng. Khi Jack Vui vô tình làm rớt quả mại châu từ trên cây cao trúng vào đầu của Ba Hoa, là lúc Jack Vui đang ngồi

im không động dậy, hy vọng rằng Ba Hoa chạy ngang qua nhưng đừng nhìn lên phát hiện những quả hạch no tròn trên cây cao. Jack Vui đã ích kỷ chỉ muốn dấu những quả hạch cho riêng mình. Riêng sóc Đỏ Ba Hoa tuy rất nóng tánh nhưng lại có cặp mắt vô cùng tinh ranh. Trong khoảng thời gian anh ta chải rửa Jack Vui, thì cặp mắt sáng của chú sóc đã chú ý tới những quả mại châu và nước miếng trong miệng đã bắt đầu chảy ra không ngừng. Không chần chờ gì nữa, chú ta bắt đầu nhảy phóc ngay lên cây để hái chúng.

Jack Vui trở nên giận dữ, thật là giận điên lên. Chú ta luồn nhanh xuống phía chú sóc Đỏ Ba Hoa và ngăn chặn anh ta trèo lên.

“Anh phải tránh xa ngay cây này ra, cây này là của tôi.” Jack Vui kêu thét lên.

“Làm gì có chuyện đó, anh không phải là chủ của cây này, vậy thì tôi cũng có quyền hái quả giống như anh.” Ba Hoa gào lên, lách nhanh qua phía khác của cây.

“Xí, của tôi mà! tôi tìm ra nó trước đây!” Jack Vui la to. “Anh đúng là tên cướp cạn.”

“Tôi không phải.”

“Anh đúng là tên cướp.”

“Anh đúng là con lợn, Jack Vui ạ! Anh chỉ là một con lợn béo mà thôi.”

“Tôi không phải là lợn nhé! Tôi tìm ra những quả mại châu này trước, và tôi báo với anh rằng chúng là của tôi.” Jack Vui thét lên một cách giận dữ, xoắn mạnh chiếc đuôi lên. Chú bèn nhanh chóng tiếp tục rượt đuổi vòng quanh thân cây để ngăn chặn Ba Hoa trèo lên cao.

Jack Vui bây giờ to lớn hơn anh họ Ba Hoa nhưng lại không nhanh nhẹn bằng. Thế là Ba Hoa luôn lách qua lại, giống như một tia chớp đỏ, chú đã trèo lên trên ngọn cây cao nhất, nơi những quả hạch to béo đang gọi mời. Nhưng chú ta lại không có thời gian để hái được quả nào, bởi vì Jack Vui đang giận dữ đuổi theo. Thế nên Ba Hoa biết rằng chú ta sẽ chẳng ăn được gì hết, nếu bị Jack Vui bắt được. Jack Vui, chú sóc màu xám rượt chú sóc Đỏ Ba Hoa chạy vòng vòng, lanh quanh, từ bên này sang bên kia, từ trên ngọn cây cao tới xuống tận nơi gót chân mình. Jack Vui lòi hết những gì xấu xa nhất chú có thể nghĩ ra để mà chửi cho hả cơn giận. Một cảnh tượng trông thật là khó coi, và chú thỏ Peter, khi vô tình chạy ngang qua, bèn bịt hai tai để tránh khỏi phải nghe thấy cuộc cãi vã kinh hồn này.

CHƯƠNG BA

CHÚ SÓC VẦN SIÊNG NĂNG

Tôi thích những quả đầu acorn thật to nhưng cũng không từ chối những quả đầu acorn nhỏ. To, nhỏ gì thì cũng không nên bỏ loại nào, phí của trời.

(Jack Vui)

Sóc Vần đang ngồi ở trong khúc gỗ rỗng, nghiên ngẫm cách làm sao để kiếm đủ đồ ăn dự trữ về chứa trong nhà kho, sao cho đủ dùng suốt mùa đông tới. Sóc Vần vốn có tánh tiết kiệm, siêng năng. Chú cũng rất ham vui chơi và chú ta là một con thú vui vẻ nhất giữa đám thú con sống trong cánh Đồng Cỏ Xanh, cùng với khu Rừng Xanh kia. Chú ta sinh hoạt ngay gần biên giới của hai khu này, nên chú ta biết hết mọi người và ai ai cũng biết tới chú. Hầu như sáng nào Gió thoảng vui của Gió Mẹ Phương Tây cũng ủa về nô đùa với chú ta sớm nhất. Nhưng dù rằng chú ta rất ham vui, nhưng cũng không hề chậm trễ trong việc làm. Dù là đang chơi hay đang làm, chú ta cũng sẽ thể hiện hết sức, hết lòng vì việc đó

“Tôi yêu ánh mặt trời.

Tôi yêu những giọt mưa rơi.

Tôi yêu công việc quá trời.

Tôi cũng rất ham chơi.

Và tôi yêu vạn vật quanh tôi.

Tôi cũng yêu từng phút từng giờ, khi ngày vẫn đang êm trôi.”

Sóc Văn hát xong và ngồi im trong khúc gỗ rỗng, nghĩ cách làm sao có thể chứa đầy đồ ăn trong căn nhà kho to lớn, lộng lẫy của mình. Chẳng bao lâu sau, chú ta vĩnh hai tai dễ thương lên. Có tiếng động gì đó đang vang lên ở phía bên kia khu Rừng Xanh. Sóc Văn nháy vọt ra khỏi khúc gỗ rỗng. Có chuyện ồn ào đang xảy ra phía bên trên đầu ngọn cây mai châu cao kia. Chú nghe thấy giọng nói rất ư là giận dữ. Đó là giọng nói của hai người anh họ là Jack Vui và Đỏ Ba Hoa.

“Ôi thôi! Tại sao hai anh lại cãi nhau thế! Tôi sẽ chạy lại xem coi chuyện gì đã xảy ra.” Sóc Văn nghĩ thầm.

Vậy là sau cái vẩy đuôi, Sóc Văn chạy vọt ra khỏi khúc gỗ rỗng rồi tới gần cây Mai Châu lớn. Chú đã biết cây Mai Châu này từ lâu lắm rồi. Chú đã nhiều lần nhìn thấy những quả hạch no tròn trên cao kia đang lớn dần, to đầy, kêu gọi. Chú ta hy vọng chúng sẽ chín nhanh đi thôi. Gió Mẹ Miền Tây Xưa sẽ kiếm thời gian để rung chúng rơi xuống cho chú. Bạn có biết Sóc Văn

không giỏi trèo cao lắm đâu. Và chú ta cũng không thể nào trèo lên và ngắt những quả hạch như hai người anh họ Jack Vui và Đỏ Ba Hoa làm được.

Khi chú đến được gần tới cây mại châu, bạn nghĩ chuyện gì có thể xảy ra? Tại sao những quả cây mại châu to tròn lại ào ạt rớt xuống đất rồi dồn nhau về một phía, y như Gió Mẹ Miền Tây Xưa đang rung cây với hết sức lực của mình vậy. Nhưng Gió Mẹ Miền Tây Xưa đâu có ở đây. Cả Gió thoảng vui cũng không có mặt trên ngọn cây cao kia. Những quả hạch rơi lạch bạch xuống là do hậu quả phát xuất từ cơn đấu khẩu kịch liệt của hai người anh họ đáng thương kia chính là Jack Vui và Đỏ Ba Hoa.

Tất cả cũng chỉ vì Jack Vui quá ích kỷ. Ba Hoa phải trèo lên cây và Jack Vui thì to con hơn nhưng lại chậm chạp, đang đuổi rượt theo Ba Hoa chạy vòng vòng quanh ngọn cây. Họ đang giận dữ nên không để ý những quả hạch đang bị họ làm rụng rơi nhanh khi họ vô tình chạm mạnh tới.

Sóc Vằn không hề dừng lại giây phút nào để nghe cuộc cãi vã kia. Chú dồn hết những quả hạch no tròn vào trong từng chiếc túi và nhảy vọt trở về căn nhà kho to lớn lộng lẫy của mình thật nhanh. Vòng đi vòng lại mấy bận, Sóc Vằn vừa nhảy vọt nhanh như tia chớp, vừa cười thầm hớn hờ, hy vọng rằng hai người anh họ kia hãy cứ tiếp tục tha hồ mà đấu khẩu với nhau đi.

CHƯƠNG BỐN

JACK VUI VÀ ĐỎ BA HOA QUÁ NGỠ NGÀNG

*Nếu bạn có cả một đồng và xài chúng.
Vậy thì ra là bạn có cũng như không.
Hãy như tôi, được vui vẻ trong lòng.
Như có một kho tàng không bao giờ bị trống.*
(Jack Vui)

Jack Vui và Ba Hoa đã thấy mệt hết hơi. Jack Vui vừa lấy lại hơi vừa thôi. Bởi vì chú ta vừa to và mập, thật không dễ dàng lắm, khi phải rượt đuổi anh họ Ba Hoa nhỏ con lanh lợi qua lại trên những cành cây cao kia. Vì vậy Jack Vui là người bỏ cuộc đầu tiên. Chú ta dừng lại trên nhánh cây mai châu cao nhất. Trong khi đó, chú sóc Ba Hoa cũng ngưng lại ở trên một cành cao khác đối diện ngay đó.

“Có ngon thì bắt tôi đi nào, hồi kẻ thông minh kia ơi.” Ba Hoa chế nhạo.

“Có ngon thì hãy đợi đấy! Tôi sẽ bắt được anh ngay! Tôi sẽ cho anh biết hồi hận khi dám đến gần cây mai châu của tôi” Jack Vui đốp chát lại.

“Tôi đang đợi đây. Hơn nữa, cây này không phải của anh, cũng không phải là của tôi mà.” Ba Hoa đáp, rồi liền làm mặt vui cười với Jack Vui.

Jack Vui nhảy tót ra như muốn đuổi tiếp, nhưng chú ta chợt thấy bị đau nhói bên hông do chạy quá nhiều và lâu, nên chú ta bèn ngồi xuống lại. Trong lòng chú ta biết rõ những điều chú sóc Ba Hoa nói, thì quả thật là không sai. Cây mai châu đó không thuộc về sở hữu của chú hay của anh họ gì cả. Nhưng khi đầu óc chú ta chứa đầy hình ảnh của những quả hạch no tròn, thì lòng tham lại chiếm hữu tư tưởng kia, khiến cho chú ta trở lại ý nghĩ ban đầu rằng Ba Hoa không có quyền chiếm đoạt chúng dù chỉ là một quả thôi.

Chú sóc ngưng chửi để lên nhìn những quả hạch kia, và rồi bạn nghĩ Jack Vui sẽ làm gì? Chú ta bỗng nhảy dựng lên một cách ngạc nhiên và xem mất thăng bằng rơi ngã xuống. Những quả hạch đã biến đi đâu mất rồi. Jack Vui chớp mắt một cách ngỡ ngàng. Chú ta dụi mắt lia lịa, liên tục và không nhìn thấy được một quả hạch nào còn sót lại cả.

Kia là những chiếc vỏ quả hạch trống rỗng nằm trơ trọi. Chú sóc Ba Hoa nhìn thấy gương mặt lạ lùng của Jack Vui và anh ta cũng dao dác nhìn quanh. Bấy giờ Ba Hoa bình tĩnh lại và chú ta đã đoán ra được chuyện gì đã xảy ra. Chú ta biết rằng trong lúc họ đang say mê cãi nhau trên

các cành cao, thì những quả hạch chín đã sẵn sàng để rơi xuống khi bị chạm đến. Như một tia chớp đỏ, Ba Hoa chạy tọt, vụt nhanh xuống dưới. Jack Vui cũng nghĩ vậy nên cũng chạy xuống nhanh thiết nhanh, vừa gào lớn “Ngừng lại ngay đi, tên ăn cướp kia!”

Khi chú ta chạy chạm tới mặt đất, Ba Hoa hối hả lon ton chạy vòng quanh và bới tìm dưới những đám lá rơi, nhưng lại không tìm lấy được một quả hạch nào. Jack Vui bắt buộc phải ngưng chửi bới vì chú ta đang lo lắng Ba Hoa sẽ tìm ra những quả hạch no tròn kia trước. Vì vậy chú ta cũng dốc lòng chạy đi săn lùng. Thật là lạ lùng, không hiểu sao chú cũng không tìm ra được một quả hạch nào cả. Chúng đang ẩn trốn ở nơi nào. Cả hai say sưa tìm kiếm nhưng vẫn không tìm thấy được gì. Họ dừng lại, và bắt đầu trèo lại lên những ngọn cây cao. Cũng không có một quả nào hết. Và họ quay lại nhìn nhau một cách ngạc nhiên, ngây dại.

“Anh nghĩ những quả hạch đó đã chui đi đâu rồi?” Jack Vui hỏi một cách ngờ vực.

Và rồi họ nghe một tiếng cười khoái trá, giết người từ chú Thỏ Peter.

“Có phải anh đã lấy đi hết những quả hạch kia?” Cả hai la lớn một cách giận dữ.

“Không, tôi không lấy chúng làm gì. Hơn nữa tôi nghĩ chúng cũng không thuộc về sở hữu của

các anh mà” Thỏ Peter đáp tỉnh bơ.

Rồi chú thỏ quay lưng đi, tiếp tục cười ngất. Chính bởi vì Peter đã nhìn thấy Sóc Vằn vô cùng siêng năng, lặn lội tha đi hết những quả hạch kia, trong thời gian hai anh em họ này đang cãi vã nhau vô cùng khốc liệt trên các cành cây cao.

CHƯƠNG NĂM

JACK VUI NGHI NGỜ SỐC VẦN

Hãy thử sức yêu mến quê hương bằng sự siêng năng cần kiệm.

(Jack Vui)

Chú sóc Jack Vui đang không cảm thấy vui vẻ chút nào hết. Đúng ra thì Jack Vui đang thật sự rất là buồn. Tất cả cảm xúc buồn bực của chú sóc đều bị lộ ra lên mặt hết cả rồi. Chú ta đã dốc lòng để chiếm hữu hết những quả hạch no tròn, béo bở mà chú ta đã khám phá ra từ trên ngọn cây mại châu cao kia. Đáng lý là chú ta đã có tất cả, nhưng bây giờ thì Jack Vui không có gì hết. Đáng tiếc nữa là, chú ta biết rõ sự việc xảy ra đều là hậu quả từ lòng tham lam, ích kỷ của chính mình. Nhưng chuyện gì đã xảy ra với những quả hạch béo tròn kia?

Jack Vui ngồi nghiền ngẫm sự việc sau khi tạm dựa lưng vào thân cây hạt dẻ. Chú ta nhớ lại Thỏ Peter đã cười thật lớn trước sự ngỡ ngàng của chú và anh họ Đỏ Ba Hoa, khi họ đang ngạc nhiên vì không tìm ra được những quả mại châu mà chính họ đã làm rụng hết

xuống đất. Peter không thể nào là người cuồn giấu chúng đi, vì chú Thỏ Peter không có nhu cầu sử dụng những quả hạch này. Nhưng chắc là chú ta biết được chuyện gì đã xảy ra. Bởi vì Thỏ Peter vẫn còn cười ha hả trong lúc dần dần biến dạng trên con đường Nhỏ Hiu Quạnh kia. Trong lúc chú sóc đang lẫn quẩn với những suy nghĩ đó, thì cặp mắt sáng vẫn mở to như mọi ngày, để cảnh giác phòng bị cho những nguy hiểm có thể xảy ra chung quanh mình. Bất ngờ, một vật nhỏ đang di chuyển nhanh giữa những đám lá nâu, vàng đập vào mắt chú sóc Jack Vui. Chú ta chăm chú quan sát và một ý nghĩ liên chợt loé lên trong đầu sóc Jack Vui .

“Xin chào, anh họ Sóc Vằn!” Chú la lớn.

“Xin chào!” Sóc Vằn đáp.

“Anh đang làm gì đấy?” Jack Vui hỏi.

“Tôi đang tìm kiếm những quả mại châu,” Sóc Vằn trả lời, và nháy mắt ranh mãnh bởi vì không có cây mại châu nào gần đó cả.

Jack Vui nhìn Sóc Vằn thật kỹ. Và ý nghĩ chợt đến trong đầu kia, khi chú ta nhìn thấy Sóc Vằn càng hiện ra rõ ràng hơn. Chú ta biết chắc rằng Sóc Vằn biết rõ về sự mất tích của những quả mại châu kia. Nhưng khi Sóc Vằn nhìn lại Jack Vui một cách quá tự nhiên, vô tư thì chú sóc này lại cảm thấy bối rối tiếp.

“Anh đã bắt đầu tìm đồ ăn để dự trữ cho kho chứa của mình chưa?” Jack Vui hỏi.

“Tất nhiên rồi. Tôi đâu nào muốn đón mùa đông lạnh giá với căn nhà kho trống rỗng được. Sóc Vằn đáp.

Khi những chiếc lá chuyển màu vàng, nâu và đỏ, và khi những hạt khô ló dạng và rơi lộp độp xuống đất. Khi mà ngày qua lại rất vội và ngắn đi. Khi mùa Thu khoác lên chiếc áo muôn màu, tôi sẽ thức dậy trước khi ông mặt trời bỏ mũ và tôi sẽ bắt đầu một ngày làm việc siêng năng trong lúc những người khác chưa kịp thay xong quần áo ngủ nữa kia.

“Anh sẽ chứa gì trong căn nhà kho của mình?” Jack Vui hỏi, cố gắng không tỏ vẻ quan tâm gì cho lắm.

“Hạt ngô, những hạt ngô vàng ươm, quả đậu, hạt dẻ và các loại hạt khác. Sóc Vằn trả lời. “Bây giờ thì tôi đang đi tìm những quả mại châu no tròn nữa,” chú ta nói thêm, và tinh nghịch nháy nháy đôi mắt sáng quắc tinh ranh của mình. “Anh có nhìn thấy quả mại châu nào không, Jack Vui?”

Jack Vui đáp rằng chú ta không hề nhìn thấy quả cây mại châu. Sóc Vằn nghĩ rằng chú không nên phí thời gian cho cuộc chuyện trò này nữa, nên liền chạy tuốt đi thật xa khuất xa. Jack Vui chau mày, bối rối nhìn theo.

“Tôi tin rằng anh ta biết rõ điều gì đó về những quả hạch kia. Tôi nghĩ tôi sẽ theo dõi và sẽ lén nhìn vào căn nhà kho của anh ấy,” Chú ta lầm bầm một mình.

CHƯƠNG SÁU

JACK VUI THEO DÕI SÓC VẦN

Đèn nhà ai nấy sáng. Bạn đừng phí công gặng tò mò nhìn sang.

(Jack Vui)

Sóc Vần đang lách nhanh qua những đám lá nâu vàng nằm phủ khắp trên mặt đất bên bìa khu Rừng Xanh. Với dáng người nhỏ thó như những chiếc lá nâu, và khi Gió Mạ Miền Tây Xưa xoáy tròn những chiếc lá nâu đậm giống y như một buổi khiêu vũ thách đồ, thì đây là một việc khó khăn nhất trong đời, để nhận diện ra Sóc Vần giữa cảnh tượng linh hoạt đó. Nhưng mà sóc Jack Vui cũng vẫn theo sát được Sóc Vần.

Vậy đó, Jack Vui đang theo dõi Sóc Vần. Thật vậy, Jack Vui đang lên thi hành công việc rình rập kia. Mà việc làm đó thì thật ra thì là không hay ho, chính đáng tí nào cả. Jack Vui biết rõ điều đó, và khi làm điều này, chú ta cũng tự cảm thấy xấu hổ vô cùng. Nhưng chú ta ráng tự nhắc nhở mình rằng, chú ta phải cần biết căn nhà kho của Sóc Vần ở đâu. Bởi vì, nếu chú ta nhìn lên

được vào bên trong, rồi thì Jack Vui sẽ biết chắc ở đó có chứa những quả cây mại châu béo tròn đã biến mất trong thời gian chú ta đang cãi nhau rất kịch liệt với sóc Đỏ Ba Hoa.

Tuy nhiên, theo dõi Sóc Vằn là một việc làm khó nhất trên đời. Jack Vui đã nhận ra rằng mình đang lãnh một nhiệm vụ không dễ dàng gì mà hoàn thành. Sóc Vằn rất lanh lợi và hoạt bát. Bạn cần phải có những con mắt mọc đầy vòng quanh cả đầu để có thể theo dõi Sóc Vằn một cách chính xác được. Jack Vui nhận thấy rằng, dù cặp mắt của chú có linh động và sáng cách mấy, Jack Vui vẫn không thể theo sát được từng cử động của người anh họ kia. Sóc Vằn thường biến mất rất nhanh, rồi lại vụt thoáng xuất hiện ở một nơi không thể ngờ trước được, một cách rất ư là khiêu khích.

“Tôi ở đây, và bây giờ tôi ở đó! Bây giờ tôi không ở đâu cả! Hãy theo dõi tôi và tôi sẽ vụt biến mất khỏi tầm nhìn của anh! Tôi đã nói rồi mà!”

Sau câu nói cuối cùng, Sóc Vằn thật sự biến mất tăm hơi. Hình như trái đất đã mở ra và nuốt chửng chú ta vào đó. Nhưng không phải vậy đâu, hai phút sau Jack Vui đã nhìn thấy cái đuôi nhỏ xinh xắn kia đang vờn quanh một cách xác lảo khi chú Sóc Vằn ta đang lướt nhanh qua ngang một khúc gỗ cũ kỹ.

Jack Vui bắt đầu nghi ngờ rằng Sóc Vằn đang vui thú trong việc trêu ghẹo mình. Tại sao chú ta lại nói những câu khó hiểu như vậy? Và Jack Vui cũng chưa dám chắc rằng Sóc Vằn có nhìn thấy mình hay không, dù rằng trong thời gian bám sát theo, Jack Vui đã rất cẩn thận để không bị lộ tẩy. Không có lý nào mà Sóc Vằn biết được Jack Vui đang rình rập mình. Chú ta cứ ráng kiên nhẫn nép mình chờ đợi thêm, và chắc chắn rằng chú ta sẽ bắt gặp được lúc người anh họ ranh mãnh của mình đi vào căn nhà kho của anh ta. Vì vậy Jack Vui cứ tiếp tục theo dõi và kiên nhẫn chờ đợi.

CHƯƠNG BẢY

SÓC VẦN ĐUA DAI VỚI JACK VUI

Sự đầy đủ dư dật là kết quả của sự thành công.
(Jack Vui)

Sóc Vần cất giọng lạnh lạnh la to:

“Dung dăng, dung dẻ, một, hai, ba!” Bạn nghĩ tôi sẽ ra sao ha!?”

Thế rồi chú ta lại bất chợt mất dạng chỉ trong một nháy mắt. Bạn không thể biết được chú ta đã đi đâu. Ít nhất thì Jack Vui không làm chuyện đó được, dù đôi mắt của chú ta thì lạnh lợi hơn đôi mắt của bạn nhiều. Jack Vui đang theo dõi Sóc Vần rất sát, bạn nhớ chứ. Chú ta đang rình lén mà không cho Sóc Vần bắt gặp. Chú ta cứ ngỡ là vậy. Nhưng thật ra thì không phải vậy. Đôi mắt tinh ranh nhấp nháy của Sóc Vần đã nhìn thấy rõ tất cả mọi việc. Bạn có biết, chú ta nhỏ nhắn xinh xắn nhưng lại rất linh hoạt, sắc bén, luôn dự bị đề phòng những điều bất lợi bao quanh thân mình.

Chú ta luôn luôn ở trong trạng thái đề phòng.

Đúng thế! Khi chú ta cẩn thận để phòng, từng phút từng giây trong ngày, thì chú sóc nhỏ là một tên lính gác công tĩ hơn tài ba nhất trên đồi. Sóc Vằn đã nhìn thấy Jack Vui ngay từ lúc đầu. Và chú ta biết rõ Jack Vui đang ngấm theo dõi mình để mong muốn tìm ra những quả mại châu béo tròn kia. Hiện tại Sóc Vằn đã dấu hết những quả hạch béo bở kia ở trong căn nhà kho mới. Nhưng chú ta không có ý định để Jack Vui tìm ra được nơi đó. Và chú ta cứ giả đồ không nhìn thấy Jack Vui, hoặc không biết là anh ta đang ở gần mình, tiếp tục đóng kịch như là chú ta đang bận rộn với công việc của riêng mình. Thật là chưa bao giờ chú sóc ấy cảm thấy vui vẻ trong trò chơi treu ghẹo Jack Vui như thế.

“Những hạt ngô đang chín muồi và những hạt khô đang rơi xuống. Những quả đầu rất ngọt và tròn trĩnh. Tôi sẽ có một căn nhà kho đầy ắp, bên trong những gốc cây gỗ rồng tuyền kia.”

Sóc Vằn hát vang y như không có ai chung quanh mình, và chú ta ca hát thật vui vẻ. Tất nhiên Jack Vui nghe thấy hết nên chú ta càng nhăn nhó bực bội hơn.

“Nhà kho của anh là những gốc cây rồng à, nếu đúng vậy thì tôi sẽ tìm ra được ngay thôi mà!” Jack Vui tự nhủ.

Sóc Vằn lại nhảy vọt thật nhanh đi. Thật là mệt mỗi khi phải bám sát theo chú ta. Jack Vui

vội chạy bám theo ngay, lén lút trốn phía sau những hàng cây. Chẳng bao lâu Sóc Vằn chọn một quả đầu chín mọng và bỏ vào chiếc túi ngay bên trong chiếc má phải của mình. Rồi chú ta lại nhặt một quả khác và bỏ vào chiếc túi phía bên trong má trái. Tiếp đó, chú ta cứ nhét thêm vào đến nỗi hai bên má của chú ta đã phồng sưng lên khiến bạn không thể nhận ra đó là Sóc Vằn nữa. Trông chú ta thật là tức cười. Jack Vui nhìn mặt nhìn, lúc đó thì Sóc Vằn nhìn thật tếu vô cùng. Có lúc chú ta nghĩ rằng Sóc Vằn sẽ ăn hết những quả đầu acorn đó, vì chú ta không thể nào ngậm hết những quả đó trong miệng mình lâu được. Nhưng nếu chú ta làm được việc đó, thì rõ ràng là chú ta sẽ mang chúng về nhà kho để cất đi rồi.

Sau khi đã chơi xỏ lá Jack Vui, đôi mắt Sóc Vằn sáng rực bởi niềm hân hoan thích thú. Chẳng bao lâu chú ta nhìn thấy một gốc thân cây già hình như bị rỗng tủy phía bên trong. Jack Vui nhìn mặt ráng trốn mình cho thật kỹ và tiếp tục quan sát. Sóc Vằn nhảy phóc lên trên gốc cây già, nhìn quanh quẩn bên này, bên kia, giống như muốn chắc ăn là không có ai đang rình rập mình, xong bèn vẩy chiếc đuôi ngộ nghĩnh và chạy nhanh như mũi tên biến hút vào sau cánh cửa tròn nhỏ. Chú ta mất dạng một khoảng thời gian khá dài, nhưng từ từ chú ta lại hiện ra, nhìn quanh đảo dác bên kia, bên này, rồi lại nhảy vọt

lại vào chính nơi chú ta đã xuất hiện. Jack Vui không thể theo sát sau Sóc Vằn. Chú ta nép mình chờ đợi Sóc Vằn đi mất khỏi tầm nhìn và nghe ngóng, xong chú bèn nhón bước rảo quanh gốc cây già kia.

“Đây là nhà kho của anh ta à, tôi tìm ra được cũng nhanh lắm đấy chứ.” Jack Vui nói.

CHƯƠNG TÂM

JACK VUI BẮT TRỘM

*Cây đầu acorn to cao mọc từ những hạt quả đầu
acorn nhỏ bé.*

Gia tài tích lũy từ những đồng tiền nhỏ nhắn dễ thương.
(Jack Vui)

Sóc Vần biến mất tiêu với những quả đầu acorn ngậm trong miệng làm phồng đôi má, và khi trở ra lại thì hai bên má đã xẹp lép xuống rồi.

“Vậy thì chắc chắn đây là nhà kho của anh ta rồi, bây giờ tôi sẽ tìm được coi anh ta có phải là thủ phạm đã cuồn mất những quả hạt mại châu no tròn kia không.” Jack Vui lăm bằm trong miệng.

Chú ta nhìn quanh bên đây trước và nhìn bên kia nữa, để chắc chắn rằng không có ai nhìn thấy mình, bởi vì chú ta biết mình đang làm một việc rất xấu. Jack Vui sẽ tìm ra được thủ phạm. Trong một vụ trộm, kẻ lén vào trong nhà hay kho hàng của người khác để lấy trộm, đang làm một việc rất ư là tồi tệ. Và rõ ràng đây là việc xấu mà mà Jack Vui đang làm đấy. Chú ta sẽ nhảy vào trong

gốc cây già kia và tìm thấy những quả hạt mai châu to tròn ở đây. Chắc chắn là chú ta sẽ lấy chúng lại. Chú ta cố gắng thuyết phục bản thân rằng mình không hề làm công việc vụng trộm gì cả. Chú chính là người đã khám phá ra chúng trên cây mai châu cao kia, nên chúng thuộc về sở hữu của chú ta. Tất nhiên là sự việc thực chất không đúng như thế, nhưng Jack Vui cứ ngang bướng tự cho là như vậy đây.

Jack Vui đi thăm dò lòng vòng quanh gốc cây già, và trèo phóc lên bên phía trên. Ở đó chỉ có duy nhất một cửa vào, từ một lỗ nhỏ tròn mà Sóc Vằn đã chạy vào và từ chính nơi đó chui ra. Cái cửa quá nhỏ không vừa chỗ cho Jack Vui hay thậm chí cả Đỏ Ba Hoa, người anh họ nhỏ con hơn, có thể chui vào dễ dàng được. Jack Vui đưa mũi người người và đánh hơi thấy được mùi của những hạt khô, quả đầu acorn và những loại thức ăn khác. Ôi, cái gì sao mà thơm thế nhỉ? Cặp mắt của chú ánh lên những tham muốn rộn ràng.

Jack Vui nhìn quanh vội vàng thêm một lần nữa để chắc rằng không có ai đang nhìn thấy mình, rồi thì chú bèn nhe những chiếc răng dài thòng, sắc bén ra để mà hì hục gặm để cho cánh cửa lớn rộng ra hơn. Khúc gỗ cứng và dai quá nhưng Jack Vui vẫn vui vẻ hết lòng hết sức mà gặm nhấm. Bởi vì, Jack Vui rất muốn lấy lại bằng được những quả hạch béo tròn kia đi trước khi Sóc Vằn trở về, hoặc một ai đó có thể đi ngang và

nhìn thấy. Chẳng bao lâu, lỗ thủng kia đã bắt đầu lớn dần ra để chú ta có thể thò đầu vào. Chắc chắn đây đúng là căn nhà kho rồi. Jack Vui làm việc hăng say hơn bao giờ hết và cái lỗ trống đã đủ lớn để chú ta chui hết thân mình vào.

Một cảnh tượng đẹp tuyệt vời hiện ra trước mắt sóc Jack Vui ! Ở đây có rất nhiều những hạt ngô, và kia là những hạt dẻ và hạt quả đầu acorn, hơn nữa, cũng có rải rác vài quả hạt mại châu. Nhưng chúng không to tròn béo bở như những quả hạch mà chú ta cần tìm. Jack Vui mừng rỡ cười thầm, một nụ cười chứa đầy sự khoái trá, tham lam. Thế nhưng một chuyện bất ngờ đã xảy đến ngay trong lúc đó.

“Ôi! Ôi! Hãy ngưng lại đi! Để yên cho tôi đi nào!” Jack Vui hét to lên.

CHƯƠNG CHÍN

LỖI LÀM ĐÁNG BUỒN CỦA JACK VUI

*Sóc dễ thương thường rất ư là siêng năng.
Hãy thông minh sáng suốt an phận làm con sóc dễ thương.*
(Jack Vui)

“Thả tôi ra! Thả tôi ra đi!” Jack Vui hét to, lùi lại ra khỏi gốc cây trống rỗng nhanh như lúc nhảy vào, thậm chí còn nhanh hơn rất nhiều. Bạn có đoán ra được lý do gì không? Tôi sẽ kể cho bạn nghe nhé. Chính vì chú ta đang bị ai đó kéo thật mạnh ra ngoài. Đúng đấy, Jack Vui đang bị ai đó tóm lấy cái đuôi xù bự và kéo lôi ra ngoài đấy.

Jack Vui cảm thấy hoảng sợ nhiều hơn là bị đau. Chắc chắn đây là một điều không mấy gì thoải mái gì nếu bạn bị kẻ khác tóm đuôi kéo đi. Nhưng Jack Vui cũng không ngại điều này gì mấy, nếu như việc đó không xảy ra một cách quá ư là đột ngột. Hoặc là nếu chú ta biết được ai là người đang kéo mình đi. Khi đó, trong lòng Jack Vui cảm thấy bất an vô cùng. Tại sao vậy? Tại vì chú ta đang làm một việc không nên làm. Và

chính Jack Vui cũng biết việc làm này xấu xa như thế nào. Jack Vui đã lén vào trộm đồ ăn trong nhà kho của kẻ khác. Jack Vui chắc chắn nghĩ rằng đây là nhà kho của Sóc Vằn. Trong khi Jack Vui cũng chưa chịu tự nhận mình là một kẻ trộm, mặc dù thật sự chú ta đang đi ăn trộm. Tuy nhiên, tự nào giờ, sâu thẳm trong lương tâm của mình, Jack Vui biết chắc rằng, nếu chú ta lấy về những quả hạt mại châu kia thì đó thật sự điều quả đúng là việc làm của một tên trộm.

Không ngờ Jack Vui đã quá bất cẩn. Khi chú ta say mê đào bới cái cửa vào cho lớn ra đủ để bò vào trong, thì chú lại quên băng mất đi chiếc đuôi xù đang còn nằm thò ở bên ngoài. Có một kẻ nào đó, đã rất nhẹ nhàng tóm lấy nó và bắt đầu lôi mạnh ra ngoài. Sự việc xảy ra quá đột ngột và bất ngờ khiến Jack Vui hoảng hốt la to lên. Khi Jack Vui trấn tĩnh lại, chú ta nghĩ rằng Sóc Vằn đã trở lại và là kẻ đã kéo chiếc đuôi của mình. Khi nghĩ đến đó, chú ta đã hết thấy sợ hãi, tại vì Sóc Vằn với vóc hình quá nhỏ nhắn kia không có gì đáng làm cho Jack Vui cần phải kinh sợ được.

Jack Vui bèn lùi nhanh ra bằng hết sức mình, quay lộn xoay mình ra khỏi cái lỗ hổng. Tất nhiên là chú đang nghĩ rằng sẽ đụng phải gương mặt giận dữ của Sóc Vằn. Thế nhưng, chú ta lại chạm phải khuôn mặt khác đáng sợ hơn của Đồ Ba Hoa cơ. Đồ Ba Hoa đang rất ư là giận dữ. Ôi,

Ôi, Đỏ Ba Hoa quá ư là hung dữ. Lúc đó, Đỏ Ba Hoa ta đã giận đến nỗi nói không nên lời, vì cơn uất giận đã làm nghẹn lời mất rồi. Và rồi cuối cùng Đỏ Ba Hoa đã cất tiếng được sau khi sử dụng hết sức lực mà miệng lưỡi có thể múa may cho phép được.

“Đồ ăn cướp! Đồ ăn trộm! Anh đang làm gì trong căn nhà kho của tôi?” chú ta gầm thét thật to lên.

Jack Vui lùi ra xa thật nhanh, bởi vì tuy chú ta to con hơn Đỏ Ba Hoa, nhưng chú vẫn phải e dè, nể nang hàm răng sắc bén của Đỏ Ba Hoa. Hơn nữa, trong cơn thịnh nộ, Đỏ Ba Hoa rất ư là dũng mãnh.

“Tôi, tôi, tôi đâu biết đây là nhà kho của anh,” Jack Vui lắp bắp đáp, càng lùi xa ra hơn.

“Điều đó có gì khác biệt nếu anh biết trước hay không thì anh cũng vẫn là đồ ăn cướp thôi mà!” Đỏ Ba Hoa gào thét và xông nhanh về phía Jack Vui. Lúc đó Jack Vui phải làm gì? Chú ta vội vàng cong đuôi lên và chạy mất. Đỏ Ba Hoa đuổi theo và gào lớn lên bằng hết buồng phổi của mình khiến tất cả mọi người trong khu Rừng Xanh có thể nghe được:

“Đồ cướp cạn! Đồ ăn trộm! Đồ hèn nhát!”

CHƯƠNG MƯỜI

NHỮNG Ý TƯỞNG VUI VẺ CỦA SÓC VẦN

*Phí thời gian phạm lỗi vô duyên.
Thà đầu hàng vậy mà lợi hơn chiến thắng.
Siêng năng cần kiệm ắt sẽ thành.
Con đường nào tốt, bạn hãy chọn mà đi.*
(Jack Vui)

Sóc Vần ngồi trên khúc gỗ phủ đầy rêu, cười lăn bò đến có thể muốn bể bụng ra.

“Ha, ha, ha! hô, hô, hô! Ôi bạn thân mến! hô, hô hô!” Sóc Vần lại tiếp tục mà cười bò lăn, nghiêng ngả. Ở một phía bên Rừng Xanh chú ta có thể nghe được tiếng thét của chú sóc Đỏ Ba Hoa khi đang rượt đuổi anh họ Jack Vui “Đồ ăn cướp! Đồ ăn trộm!” Càng lắng nghe, Sóc Vần càng cười rũ rượi, chảy cả nước mắt ra.

Thì đấy, Sóc Vần đã biết chắc rằng nãy giờ Jack Vui đang rình rập theo dõi mình, thế cho nên chú ta cứ tiếp tục trêu ghẹo Jack Vui bằng cách đột ngột biến mất và thỉnh linh lại hiện ra một cách bất ngờ không sao đoán trước được.

Chú biết rõ Jack Vui theo dõi Sóc Vằn để mong tìm ra được căn nhà kho của chú ta ở chỗ nào. Sóc Vằn chợt nhớ đến căn nhà kho của Đỏ Ba Hoa nên đã dàn trận để Jack Vui nghĩ rằng nơi đó là nhà kho của Sóc Vằn rồi mắc bẫy.

Sau đó, Sóc Vằn đã núp lại ở một nơi mà chú ta có thể quan sát được hết tất cả sự việc. Chú đã thấy Jack Vui cẩn thận nhìn quanh sợ ai đó bắt gặp, rồi phá vỡ cái cửa vào để làm cái lỗ to hơn đủ để Jack Vui có thể chui vào trong. Và rồi Sóc Vằn cũng nhìn thấy Đỏ Ba Hoa đang lên cơn thịnh nộ, nắm đuôi Jack Vui kéo mạnh ra ngoài. Thế là, Sóc Vằn phải bùm tay che miệng để khỏi phải bật cười to ra thành tiếng. Khi đó Jack Vui đã giựt được đuôi ra và chạy tiếp trong khi Đỏ Ba Hoa đuổi theo và la lớn “Kẻ cướp!” và “Kẻ trộm” vang dội khắp cả lên. Sóc Vằn càng thêm thấy buồn cười hơn khi chú ta biết rõ rằng Đỏ Ba Hoa chính là kẻ cướp lưng danh nhất ở khu Rừng Xanh này. Vì thế Sóc Vằn ngồi bên trên khúc gỗ bám đầy rong rêu mà cười, cứ cười tiếp và cười mãi.

Cuối cùng thì Sóc Vằn cũng chùi vội nước mắt đang chảy vì cười quá mức, và nháy lên. “Ôi, bạn thân mến, không nên làm thế!” chú sóc nói.

“Đôi bàn tay chậm chạp và đôi chân ù lì sẽ không giúp ta kiếm đủ đồ ăn chứa đầy nhà kho được. Nhưng thật ra, y như chúng ta đã thường

nghe, có thể đây là một trò tinh nghịch gì chẳng.”

“Bây giờ đã gần đến ngày Lễ Tạ Ơn rồi” Sóc Văn ngừng lại và gãi đầu, một nét kỳ quái hiện rõ lên gương mặt của chú. “Tôi cứ thắc mắc nếu Jack Vui và Đỏ Ba Hoa sẽ tham dự buổi tiệc Lễ Tạ Ơn.” Chú thì thầm. “Tôi tin rằng buổi tiệc sẽ thú vị lắm nếu tôi mời họ.”

Thế là Sóc Văn vội vã về nhà, mang cảm giác vô cùng vui thích khi nghĩ đến những dự định mà chú ta muốn chuẩn bị cho buổi ăn tối ngày Lễ Tạ Ơn đó. Tất nhiên là Sóc Văn sẽ không mở tiệc ở ngay chính trong căn nhà của mình. Ai mà dại thế cơ chứ. Thứ nhất, cổng chính sẽ rất nhỏ để Jack Vui có thể đi vào bên trong được. Hơn nữa, vị trí căn nhà của Sóc Văn phải được giữ kín. Bí mật này Sóc Văn không thể nào để cho Jack Vui và Đỏ Ba Hoa tìm ra được, dù là trong buổi ăn tiệc của lễ Tạ Ơn. Rồi chú ta chợt nhớ tới một khúc gỗ thật to, lóng o, có rong rêu phủ đầy mà Sóc Văn thường leo lên ngồi mỗi buổi sáng sớm mai.

“Một chỗ đãi tiệc quá ư thật là tốt” Sóc Văn reo to, và nhảy vọt nhanh đi tìm chú sóc Jack Vui và Đỏ Ba Hoa để mời họ đi dự buổi tiệc Lễ Tạ Ơn với mình.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

BUỔI TIỆC TẠ ƠN CỦA SÓC VẦN

*Không có điều gì thật sự ngọt ngào nhất trên đời,
Bằng việc giải hòa những mối xung đột quanh ta.*

(Jack Vui)

Sáng ngày Lễ Tạ Ơn, Sóc Vần đã nhảy vọt ra khỏi giường thật sớm. Đây sẽ là một ngày thật rất ư là bận rộn. Chú ta đã mời Jack Vui chú sóc màu xám, Đỏ Ba Hoa chú sóc đỏ cùng đến dự bữa ăn tối với mình. Họ cùng đều đã hứa sẽ đến tham dự. Sóc Vần khúc khích cười khi nghĩ đến không biết rằng một trong hai kẻ đó, có biết rằng đối phương cũng sẽ đến dự tiệc chung hay không. Sóc Vần rửa mặt và tay, chải đầu gọn gàng xong thì ăn sáng. Kế đến, Sóc Vần chạy nhanh đến căn nhà kho mới lộng lẫy của mình, nơi mà chưa có ai biết đến trừ chính bản thân chú thôi. Sóc Vần dồn vào trong miệng đầy nhóc những thức ăn ngon nhất. Khi chú ta không thể nhét thêm gì nữa vào, Sóc Vần bèn chạy thật nhanh đến khúc gỗ bóng loáng bám đầy rong rêu ở bên bìa Rừng Xanh và nhả ra hết những thứ đó lên

chiếc bàn ăn Sóc Vằn đã để sẵn ở đó.

Sóc Vằn đã vội vã chạy đi, chạy lại giữa căn nhà kho bí mật và nơi khúc gỗ rêu kia nhiều lần. Chú biết rằng Jack Vui và Đỏ Ba Hoa ăn như hổ đói cho nên Sóc Vằn muốn chắc rằng chú ta sẽ chuẩn bị đầy đủ đồ ngon thết đãi họ. Và Sóc Vằn tiếp tục chạy nhanh, miệng thì hát một bài ca nhỏ.

“Lễ Tạ ơn đến một năm chỉ một lần. Nhưng nó đem đến những niềm vui khiến ta băng khuâng. Ta đã dự trữ những phần đồ ăn thật tuyệt vời. Hằng ngày ta đã làm việc rất hăng say để nhặt góp từng hạt quả đầu acorn, hạt khô và những hạt ngô. Đến nay ta đã có rất nhiều và sẵn sàng chia sẻ không ngần ngại. Hãy sống vô tư khi ngày còn rất dài. Hãy vui lên nào, và ta sẽ hát vang bài ca của Lễ Tạ Ơn.”

Jack Vui đã nhanh chóng xuất hiện đúng giờ từ một phía. Và Đỏ Ba Hoa cũng xuất hiện từ phía đối diện. Họ không hề nhìn thấy nhau cho đến khi cả hai đều đến gần khúc gỗ bám đầy rêu của Sóc Vằn. Thế là họ dừng lại và bắt đầu câu gât. Sóc Vằn giả vờ như không nhận ra điều gì bất thường và bắt đầu bữa tiệc, tiếp đãi vốn vã như hai người khách của mình vẫn đang còn là bạn thân với nhau vậy.

Ở mặt trên khúc gỗ đầy rêu bám lóng cón là một mớ hạt ngô bóng lộn. Cạnh bên đấy, còn có

một thêm một đồng những quả đầu acorn chín muối và thêm ba phần nhỏ những hạt khô màu nâu rất hấp dẫn. Nhưng Jack Vui lại không rời mắt khỏi phía trong cùng giữa những món đồ ăn ngon lành đó, là một đồng lớn những quả hạt mai châu to tròn béo bở. Kẻ nào có thể chống lại được những cám dỗ khi nhìn thấy những thức ăn tuyệt vời kia đang trải ra trước mặt mình. Tất nhiên là không phải là Jack Vui và anh họ Đò Ba Hoa rồi. Họ đều cười tươi quên mất đi hận thù, cái gắt khi Sóc Vằn đang thúc giục họ ngồi xuống và tự nhiên bắt đầu buổi ăn tối, và họ đã ngồi xuống. Chỉ trong vón vẹn có ba phút, họ đã trở nên quá bận rộn, say mê ăn uống ngon lành mà quên đi cuộc cãi vã đã qua và họ đã cười nói vui vẻ, chuyện trò giống như những người bạn thân thiết tự bao giờ.

“Đúng là một bữa tiệc cơm gia đình ấm cúng, phải không các anh họ?” Sóc Vằn hỏi hai người anh họ.

Chú Chuột xạ Chân Trắng vô tình ghé ngang, Sóc Vằn bèn mời chú ta tham gia bữa tiệc. Sau đó chú chim giẻ Sammy Jay cũng đi ngang, chẳng có gì cản trở chú ta tham gia bữa yến tiệc này. Sau khi tất cả đã ăn uống no say, cảnh hông căng bụng đến độ không còn thể nào ăn thêm được gì nữa thì đó mới là lúc họ nghĩ đến cần phải chia tay ai về nhà nấy. Sóc Vằn nài nỉ Jack

Vui và Đồ Ba Hoa nên chia nhau những quả hạt mại châu no tròn còn dư lại, và họ không hề tranh với cãi nhau về việc chia chác này.

“Lễ Tạ ơn đến một năm chỉ một lần. Nó đem đến những niềm vui khiến ta băng khuâng.”

Sóc Văn hát nhỏ trong lúc đứng nhìn những người khách của mình từ giã ra về.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

JACK VUI NGHIÊN NGÂM SỰ ĐỜI

Gọi kẻ khác là tên cướp sẽ không biến họ thành tên cướp được.

(Jack Vui)

Jack Vui ngồi trên cây hạt dẻ với gương mặt thật là điềm tĩnh. Jack Vui đang bỏ tâm suy nghĩ rất nghiêm túc. Bình thường chú ta là một kẻ vui vẻ vô ý tứ nên có biệt danh là Jack Vui. Nhưng sáng nay, Jack Vui suy nghĩ một cách thật nghiêm trang, thật tập trung đến nỗi Jack Vui gần như rất tức giận khi chú chim giẻ Sammy đã vô tình cắt ngang dòng suy nghĩ của mình bằng những câu hỏi rất vô duyên.

Chú ta đang nghĩ về việc gì vậy? Chắc bạn đoán không ra đâu. Bởi vì Jack Vui đang suy nghĩ về những quả hạt mại châu no tròn béo bở mà Sóc Vằn đã đãi chú trong bữa tiệc Lễ Tạ Ơn kia. Hơn thế nữa, sao Sóc Vằn lại có thể phóng khoáng tặng chú ta những quả hạch còn lại để mang về nhà. Jack Vui chắc chắn rằng đây chính là những quả hạt cây mại châu mà chú ta đã từng chăm chút để ý chờ đợi chúng lớn nhanh ở

trên những nhánh cây kia và đã vô tình làm rơi lộp độp xuống trong lúc lo say mê rượt đuổi anh họ Đỏ Ba Hoa . Khi họ chạy vội xuống mặt đất để tìm, thì chúng đã biến mất từ bao giờ. Jack Vui đã từng nghi ngờ Sóc Vằn chính là thủ phạm. Bây giờ thì chắc chắn rõ ràng Jack Vui tin rằng mình đã nghi đúng rồi.

Nhưng khi nhìn về sự việc ở một khía cạnh khác, càng nghĩ Jack Vui càng thấy hành động của mình thật không đúng chút nào, và chú ta tự cảm thấy có chút cảm giác xấu hổ đang từ từ dâng lên.

"Rõ ràng là có rất nhiều quả hạch đủ để cho tất cả mọi người sử dụng nhưng nếu tôi không quá ích kỷ và tham lam, thì chúng ta đều có thể san sẻ cùng với nhau rồi mà. Còn bây giờ thì tôi chỉ có được một ít phần của Sóc Vằn đã ban phát cho tôi. Vậy thì chính người anh họ nhỏ nhắn vằn vện Sóc Vằn kia đang sở hữu những phần còn lại. Nhưng thật lòng mà nói, anh ta đáng được quyền sở hữu chúng mà."

Bất thành linh, Jack Vui chợt hiểu ra rằng, từ bữa nọ đến giờ Sóc Vằn đã cố ý chọc ghẹo và trêu lừa rằng căn nhà kho của Đỏ Ba Hoa là của chú ấy. Nghĩ tới đó, Jack Vui bỗng nhiên cười to lên. Càng nghĩ, chú ta càng cười to ra mà bò lăn bò lóc một cách khoái trá.

"Trò đùa này lại đem đi đặt để ngay lên trên mình của tôi ư". Chú ta la lên. "Trò đùa này là để

dành cho tôi và tôi thật là đáng đời lắm mà. Tại sao tôi không lo chuyên tâm vào công việc của riêng mình. Nếu tôi chịu bỏ phân nửa thời gian mà tôi bỏ ra để đi tìm những quả hạt cây mai châu giống như tôi đã phí thời gian đi rình rập kiếm ra căn nhà kho của Sóc Vằn, thì tôi đã lo xong phần dự trữ cho mùa đông rồi, và Đỏ Ba Hoa cũng không thể gọi tôi là tên ăn cướp được.”

Sau đó, Jack Vui càng tức cười hơn nữa khi nghĩ đến Sóc Vằn nhà ta đã từng khoái trá thế nào khi thấy Đỏ Ba Hoa túm đuôi chú lồi ra khỏi căn nhà kho kia.

“Trò đùa gì thế?” Gấu trúc Bobby hỏi, khi vô tình ghé ngang.

“Tôi đã học được một bài học đáng giá”. Jack Vui đáp.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Gấu Bobby hỏi.

Jack Vui nhún vai trả lời:

“Tôi nhận ra rằng sự tham lam sẽ không mang lại lợi lộc gì hết. Nó khiến ta trở thành ngang bướng và xấu xa. Nó khiến cho bạn bè xa lánh ta. Với bản tánh ích kỷ, tham lam và không ngừng ham muốn, ta sẽ rất dễ dàng đánh mất những gì chúng ta đang sở hữu.”

“Xí, tưởng anh nói cái gì chứ!” Gấu Bobby đáp. “Bộ bây giờ anh mới biết được điều đó à? Tôi đã nhận ra điều này lâu lắm rồi cơ.”

CHƯƠNG MƯỜI BA

JACK VUI BỊ ĐE DỌA

Dù bạn có trí thông minh thật tuyệt vời.

Và cũng không biết quý, coi như chơi.

Tài năng sẽ hoang phí, không sử dụng được như mong đợi.

Như khi bạn biết mình là ai, và cần phải làm gì để giúp đời.

(Jack Vui)

Chú Sóc Xám mập mạp thường trở thành một cám dỗ chết người đối với những kẻ khác trong khu Rừng Xanh, nhất là vào mùa đông khi những cuộc kiếm ăn trở thành rất khó khăn, nhọc nhằn. Hầu như mỗi ngày, Chồn Đỏ và Chồn Già với chiếc khăn choàng nhẹ nhàng lướt qua một khúc của khu Rừng Xanh nơi mà Jack Vui; chú sóc vui tính đang sinh sống, hy vọng rằng sẽ bất ngờ chớp được chú ta trên mặt đất một cách dễ dàng. Nhưng họ chưa làm được điều đó. Kể cả con Chim Ưng với cặp chân xù xì, con Cú Đêm Hooty hung dữ cũng đã phí nhiều thời gian, ngồi rình rập gần bên ngoài căn nhà của Jack Vui, mơ tưởng sẽ chụp bắt được chú ta, nhưng không bao giờ bắt được.

Jack Vui đã biết tòng hết tâm địa của những tên hàng xóm khát máu kia. Chú ta luôn luôn phòng thủ nghiêm ngặt. Jack Vui biết hết những nơi những con đường mà họ đang rình rập. Jack Vui đã quan sát thật kỹ những cạm bẫy quanh mình trước khi chú ta bắt đầu cuộc hành trình đi khỏi những hàng cây. Bởi vì những kẻ lảng giềng hung hăng kia rất ư là to con lớn xác cho nên Jack Vui không có vấn đề gì khi nhận diện ra họ nếu họ xuất hiện ở chung quanh. Jack Vui không mấy lo lắng gì về sự đe dọa của họ. Nhưng thật ra thì, Jack Vui cũng chẳng sợ ai trong họ cả, bởi vì lý do rất ư đơn giản là không một ai trong họ có thể đuổi theo kịp Jack Vui khi chú ta chui tọt vào khúc gỗ rỗng của mình.

Khi đã dự trữ hết những hạt khô xong rồi, chú ta hoàn toàn cảm thấy vô cùng hạnh phúc trừ một việc ra. Đúng vậy, có một việc đang cản trở niềm vui trọn vẹn của chú sóc Jack vui tính này. Đó là việc chú Chồn Bóng Đen có thể đến thăm Jack Vui bất cứ lúc nào. Chồn Bóng Đen có thể chui qua một cái lỗ nhỏ hơn cả Jack Vui có thể chui được. Vì lẽ đó, Jack Vui biết rằng chú có thể cảm thấy an toàn trước sự đe dọa của những kẻ săn mồi khác, nhưng đối với Chồn Bóng Đen thì lại không. Điều này làm cho chú thấy lo lắng vô cùng. Đúng vậy, hiện Jack Vui đang rất lo lắng, sợ hãi. Chú chưa hề gặp hoặc thấy Chồn Bóng Đen lâu lắm rồi. Nhưng Jack Vui biết rằng

anh ta có thể xuất hiện ở đâu đó bất cứ lúc nào, nhất là trong lúc mọi vật đều bị tuyết trắng và những tảng đá băng phủ đầy, thức ăn trở thành hiếm hoi và rất khó khăn để được no bụng. Jack Vui ước chi bản thân đừng có béo mập tròn đầy như thế này. Nếu được như vậy thì ít nhất chú ta cũng không đến nỗi là một con mồi hấp dẫn đối với những tên láng giềng hung ác ở quanh mình.

Thế nhưng, lo lắng nhiều thì vô bổ. Đúng vậy, không nên phí thời gian, tâm trí để mà lo âu. Jack Vui biết rõ điều đó.

"Những điều ta cần làm là phải đề phòng kỹ càng và không thể lơ là được." Chú tự nói. Và chú sóc lại làm rơi cái vỏ hạt khô xuống ngay đầu của Chồn Đỏ, trong lúc hắn ta đang chạy ngang dưới tàng cây nơi mà Jack Vui đang ngồi. Chồn Đỏ nhìn lên và nhe răng ra một cách giận dữ. Jack Vui cười và nhảy vọt nhanh đi xa qua những ngọn cây cao đến phía bên kia của khu Rừng Xanh, nơi mà chú ta đã bí mật giấu đi những quả hạt khô của riêng mình.

Jack Vui đã đi ra ngoài gần hết một ngày. Và khi chú ta bắt đầu trở về nhà thì tinh thần của Jack Vui đang ở trong trạng thái phấn khởi nhất. Bởi vì căn nhà kho của chú ta chưa bị ai kiếm ra được. Trong lúc quá vui, chú ta gần như quên mất về Chồn Bóng Đen. Jack Vui nhảy vọt vào phía trong cánh cửa trước khi nhìn vào trong,

thật là quá đại đột, khi chú ta nghe được có ai đó đang gọi tên mình. Chú ta quay lại và nhìn thấy Chú Chim Tommy Tit dễ thương đang chạy về hướng mình. Và rõ ràng là Chú Chim Tommy Tit đang rất là kích động.

"Xin chào Chú Chim Tommy Tit! Anh đang làm gì đây?" Jack Vui la lên.

"Đừng bước vào đây, Jack Vui!" Tommy thét to lên. Chồn Bóng Đen đang ở bên trong chờ anh đấy!"

Jack Vui tái xanh mặt mày. "Bạn có chắc như thế không?" Chú ta há hốc miệng.

Chú Chim Tommy Tit gật đầu lia lịa như muốn rơi chiếc đầu ra khỏi cổ. "Tôi nhìn thấy anh ta đi vào trong, và chưa thấy đi ra nên tôi vẫn còn quan sát và chờ." Chú nói. "Tốt hơn hết là anh nên chạy càng xa càng tốt trước khi anh ta nhận ra anh đang ở đâu."

Thật là một lời khuyên đáng giá, nhưng điều đó đã quá muộn rồi. Trong thời gian Tommy Tit cảnh báo Jack Vui, một gương mặt sắc bén với đôi mắt sáng quắc hung dữ đã xô mạnh ra từ trong cánh cửa nhà của Jack Vui. Đó chính là gương mặt của hung thần Chồn Bóng Đen.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

JACK VUI BỎ CHẠY ĐÁN MẠNG

*Thà làm kẻ hèn nhất mà chạy cho xa.
Còn hơn là ở lại chiến đấu với quỷ ma.
Bởi khôn ngoan đã biết rằng kẻ thua là ta.
Thì phải nên dùng hết sức lực mà chạy cho thật xa.*
(Jack Vui)

Ta đâu phải là kẻ hèn nhất khi phải bỏ chạy để toàn mạng cho mình bởi vì biết rằng sẽ vô dụng nếu ở lại chiến đấu khi mà đã biết chắc phần thất bại trong tay. Bởi thế cho nên chú sóc chết nhất Jack Vui quay đuôi lại và chạy thật nhanh ngay sau giây phút chú ta nhìn thấy Chồn Bóng Đen. Bạn không thể bảo rằng đây là việc làm của kẻ hèn nhất, nếu bạn ở đây nhìn thấy rõ Jack Vui tuy lớn con hơn Chồn Bóng Đen nhưng nếu họ phải đánh nhau thì Chồn Bóng Đen nhanh nhẹn quá mức, dù Jack Vui có dũng cảm thế nào đi chăng nữa, thì chú ta cũng không có lấy được một cơ hội nhỏ nhoi nào để đánh thắng Chồn Bóng Đen cả.

Bởi thế cho nên, giờ phút mà chú sóc Jack Vui nhìn thấy gương mặt hung ác kèm theo đôi mắt

đỏ dữ tợn trợn mắt nhìn mình, thì chú ta bèn quay đầu bỏ chạy thục mạng liền. Thì đó, chú sóc đã chạy vọt đi rất mau và quả là rất sáng suốt khi làm việc ấy. Jack Vui hy vọng và khẩn cầu sao cho Chồn Bóng Đen đừng có đuổi theo mình. Nhưng chú sóc đã hy vọng hão huyền vô ích. Chồn Bóng Đen đã quyết tâm làm thịt chú sóc và không hề có dự định để cho bữa ăn tối của mình sống mất. Ngay đúng lúc Jack Vui quay đầu bỏ chạy là Chồn Bóng Đen đã bắt đầu rượt theo ngay sau đó, còn không quên dừng lại gầm gừ đe dọa Chú Chim Tommy Tit dễ thương tại vì chính chú chim kia đã báo động với Jack Vui rằng Chồn Bóng Đen nhà ta đang rình rập chú sóc vui tính ấy.

Thế nhưng Chú Chim Tommy Tit không hề sợ hãi. Ôi, có gì đâu, Tommy Tit chẳng hề quan tâm điều đó. Chú ta có thể bay cao vút lên tận trời xanh. Vậy thì có gì mà chú ta phải sợ hãi trước Chồn Bóng Đen hung bạo kia. Nhưng chú ta phải thấy lo sợ dùm cho Jack Vui. Chú biết rõ Jack Vui cũng hiểu rằng không thể tìm ra một chỗ trốn an toàn nào mà chú sóc có thể ẩn thân để Chồn Bóng Đen không nhìn thấy mà đuổi theo sát được. Vì thế Chú Chim Tommy Tit cứ bay nhẹ nhàng từ cây này sang cây khác phía sau Jack Vui với hy vọng tìm được cách nào giúp đỡ chú sóc.

Chạy trốn chết từ cây này sang cây khác, Jack Vui cố gắng phóng đi, phóng lại quan ngang

những quãng cách dài giữa những thân cây. Chồn Bóng Đen chạy bám theo, và dù chồn ta rất là nhanh nhẹn nhưng lại không tỏ vẻ ra là gấp gáp gì hết. Khi chồn ta không có cơ hội cắt đứt những khoảng cách đó, hoặc là khi tới những khúc cần phải phóng nhanh quá xa, quá nguy hiểm, Chồn Bóng Đen bèn chạy ngược xuống đất và treo lên cây khác rồi tiếp tục đuổi theo. Chồn ta không sợ bị mất dấu chú sóc Jack Vui chút nào cả. Bởi vì Chồn Bóng Đen tin vào khả năng đặc biệt của chiếc mũi có thể ngửi ra hơi hám của Jack Vui đang ở nơi nào. Hơn nữa, Chồn Bóng Đen thà rằng cứ để cho Jack Vui hết mình chạy trốn chết trong cơn hoảng sợ, thì chẳng bao lâu chú sóc sẽ mệt nhoài mà thôi.

Jack Vui nhà ta thực sự đã chạy như thế. Chú ta chạy, nhảy và nhảy và chạy thực mạng nhanh hết sức mình đến khi không còn thở được nữa thì Jack Vui đành phải ngừng lại để lấy sức. Nhưng chú sóc không thể dừng lại được lâu. Chú ta đang hoảng sợ đến tột cùng. Chú rùng mình và run rẩy trong lúc ráng lấy thêm hơi sức, nhưng đôi mắt thì không thể bỏ lơ những dấu vết nào ở phía sau lưng mình. Lúc đó, chú sóc nhìn thấy một mũi tên trắng mỏng dài chạy dài theo mặt tuyết dẫn tới gốc cây mà Jack Vui đang tạm nghỉ. Một lần nữa, Jack Vui chạy hồi hả, trong lòng cảm thấy vô cùng bất an, tro trọi và tuyệt vọng.

Bây giờ, chú sóc cần phải ngừng lại thường xuyên hơn. Và những lần ngưng nghỉ lại ngắn hơn những lần nghỉ lấy sức trước, tại vì Chồn Bóng Đen đã càng ngày càng đuổi gần kịp tới nơi rồi. Tội nghiệp Jack Vui quá! Chú ta đã cố gắng sử dụng hết những mưu mẹo học được nhưng không tài nào qua mặt được Chồn Bóng Đen kia. Bây giờ thì chú sóc đã cạn hết sức lực nên không thể chạy nhanh và xa được hơn nữa. Một tia hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng loé lên trong lòng Jack Vui. Chú sóc chớp mắt thật nhanh để giữ lại những dòng nước mắt, bởi vì Jack Vui nghĩ rằng, có lẽ đây là lần cuối cùng chú ta có thể nhìn thấy khu Rừng Xanh mà chú ta yêu mến vô cùng. Rồi thì chú sóc can đảm nghiên rằng quyết định rằng chú sẽ chiến đấu đến cùng, dù rằng không có hy vọng thành công chút nào cả. Ngay giây phút đó, chú sóc nghe được giọng nói của Chú Chim Tommy Tit gọi mình một cách kích động, mặc dù vậy, chú cũng không hiểu tại sao, nhưng một tia hy vọng lại bùng lên trong trái tim Jack Vui.

CHƯƠNG MƯỜI NĂM

KẺ NÀO GIẢI CỨU CHÚ SÓC JACK VUI?

*Hãy ban phước đến những lời hay ý đẹp.
Hãy giang tay cứu giúp trong cơn hoạn nạn.*
(Jack Vui)

Khó có thể quyết định ai là kẻ nghĩa hiệp đó giữa nhiều góp ý của muôn loài thú nhỏ bé trong khu Rừng Xanh và cánh Đồng Cỏ Xanh. Có kẻ bảo rằng Chú Chim Tommy Tit có công cứu nạn, nhưng có những kẻ khác lại bảo rằng... nhưng bạn hãy đợi đây. Để tôi kể tiếp cho bạn nghe chuyện gì đã xảy ra, và như thế biết đâu bạn có thể quyết định ai là người đã cứu mạng Jack Vui.

Như thế đây, chú sóc Jack Vui đã chạy bán mạng, dùng đủ mọi mưu mẹo để hòng chạy thoát thân. Nhưng chú ta đã không còn hơi thở nào cả và cũng đã quá mệt nhoài đến nỗi chú sóc không còn thể nào ráng chạy tiếp được nữa. Cuối cùng, khi chú ta đành phải chấp nhận ngừng lại, chuẩn bị tinh thần đánh trả dù biết rằng bản thân không có đủ khả năng, nhưng sóc

Jack Vui vẫn sẽ không nương tay với đối thủ đáng gờm Chồn Bóng Đen kia. Đang trong cơn tuyệt vọng nào nùng thì giọng nói của Chú Chim Tommy Tit vang lên bất ngờ.

“Ô kìa, kìa, Ôi kìa, kìa. Đến đây nhanh lên, Jack Vui ơi! Đến đây nhanh lên nào!” Tommy Tit gọi to.

Tia hy vọng lại sáng lên trong lòng Jack Vui. Chú ta không thể ngờ rằng Tommy Tit có thể giúp được mình, nhưng chú sóc vẫn chạy đến để xem sao. Hít một hơi thật dài, chú ta bắt đầu chạy nhanh thật nhanh về hướng giọng nói của Chú Chim Tommy Tit phát ra. Mặc dù đã tàn hơi, kiệt sức nhưng Jack Vui vẫn ráng chạy hết sức mình. Thế là, Jack Vui đã nhìn thấy Chú Chim Tommy Tit đang bay lượn phía trước của mình một cách vô cùng phấn khởi.

“Ô kìa kìa, có người đấy! Hãy đến gần anh ta, Jack Vui! Nhanh lên! Nhanh lên! Ô kìa, kìa, Ôi, làm ơn nhanh lên! Chú Chim Tommy Tit gào to lên thúc giục.

Trong giây phút ấy, Jack Vui còn chưa hiểu được chú ta đang nói gì. Rồi thì chú sóc nhìn thấy đứa con trai người Nông Dân họ đang quan sát Tommy Tit bởi vì chính cậu bé cũng không hiểu vì sao Chú Chim Tommy Tit lại phấn khởi như vậy.

“Hãy đến với anh ta! Hãy đến với anh ta đi!”

Tommy kêu lên. “Anh ta sẽ không làm hại bạn đâu và anh ta sẽ không để cho Chồn Bóng Đen làm hại đến bạn! Thấy không, ô kìa kìa, ôi kìa kìa, nhìn theo tôi đi!” Chú Chim Tommy Tit đậu ngay xuống ngay trên bàn tay của cậu bé con người Nông Dân họ kia. Bởi vì Chú Chim Tommy Tit và cậu bé kia, đã là bạn với nhau từ lâu nay rồi.

Jack Vui vẫn còn đang ngần ngại. Chú sóc biết rằng cậu bé kia đã từng cố gắng muốn làm bạn với mình, từ những ngày tuyết trắng lạnh và những mảnh băng ủa đến đem đi những quả hạt khô, hạt ngô. Thế nhưng chú sóc vẫn chưa hết cơn hoảng hốt, cũng không hoàn toàn tin tưởng cậu bé kia. Bây giờ chú sóc vẫn còn đang lưỡng lự. Chú ta nhìn về phía sau. Chồn Bóng Đen chỉ còn cách nhau vài bước nữa ở phía sau lưng với đôi mắt rực lửa và man rợ. Người con trai của Người Nông Dân họ có lẽ không làm hại chú sóc, nhưng Chồn Bóng Đen thì quá chắc chắn là sẽ làm hại Jack Vui rồi. Jack Vui đành phải quyết định, và vội thở hắt ra rồi phóng thật nhanh băng ngang qua bãi tuyết chạy thẳng tới phía cậu bé trai và vọt nhanh lên trên vai cậu ta.

Chồn Bóng Đen đã quyết chí bắt cho bằng được Jack Vui nên hẳn ta không để ý gì đến cậu con trai Người Nông Dân họ gì hết. Bây giờ là lần đầu tiên chú chồn ta ngừng lại gầm gừ. Bạn phải nói gì đây về Chồn Bóng Đen, hẳn ta không

phải là kẻ chết nhất. Nhưng thoáng nghĩ qua thì rõ ràng là hẳn ta muốn ăn thịt chú sóc con thôi chứ không phải là đấu với cậu bé kia. Sóc Jack Vui còn đang run lẩy bẩy khi nhìn vào đôi mắt rực đỏ hung ác đó. Nhưng Chồn Bóng Đen biết rằng hẳn ta phải khựng lại và chắc chắn là chú chồn không thể nào đến tiến tới gần hơn được nữa rồi. Vì vậy chồn ta phồng mang trợn má lên gầm gừ giận dữ. Cậu bé con trai Người Nông Dân họ tiến một bước tới gần Chồn Bóng Đen. Chồn ta bèn nhảy chồm qua một bên và biến dạng phía sau bức tường cổ.

Cậu bé trai ân cần nhẹ nhàng trò chuyện với Jack Vui và đặt chú sóc xuống nhánh cây gần nhất. Khi đó Jack Vui đã an toàn ngồi trên cây rồi thì cậu bé quay trở lại qua bên bức tường cổ và cố gắng xua đuổi chú Chồn Bóng Đen đi. Cậu ta ném những cục đá qua cho tới khi nào Chồn Bóng Đen nhảy xa đi và rồi cậu con trai họ rượt đuổi chú chồn ra khỏi khu Rừng Xanh luôn.

"Ô kìa, kìa, tôi đã bảo rồi mà!" Chú Chim Tommy Tit la lên mừng rỡ và bay lượn vòng quanh nơi Jack Vui đang ngồi.

Vậy thì, ai là người đã giải cứu Jack Vui đây, Chú Chim Tommy Tit hay là cậu con trai Người Nông Dân họ kia.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

CHÚ SÓC JACK VUI TÍNH NHỚ NGƯỜI BẠ NƯỚC THỎ

*Một với một là hai
Hai với hai là bốn
Vốn thật thà là hay
Thương với yêu là lời.
(Jack Vui)*

Vậy ai là kẻ cứu mạng sóc Jack Vui? Hay bạn hãy hỏi Jack Vui đi. Chú ta sẽ biết rõ câu trả lời mà. Chú biết rõ nhất bởi vì chú ta chứng minh được. Sự việc bắt đầu khi cậu con trai Người Nông Dân họ đã giải thoát chú sóc Jack Vui ra khỏi móng vuốt của Chồn Bóng Đen. Nhưng nếu không có sự giúp đỡ của Chú Chim Tommy Tit thì không thể nào Jack Vui lại biết đường chạy đến chỗ của cậu bé họ được. Tất nhiên là ngay sau đó Jack Vui và cậu bé họ đã trở thành đôi bạn thân thiết. Cậu bé đi đến khu Rừng Xanh mỗi ngày để chơi với chú sóc Jack Vui. Cậu thường mang theo những hạt khô ăn rất ngon. Mới đầu thì Jack Vui vẫn còn rất mắc cỡ ngại

ngừng. Chú ta chưa hẳn đã hoàn hồn sau một cơn sợ hãi thật dài. Khi chú ta nhớ tới cậu bé đã giải cứu mình như thế nào, Jack Vui lại thấy mắc cỡ và bèn chạy ngay đến để lấy những hạt khô.

Cậu bé họ kia thường trò chuyện với chú một cách rất nhẹ nhàng và bảo rằng cậu rất thích chú sóc Jack Vui và sóc ta đâu có cần thiết chi mà phải cảm thấy sợ hãi lo âu điều gì. Dần dần thì Jack Vui bắt đầu cảm thấy càng quẩn quýt cậu bé thêm. Chú sóc Jack vui tính không thể cưỡng lại được điều đó. Chú ta luôn luôn yêu mến những ai tốt và đối đãi tử tế với mình. Càng quẩn quýt thân thiện Jack Vui càng mến càng thân với cậu bé con Người Nông Dân họ kia và đã cảm thấy ganh tỵ với Chú Chim Tommy Tit bởi vì chú chim đã là bạn thân của cậu bé từ trước đó rất lâu, lâu lắm rồi. Vì thế, ngày nào Jack Vui cũng ngóng trông tới giờ để chạy đến thăm cậu bé họ ; nhất là khi vừa nghe được tiếng huýt sáo của cậu là chú sóc đã vội vã chạy tới gặp cậu bé rồi. Có nhiều kẻ xấu mồm đã nói rằng chẳng qua Jack Vui làm thế chỉ vì tham muốn những quả hạt khô, hạt ngô mà cậu bé họ kia mang trong túi mà thôi, nhưng thật sự thì không phải như thế đâu.

Cuối cùng thì tới một ngày chú ta cảm thấy thiếu vắng tiếng huýt sáo kia. Chú cứ chờ và đợi. Rồi sóc Jack Vui đành phải chạy lại gần phía bên

bìa khu Rừng Xanh, nhưng vẫn không nghe thấy tiếng huýt sáo hay là bóng dáng của con trai Người Nông Dân họ đâu hết. Ngày nào cũng như vậy hết. Jack Vui không còn vô tư đùa giỡn như mọi ngày. Chú sóc biếng cả ăn. Chú ta chỉ ngồi loanh quanh rầu rĩ chán nản.

Khi Chú Chim Tommy Tit trở về và hát gọi như mọi ngày, thì Jack Vui cũng nhận ra rằng Tommy cũng lo lắng như mình. Tommy đã đi đến gần cửa nhà họ kia vài lần và cũng không tìm thấy bóng dáng của cậu bé đâu.

"Tôi nghĩ là cậu ấy đã đi xa rồi." Tommy nói.

"Đáng lẽ cậu ấy phải đến đây nói lời từ giả chứ." Jack Vui đáp.

"Anh không nghĩ là có chuyện gì đã xảy ra đến với cậu ấy chứ?" Tommy đáp.

"Tôi không rõ, tôi cũng không biết phải nghĩ gì đây" Jack Vui trả lời buồn bã. "Anh có biết không Tommy, tôi rất mến cậu bé họ đấy."

"Ôi kìa, kìa, Tất nhiên là ai cũng biết rằng anh rất ưa thích cậu ấy. Tôi cũng đã nói lâu rồi là cậu ấy là một người bạn tuyệt vời nhất của chúng ta mà, nhưng chẳng ai tin chúng ta cả. Tôi rất mừng là bạn đã hiểu ra điều đó. Tôi nói cho bạn biết nhé, tôi sẽ đi đến tận nhà của cậu ấy và nhìn quanh một lần nữa xem sao." Thế rồi không cần

đợi câu trả lời, Tommy đã vội bay nhanh thật nhanh với hết khả năng của mình.

“Tôi mong rằng, tôi hy vọng rằng không có chuyện gì xảy ra với cậu bé.” Jack Vui lâu bầu lúc chú ta đang giả vờ bận rộn tìm kiếm những hạt khô đang bị vùi lấp trong tuyết, suốt thời gian Jack Vui chờ đợi Chú Chim Tommy Tit trở về.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

TOMMY TIT CÓ TIN MỚI

Không ai biết được mọi thứ trên đời và có rất nhiều người lại biết quá ít.

(Jack Vui)

Jack Vui không cảm thấy vui vẻ chút nào hết. Chú sóc Jack Vui chỉ còn sót cái danh xưng là biểu hiện của sự vui vẻ mà thôi. Chú ta đang rồi cả lên, đứng ngồi không yên quanh gần bìa Rừng Xanh. Khi chú nghĩ rằng ai đó đang nhìn mình, thì chú giả vờ như đang săn lùng những hạt khô mà mình đã dẫu đi trong mùa thu qua, rồi lại đào đào đóng tuyết thành những lỗ hồng sâu. Thế nhưng khi Jack Vui có cảm giác là không ai để ý tới mình, thì chú ta vội nhẩy phóc lên cây cao để nhìn về hướng căn nhà của Người Nông Dân họ quan sát và trông ngóng. Rõ ràng là Jack Vui đang ngóng đợi một người mà chú sóc ta rất lo lắng, quan tâm.

Ngày đã đến muộn lắm rồi, và chẳng bao lâu thì Chồn Bóng Đen sẽ len lén chuồn ra ngoài cánh Đồng Tím, khi ông mặt trời đỏ tròn, vui

nhộn chuẩn bị lên giường. Đây cũng là lúc Jack Vui chuẩn bị đi ngủ, bởi vì chú ta luôn luôn an giấc rất sớm, ngay lúc màn đêm vừa buông phủ trải xuống khắp bầu trời. Trời càng về tối, Jack Vui càng cảm thấy khó chịu và lo lắng. Chú ta định bỏ cuộc và cố gắng đi ngủ thì Chú Chim Tommy Tit bỗng hạ xuống cành cây sát bên Jack Vui.

“Bạn có tìm ra được điều gì không?” Jack Vui vội vàng hỏi trước khi Tommy có cơ hội cất tiếng nói.

Tommy gật đầu. “Cậu ta có ở đây!” chú vừa thở hồn hển vừa đáp.

“Ở đâu chứ?” Jack Vui la lên.

“Thì ở trong căn nhà đó.” Tommy đáp.

“Vậy thì cậu ta không hề đi xa, tôi đã nói rồi mà, cậu ấy đâu có đi đâu xa đâu!” Jack Vui hét lên và chú ta thở phào nhẹ nhõm rồi nháy lên nháy xuống đến nỗi sắp té nhào ra khỏi thân cây.

“Không, cậu ta không có đi đâu xa, nhưng tôi nghĩ rằng có chuyện gì đó đã xảy đến với cậu ấy” Tommy đáp.

Jack Vui lại bắt đầu rầu rĩ. “Tại sao bạn lại nghĩ thế?” chú ta hỏi lại.

“Nếu anh để cho tôi chút thời gian để thở, thì tôi sẽ kể rõ cho anh biết ngọn ngành.” Tommy vắn lại.

“Vâng, được rồi mà, nhưng anh phải nhanh lên nhé!” Jack Vui đáp lại, cố gắng tỏ vẻ nhản nại nhưng trong lòng thì bối rối vô cùng.

Chú Chim Tommy Tit vuốt vội những chiếc lông bị nhàu, chậm rãi một cách khiêu khích và cuối cùng cũng kể, “Khi tôi rời khỏi đây thì tôi bay thẳng tới nhà của cậu bé như đã nói. Tôi bay lượn vòng quanh nhà nhưng thỉnh thoảng tôi chợt nhìn thấy Mèo Đen dữ tợn ở ngay bậc thang. Bà ta đã nhìn tôi như muốn nuốt chửng làm tôi cảm thấy sợ hãi vô cùng. Tôi cũng không hiểu tại sao gia đình họ kia lại nuôi bà ấy để làm gì.”

“Mặc xác bà ta, anh mau kể tiếp đi!” Jack Vui chặn ngang.

“Thế là tôi bay vòng vòng quanh kho thóc nhưng vẫn không nhìn thấy ai cả ngoài một chú chim Sẻ ương ngạnh xấu xí. Chú ta còn muốn kiếm chuyện gây sự với tôi đấy.” Tommy phẫn nộ kể.

“Mặc xác hần, anh lo kể tiếp đi nào!” Jack Vui mất kiên nhẫn gào lên.

“Sau đó tôi bèn lượn trở lại cây thích to ở gần căn nhà.” Tommy tiếp. “Anh có biết không, cậu bé thường sẽ để dành một miếng mỡ rắn trên cành cây suốt cả mùa đông cho tôi đấy. Tôi đang rất đói bụng nên tôi ngỡ rằng sẽ có đồ ăn ở đấy, ai dè không có miếng mỡ rắn nào hết.

Chú chim giẻ Sammy chắc đã giựt nó ra và tha đi mất rồi. Tất nhiên là tôi rất giận dữ, và lại càng thấy đói bụng gấp mấy lần. Tôi đang suy nghĩ không biết phải làm gì tiếp theo đây, thì bất thành linh tôi nhìn qua thấu màn cửa sổ bằng lụa, thì thử hỏi bạn có biết tôi đã nhìn thấy gì hay không nào?”

“Anh nhìn thấy cái gì thế?” Jack Vui hỏi vội.

“Quá nhiều quả hạt mai châu” Tommy tuyên bố. “Tôi biết chắc rằng đây là phần phước của tôi và tôi bèn bay sang đó ăn chúng nó. Vị ngon quá tuyệt vời làm tôi suýt quên hẳn cậu con trai Người Nông Dân họ luôn. Nhưng khi tôi vô tình nhìn sang cánh cửa sổ khác. Anh có biết loại cửa sổ kỳ quặc làm bằng vật liệu giống như là những tảng băng nhưng lại không phải và chúng ta có thể nhìn thấu xuyên qua bên trong.”

Jack Vui không biết nhưng vẫn cứ gật đầu đại và Tommy kể tiếp:

“Ồ đây có rất nhiều thứ rất ư là quái lạ. Tôi đang cảm thấy rất là ngạc nhiên thì bất thành linh tôi đã nhìn thấy cậu bé. Cậu ta đang nằm ở đây và hình như đang bị gì đấy. Tôi vỗ vào cánh cửa sổ gọi cậu bé và vội vã bay vọt trở lại nơi đây.”

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

JACK VUI TÍNH QUYẾT ĐỊNH MỘT VIỆC

*Ta đã biết rằng nói thì dễ hơn là thực hành
Và hai cái đầu thì luôn luôn sáng suốt hơn.*

(Jack Vui)

Jack Vui bị mất ngủ mấy hôm nay. Chú ta bị ám ảnh bởi những cơn ác mộng. Thật là thất thường đối với chú sóc Jack Vui khi bị giật mình thức giấc ở giữa đêm khuya. Sự thật thì đầu óc Jack Vui đang bị chi phối về một vấn đề. Vấn đề đó chính là chuyện gì đã xảy ra cho cậu con trai Người Nông Dân họ kia. Chú sóc Jack Vui vẫn thường nghĩ đến cậu bé, nhưng không phải là sự lo lắng, sốt ruột như bây giờ. Bao nhiêu ngày đã trôi qua từ khi cậu bé kia đi săn từ khu Rừng xanh qua tới bên khu cánh Đồng Cỏ Xanh với cây súng thần trong tay. Khi đó thì ai ai cũng để ý đến cậu bé họ kia. Jack Vui lúc đó cũng không ưa gì cậu ta, bởi vì cậu ta đã làm chú ta sợ hãi. Thì ra đó là nỗi sợ hãi dễ dẫn đến sự thù ghét. Nhưng bây giờ thì đã khác rồi, cậu bé họ đã cất cây súng đi từ lâu lắm rồi. Jack Vui đâu còn gì phải thấy sợ hãi nữa. Sự thương mến đã xâm

chiếm dần dần trong trái tim chú ta bởi vì chính cậu bé là người đã cứu mạng Jack Vui thoát khỏi móng vuốt của Chồn Bóng Đen. Cậu bé còn đem đến những hạt đầu acorn, hạt ngô cho ta, thì sao lại phải thù ghét cậu ấy được.

Và bây giờ thì Chú Chim Tommy Tit lại đem tin đến rằng chuyện gì đã xảy ra trên mình cậu bé con Người Nông Dân họ kia. Điều đó đã làm cho Jack Vui cảm thấy bồn chồn lo lắng, ăn ngủ không yên.

Khi mặt trời vừa ló dạng, Jack Vui liền nháy vọt ra khỏi giường và bèn đi tìm Tommy Tít. Chú ta không cần phải đợi lâu tại vì Tommy còn dậy sớm hơn cả Jack Vui nữa.

"Ôi, kìa, kìa! Tôi mong rằng anh cũng thấy khỏe khoắn như tôi vậy!" Tommy hát hò vui vẻ và bay lượn quanh bên chú sóc, rồi nhìn vào bữa ăn sáng của Jack Vui. Giọng nói của Tommy khiến cho Jack Vui cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Bạn sẽ cảm thấy không hay lắm nếu không tìm được sự vui vẻ khi ở gần Chú Chim Tommy Tit. Thật ra thì Tommy đã đem đến rất nhiều niềm vui tuyệt vời từ cái thân hình nhỏ bé, xinh xắn của chính mình, cho mọi người quanh đây.

"Xin chào, Tommy, Nếu tôi có thể làm cho mọi người được vui vẻ như bạn đã làm thì, bạn biết tôi sẽ làm gì không?" Jack Vui nói.

"Bạn nói đi" Tommy đáp.

“Tôi sẽ đi đến thẳng căn nhà của họ kia và an ủi cậu bé đấy!” Jack Vui trả lời.

“Thì tôi cũng đang nghĩ như thế đấy.” Tommy cười khúc khích. “Tôi đến đây để hỏi xem anh bạn có muốn cùng đi chung với tôi không nào? Tôi đã đến đây viếng thăm nhiều lần cho nên có lẽ cuộc thăm viếng của tôi sẽ không mấy là đặc biệt gì cho lắm. Nếu anh đến viếng thăm cùng tôi thì chắc lại khác đấy! Vậy anh có muốn đi không?”

Jack Vui giật bản mình. Bạn thấy đấy, chú ta có bao giờ ghé sang thăm gia đình nhà họ kia đâu. Không biết có nên đi và có nguy hiểm gì không đây. “Anh nghĩ là tôi nên đi à?” Chú hỏi lại.

“Tôi chắc là thế, ở đây không có ai sợ bà Mèo Đen và chó săn Bowser đâu. Rất là dễ để dụ họ tránh ra xa mà. Anh có thể trốn ở trong bức tường cổ cho đến khi không thấy ai thì chạy nhanh bằng ngang qua cây thích to lớn kia kẻ sát bên nhà đấy. Khi đó anh có thể nhìn thấy cậu bé họ bên trong và cậu ta cũng có thể nhìn thấy anh luôn đấy. Anh nghĩ sao, có đi hay không thì bảo?”

Jack Vui suy nghĩ thật lâu rồi quyết định, “Tôi sẽ đi chứ!” và anh ta nói một cách chắc chắn quả quyết. “Nào chúng ta hãy đi thôi.”

“Hay quá, Ôi kia, kia, anh thật là giỏi đấy!” Tommy reo lên và bắt đầu bay đi dẫn đầu.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

TOMMY TIT VÀ JACK VUI ĐI THĂM BẠN

*Có những cây to hùng tráng
Đều xom từ hạt giống bé tí hon
Cũng như mọi sự trên đời
Được tạo thành từ sự tử tế quanh ta.*
(Jack Vui)

Jack Vui có chuyện hệ trọng phải làm. Chú ta đang trên đường đến viếng thăm gia đình họ. Chú có cảm giác là có điều gì đó đang xảy ra khi chú đến nơi đó. Bạn sẽ nghĩ rằng chẳng có gì đáng quan tâm về việc Jack Vui đi đến nơi đó. “Chuyện thường tình thế thôi!” chắc bạn sẽ nghĩ như thế. Có thể đúng và cũng có thể là không. Bạn hãy nghĩ đến những chuyện không thể nghĩ đến được. Hãy tưởng tượng rằng cả đời bạn đã phải khiếp sợ một tên khổng lồ to khoảng gấp năm mươi lần thân hình của bạn. Và rồi, tên khổng lồ đó không còn sẵn lòng bạn nữa, đối xử tử tế và nhân hậu nên đã chiếm được cảm tình của bạn. Rồi khi bạn nghe tin rằng có điều gì đó không may đã xảy ra cho hắn, thì bạn có quyết

tâm đi thăm viếng người bạn đó không, khi mà người bạn của mình đang ở trong một lâu đài có những tên khổng lồ khác mà bạn không hề quen biết. Vậy cuộc thăm viếng này có nguy hiểm gì đang chờ bạn không?

Thế nhưng chú sóc vui tính Jack Vui cùng với Chú Chim Tommy Tit đang trên đường đến đây để tìm thăm cậu bạn họ kia. Tommy đã đến đó rất nhiều lần rồi nên thật tâm chú vui mừng đến nỗi tim đập thình thịch dù trong lòng có chút xiu sợ hãi lo âu. Bỗng ngang qua khu vườn cây ăn quả Tommy bay vút cao lên để nhìn quanh phòng thủ xem có điều gì nguy hiểm đang rình rập chung quanh không. Khi họ đến gần tới bức tường cổ ngay gần bờ cửa nhà họ thì Tommy kêu Jack Vui hãy núp trốn lại để chú ta đi dò đường trước xem có an toàn hay không đã. Vài phút sau chú ta quay trở lại.

“Ôi kìa kìa! Mọi việc vẫn bình thường thôi mà” Chú ta nói. “Chó săn Bowser đang ăn sáng ở phía đằng sau nên sẽ không nhìn thấy anh đâu. Còn bà Mèo Đen thì mất dạng đi đâu mất rồi. Anh chỉ có việc bám sát theo tôi qua bên phía bên kia cây to gần căn nhà, thì tôi sẽ chỉ cho anh thấy cậu bé đang ở đâu nhé.”

“Tôi sợ quá đi!” Jack Vui thú tội.

“Trời! Có gì đâu mà phải sợ chứ.” Tommy trấn an. “Đừng có chết nhát. Anh có nhớ cậu bé

đã cứu mạng anh như thế nào khỏi nanh vuốt của Chồn Bóng Đen không? Ô kìa kìa, lại đây mau, đến đây mau lên nào!” Tommy bèn bay bằng qua cây thích to ở phía sát bên nhà.

Jack Vui nhảy tọt lên bức tường cũ kỹ và nhìn quanh và nhìn về hướng đó. Chú ta không nhìn thấy có gì đáng phải run sợ cả. Thế là chú ta bèn nhảy vèo thêm vài bước tiếp. Bỗng nhiên, chú thấy tim hồi hộp quá nên vội vã nhảy vọt trở về bên bức tường một cách hoảng hốt. Vài phút sau, Jack Vui lại cố gắng thử lại một lần nữa, nổi bản khoăn lại khiến chú ta nhảy lùi trở lại. Lần thứ ba thì chú nghiền răng lại quyết tâm, tự nhủ nhiều lần, “Tôi được, tôi được, tôi được mà!” và dùng hết sức lực lao nhanh đi và chẳng bao lâu chú đã tới bên cây to kia, trái tim thì vẫn đang còn đập thình thịch, thình thịch.

“Ôi kìa kìa!” Tommy reo lên.

Jack Vui nhìn vào phía bên trong nhà, và thấy Tommy đang ở bên ngưỡng cửa thưởng thức những hạt khô tuyệt vời nhất. Nước miếng Jack Vui trào ra khi nhìn thấy cảnh tượng đó. Có một nhánh cây dài thông ra phía cửa sổ gần đụng tới bên ngưỡng cửa. Jack Vui mạo hiểm lao tới nửa đường thì dừng lại, sợ có gì nguy hiểm đang chờ đợi nếu đến gần cái cửa sổ đó.

“Lại đây đi nào, lại đây đi, anh lo sợ điều gì đấy?” Tommy la lên.

Tại sao một kẻ nhỏ thó như Tommy lại có gan đến những nơi mà chú ta không dám đến, cảm giác xấu hổ chạy thật nhanh trong lòng Jack Vui. Thế là chú lao thiệt nhanh tới bên ngưỡng cửa, những điều kỳ lạ đã đập vào mắt chú sóc Jack Vui ngay sau đây. Lúc đầu Jack Vui không nhìn thấy cậu bé, nhưng chợt nhận ra cậu bé đang nằm đấy và được phủ chăn kín mít chỉ hở cái đầu ra mà thôi. Chắc chắn là cậu bé có chuyện gì rồi. Khởi cần phải nói, lòng chú sóc bỗng đau nhói xót xa cho người bạn thân. Jack Vui mong rằng mình có thể giúp được gì đó để được chia sẻ đau đớn với cậu bé con Người Nông Dân họ kia.

CHƯƠNG HAI MƯƠI

CHUYỆN GÌ ĐÃ XẢY RA VỚI CẬU BÉ HỌ?

*Anh đã trèo thật cao và thật xa nên té ngã, nhưng
kể cũng đáng khi ta mạo hiểm mà.*

(Jack Vui)

Trên đường trở về nhà sau khi thăm cậu bé, chú sóc bối rối băn khoăn về những điều mình nhìn thấy. Chú đã lén nhìn vào trong cửa sổ để tìm cậu bé họ nằm trong đó. Dù không nhìn được rõ lắm nhưng Jack Vui thấy đầu của cậu bé như đang bị gì đó, và chắc bạn ấy không được khỏe nên mới phải nằm im, phủ kín chăn khắp người như thế.

Jack Vui buồn bực đến nỗi chú ta không hề để tâm đến những quả hạt khô tuyệt vời bên ngưỡng cửa nữa. "Tôi sẽ trở lại viếng thăm cậu bé vào ngày mai." Chú nói thế trong lúc cùng với Tommy quay trở lại khu Rừng Xanh.

"Tất nhiên rồi, tôi cũng mong muốn bạn làm thế. Tôi sẽ trở lại ngày mai vào cùng giờ này. Anh có còn thấy sợ khi đi đến đó nữa không?" Tommy nói.

“Không...” Jack Vui trả lời chậm rãi. Thật ra thì chú sóc cũng còn chút sợ hãi dù rằng chú đã đến đó một lần an toàn, nhưng đi vào phía bên trong sân là quá mạo hiểm rồi. Nhưng lần sau chắc chắn sẽ dễ dàng và an toàn hơn. Chắc chắn là vậy rồi.

Buổi sáng hôm sau, họ cũng đi đến đó y như trước và cũng nhìn thấy tình cảnh giống hôm trước. Họ nhìn thấy cậu bé, nhưng cậu bé chưa nhìn thấy họ. Tommy vỗ vỗ, đập đập vào cánh cửa sổ để báo cho cậu bé biết là họ ở đó. Ngay lúc đó, cánh cửa phòng bên trong mở ra và bà bước vào phòng. Tommy hốt hoảng bay vọt đi quên mất những quả hạt và Jack Vui cũng xém té trên đường nhảy trở về phía bên thân cây gần cánh cửa sổ kia. Họ vẫn còn xa lạ với nhau nên khi bà bước vào khiến họ trở nên vô cùng hốt hoảng. Họ quên dừng lại để nhận ra rằng đâu có gì phải sợ khi họ đang ở phía bên này cánh cửa sổ. Và nếu họ thấy bà là người đem những hạt khô tuyết vùi ra để bên ngoài phía khung cửa thì có lẽ họ sẽ bớt sợ hãi hơn. Thế nhưng họ đã quá kinh hoàng chạy vọt đi mất nên không có cơ hội nhìn thấy cảnh tượng đó.

Sáng ngày hôm sau nữa, Tommy vẫn còn muốn đi trong khi Jack Vui đã chán chừ không dám đi nữa. Chú ta vẫn còn chưa vượt qua được hết nỗi kinh hoàng của ngày hôm trước. Suy nghĩ hồi lâu chú mới quyết định đi thêm lần nữa. Lần này, khi họ đến gần thân cây sát bên cạnh nhà, họ bắt gặp được một ngạc nhiên bất ngờ. Cậu bé đang ngồi bên trong cửa sổ, nhìn ra

phía bên ngoài. Nhưng khi họ đến càng gần thì họ lại cảm thấy ngờ vực không dám chắc đây có phải thật là cậu bé không nữa. Hình như là không phải, bởi vì đôi má của cậu ta phồng lên y chang như đôi má của Sóc Vằn khi chú ta ngậm thật nhiều những quả hạch, hạt ngô vào trong đây.

Jack Vui nhìn chăm chăm vào cậu bé và la lên: “Tôi đâu biết rằng cậu ta có thể ngậm hết thức ăn vào mồm được như thế. Tôi nghĩ làm như vậy thì sẽ khó chịu kinh khủng lắm đây.”

Nếu cậu bé có thể nghe được Jack Vui nói thì chắc cậu bé sẽ bật cười thôi. Cậu đã cố gắng gượng khổ sở để mỉm cười khi nhìn thấy được Chú Chim Tommy Tit và Jack Vui. Thật sự thì cậu bé không cười mà thay vào đó là vỗ hai tay vào má và nhúm mặt lại. Họ không hiểu tại sao cậu bé lại làm như thế, nhưng đã quả quyết đây chính là cậu bé họ thật rồi nên không có gì phải lo sợ nữa cả. Đến khi họ thật sự đến gần thành cửa sổ và nhặt những quả hạt khô để thưởng thức, thì họ thật sự nhìn thấy cậu bé cười bằng mắt, dù miệng không thể cười được, nhưng cậu bé và họ cũng đều cảm thấy vui mừng hơn hờ bởi cuộc gặp gỡ này.

Thế nhưng chuyện gì đã xảy ra trên mình cậu bé họ đây? Jack Vui vẫn còn rối trí suy tư suốt ngày hôm ấy nhưng cuối cùng đành phải tạm quên nó đi.

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

CHÚ SÓC JACK VUI HỌC TẬP MẠNH DẠ

*Nếu bạn của ta cần sự giúp đỡ,
Thì chúng ta hãy an ủi vỗ về.
Điều đó quý giá hơn mọi thứ,
Khi có ai đó sát cánh kề vai.*
(Jack Vui)

Mỗi ngày Jack Vui đến thăm cậu bé ngay bên khung cửa. Cậu bé luôn ngồi chờ người bạn nhỏ ở bên trong cửa sổ. Như thành một thói quen, Jack Vui thích đến đó để được có những buổi ăn sáng thịnh soạn tuyệt vời bên ngưỡng cửa. Hơn nữa, chú ta đỡ phải vất vả để vừa phải đi giấu những quả hạt dự trữ kia và sau đó lại phải đi bới móc tìm tòi khi chúng lại bị vùi sâu dưới đồng tuyết trắng. Những kẻ như Jack Vui thường lại yêu thích sự đơn giản, nhàn nhã hơn.

Dần dần, cậu bé con Người Nông Dân họ đã bình phục trở lại. Hai bên má của cậu đã bớt sưng phồng và không còn đưa ra nhiều nữa. Cậu có thể mỉm cười bằng miệng đi chung với ánh mắt của mình. Khi mặt cậu bé sưng thì cậu

chỉ có thể cười bằng đôi mắt thôi. Jack Vui cũng không biết chuyện gì đã xảy ra cho cậu bé, nhưng miễn sao bây giờ cậu bé sắp bình phục là tốt rồi. Như thế thì chú sóc cũng cảm thấy hạnh phúc vui vẻ hơn nhiều.

Một buổi sáng chú sóc vô cùng ngạc nhiên khi chú ta chạy theo những nhánh cây dẫn tới khung cửa sổ và bất thành linh chú thấy có điều gì đó hình như không ổn cho lắm. Ở đó không có những hạt khô bên ngưỡng cửa đang hé mở. Có điều gì đó là lạ đáng nghi ngờ quá, nhưng Jack Vui lại không biết là chuyện gì. Chú ta ngừng vội lại và cầu nhàu bởi vì chú ta không thích như thế. Cậu bé đến gần cửa sổ và gọi chú sóc, rồi bèn đưa nhanh bàn tay ra với một nắm hạt khô tròn đầy béo bở chưa từng thấy. Nước miếng chảy ra thèm thuồng, chú sóc nghĩ chắc là có gì lạ ở cửa sổ, thế nhưng cái thành cửa thì vẫn rần chắc không có gì đáng ngại hết mà.

Jack Vui bèn nhanh nhẹn nhảy vút qua thành khung cửa, cánh tay của cậu bé đang còn đó gọi mời với những quả hạt béo tròn. Thế là chú sóc bèn chớp lấy ngay một hạt. Rồi thì chú ta ngồi ngay trên ngưỡng cửa để mà ăn ngon lành. Ôi, sao mà ngon tuyệt vời như đã nhìn thấy vậy. Khi chú ta đã ăn xong thì chú ta lại muốn thêm nữa. Nhưng bây giờ cậu bé đã rút bàn tay vào phía bên trong cửa rồi, và vẫn còn nắm những quả hạt đó. Nếu Jack Vui muốn chúng thì chú sóc

phải vào tận bên trong. Không biết làm vậy có nguy hiểm không, nếu cánh cửa đóng sập lại và chú bị nhốt ở đấy thì phải biết tính làm sao đây?

Vì thế chú sóc ngồi ở đó van nài. Chú biết rằng cậu bé biết tổng là chú muốn gì mà. Nhưng cậu bé vẫn để bàn tay ở chỗ cũ.

“Đến đây đi, đồ ranh ma, bạn đã thân thiết với tôi bao lâu nay và biết rõ tôi sẽ không hại bạn mà. Đến nhanh đi, tôi không thể ở đây mãi. Và bạn thấy đấy tôi vừa mới thoát khỏi cơn sốt thôi, nếu tôi bị lạnh thì tôi sẽ ngã bệnh lại cho xem. Hãy đến đây xem nào, hãy cho tôi thấy bạn can đảm ra sao.” Cậu bé nói nhỏ.

Tất nhiên là Jack Vui không thể hiểu được cậu bé nói gì. Nếu hiểu được, chú ta cũng đoán rằng chắc là cơn sốt đã khiến cho cậu bé sưng đôi má lên y như lúc Sóc Vằn nhét hết những quả hạch vào trong miệng vậy. Nhưng dù rằng chú ta có hiểu cậu bé nói gì đi chăng nữa, thì chú cũng dễ dàng hiểu rằng nếu mình cần lấy những quả hạch đó thì đành phải chạy theo chúng. Vậy là chú lấy hết can đảm thò đầu vào bên trong. Không thấy có gì xảy ra hết, chú bèn đi luôn vào bên trong phía thành cửa. Và rồi chú cố gắng chìa ra xa hết mức để với lấy những hạt khô mà không té ngã vì mất thăng bằng. Ngay sau lúc lấy được quả hạch thì chú phóng nhanh ra ngoài ngồi rồi ngồm ngoàm ăn một cách thật ngon lành.

Cậu bé họ cười lớn và bỏ hết những quả hạt khô còn lại ra phía bên ngoài, rồi đóng cửa sổ lại. Jack Vui đã ăn no nê và nhảy vọt trở về phía khu Rừng Xanh. Chú ta cảm thấy vô cùng hãnh diện. Chú thấy mình quá ư là oai hùng, can đảm và chú ta hồi hả mong được kể cho Chú Chim Tommy Tit biết chú đã dạn dĩ như thế nào.

“Xí, tưởng sao, có gì hay đâu!” Tommy đáp lại khi chú nghe kể những điều đó. “Tôi đã làm như thế từ bao lâu nay rồi kia mà.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

JACK VUI THÁCH ĐỐ TOMMY TIT

*Bạn là người triết lý gia thông thái.
Là người luôn chớp lấy những cơ hội trước mặt.
Lại biết cách chọn lựa những cái hay nhất.
Rồi quên đi những gì không đáng quan tâm.*
(Jack Vui)

Một ngày của Jack Vui đã bị phá hỏng. Thật ra thì chú ta biết mình không có quyền khiến nó trở thành vô vị như thế. Nhưng không thể nào làm khác được, bởi vì chú đã tự thổi phồng lên những kiêu hãnh khi chú ta đã dạn dĩ bước vào phía bên trong căn nhà của gia đình họ. Đứng ra thì chú ta không thể nhịn khoe khoang về điều ấy được. Nhưng khi chú kể cho Tommy nghe thì lại được câu trả lời là “Xí, tôi đã làm vậy từ lâu lắm rồi mà.”

Điều đó khiến cho Jack Vui mất vui nguyên cả một ngày. Chú biết rõ Tommy đã từng làm như thế, bởi vì Tommy luôn luôn nói thật và rất ư là thành thật. Vậy thì, Jack Vui cũng không có gì là oai hùng cho lắm để mà đi khoe khoang kể

lễ mãi. Thiệt là cụt hứng quá đi thôi. Chú sóc cứ gắng sức đồ lỗi cho Chú Chim Tommy Tit đã làm chú mất vui. Thế rồi thì chú ta muốn trả đũa lại. Ý nghĩ đó cứ bám theo chú ta mãi cho đến lúc chú sóc sắp ngủ gục thì một ý tưởng khác lại chọt hiện đến trong đầu Jack Vui .

“Tôi đã nghĩ ra phải làm gì rồi! Tôi sẽ thách đồ Tommy dám đi càng xa vào sâu trong căn nhà họ kia với tôi không.” Chú la lớn lên và dần dần thiếp ngủ đi vào một giấc mộng đẹp, nơi đó chú là một chú sóc dũng mãnh, oai hùng chưa từng có trên cõi đời này.

Sáng hôm sau khi chú đi tới gần thân cây ở sát cạnh bên nhà của gia đình họ , thì chú đã nhìn thấy Tommy ở đó sẵn rồi, đang bay lượn một cách mất bình tĩnh và kêu lớn, dù thật sự là Tommy không thể kêu lớn được, tại vì chú chim con quá nhỏ bé, thì giọng nói cũng không vang to lắm là bao. Nhưng chú ta đã gắng hết sức mình để gọi cậu bé họ . Bởi vì, không có một quả hạt khô nào ở bên thành khung cửa gì hết, và cánh cửa sổ đã bị đóng lại. Chẳng bao lâu sau thì cậu bé đi ra và mở cửa ra. Nhưng cậu không đặt ở đấy một quả hạt khô nào cả. Tommy bay lượn quanh khung cửa, như để biểu diễn rằng chú ta oai phong dạn dĩ như thế nào. Và Jack Vui cũng bám theo sau, và họ nhìn thấy cậu bé đang đứng ở ngay chính giữa căn phòng, tay cầm một đĩa hạt khô và cười tươi với họ. Đây là một cơ

hội tốt mà Jack Vui muốn thực hành kế hoạch thách đố chú đã nghĩ ra đêm qua.

“Tôi đố anh dám bay xa ra đó để lấy những quả hạt kia.” Chú ta nói với Tommy và hy vọng rằng Tommy sẽ sợ mà không dám làm điều đó.

Nhưng Tommy không phải là kẻ như vậy. “Ôi, kìa, kìa, kìa, hãy đến đây!” Chú reo to, và bay lượn thật nhanh qua rồi nhặt lấy một quả hạt và quay trở lại trước khi Jack Vui có đủ kiên quyết để nhảy vào bên trong. Đúng vậy, chú ta đã dám thách đố Tommy và Tommy đã chấp nhận sự thách thức đó, bây giờ đến phiên chú sóc. Đây là một khoảng cách rất dài từ khung cửa đến nơi cậu bé đang đứng. Chú sóc ta chạy đi chạy lại hai lần. Và chú nghe thấy Tommy cười khúc khích. Thật là quá đáng mà. Tại sao chú ta lại dám cười mình. Chú ta không nên như thế. Thế là chú sóc nhảy vọt qua và chụp lấy một quả hạch, rồi vội vàng hồi hả chạy trở lại bên thành cửa sổ ngồi và ăn nó.

Đến khi sóc Jack Vui chụp lấy hạt thứ hai thì lại được dễ dàng hơn. Và rồi chú ta lại đi lấy tới hạt thứ ba và chú cảm thấy chắc bụng rằng ở đây rất là an toàn, cho nên chú ta bèn ngồi lên chiếc ghế mà ăn ngon lành. Lúc ấy, chú ta cảm thấy tự nhiên như là ở nhà, và khi chú ta ăn uống no nê không còn ăn thêm được nữa, thì chú ta chạy vòng quanh căn phòng, trở mắt ra

nhìn và quan sát mọi vật mới lạ ở quanh nơi đó.

Việc làm này lại nằm quá dự định của Tommy. Chú không sợ hãi khi phải bay vào trong để lấy những quả hạch rồi bay ra ngoài. Nhưng chú ta vẫn chưa thấy thoải mái đến mức có thể dễ dàng thoải mái tung tăng ở trong căn nhà đó như vậy. Tất nhiên là điều đó khiến cho Jack Vui cảm thấy khoái chí vô cùng. Bây giờ thì chú sóc có thể tha hồ mà khoe khoang khoác lác rồi. Không có ai đang cư trú trong toàn khu Rừng Xanh và cánh Đồng Cỏ Xanh có thể khoe khoang rằng họ đã từng đi vào thăm căn phòng của cậu bé họ giống Jack Vui được. Jack Vui tự thấy mình to lớn hẳn lên với ý tưởng đó. Bây giờ thì mọi người có thể nói rằng “Cậu thật là oai phong lắm đấy!”

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

CHÚ CHIM GIẾ SAMMY BỐI RỐI

*Không có điều gì ngọt ngào bằng sự thành công
đối với ta.*

(Jack Vui)

Rất ít kẻ nào che dấu được sự kiêu ngạo mà không để lộ ra mặt. Chú sóc Jack Vui cũng thế thôi. Khi ta nhìn thấy chú thì ai cũng sẽ thấy chú ta đang vui vẻ lắm về một việc gì đó. Khi chú ta nghĩ rằng không có ai nhìn mình, chú ta thậm chí còn đi khệnh khạng nghênh ngang. Bởi vì chú ta đang tự cho rằng mình là người rất oai phong. Đây thật là một thứ cảm giác vô cùng mới lạ. Hầu như hàng xóm láng giềng đều nghĩ rằng chú ta là một kẻ nhút nhát. Đã nhiều lần chú ta rất ghen tỵ với Chồn hôi Jimmy, chồn Đỏ và cậu thú có túi Bill, và thậm chí ngay cả Chú chim giẻ Sammy. Bởi vì họ thường làm nhiều việc đáng gây được sự chú ý và thách đố nhau đi thăm dò cánh cửa cổng sân nhà họ, và đi vào chuồng gà thay vì đến chỗ chó săn Bowser.

Nhưng bây giờ thì chú ta cảm thấy rằng mình dám làm một việc mà không một ai trong họ có can đảm mà thực hiện. Đó là việc chú sóc có thể đi vào trong nhà họ mà lại ung dung tự nhiên như là ở tại nhà mình trong căn phòng của cậu bé trai. Chú ta cảm thấy mình quá ư là gan dạ. Nhưng chú sóc đã quên mất một việc là bởi vì tình cảm mến thương đã xâm lấn sự sợ hãi. Và khi ta đi vào nơi chốn mà ta biết rằng không có sự đe dọa hiểm họa ở đó, thì việc làm đó đâu có gì là khác thường, đặc biệt nữa đâu. Làm sao lại gọi là anh hùng khi bạn làm những việc mà không có ai thấy khó khăn, sợ hãi được. Thật ra thì chú ta đã bớt hoảng hốt và nhút nhát mà thôi.

Chú Chim Tommy Tit biết rõ điều này, cho nên chú ta cười khúc khích khi nhìn thấy Jack Vui quá ư là hãnh diện khi làm được điều đó. Nhưng chú chim không nói gì hết. Tất nhiên là không bao lâu sau, người ta bắt đầu để ý đến sự kiêu ngạo của Jack Vui. Kẻ đầu tiên chú ý là Chim giẻ Sammy. Không có chuyện gì lọt qua được cặp mắt sáng quắc của Sammy. Một buổi sáng thật sớm, Sammy lặng lẽ lên ra chộp lấy sự huênh hoang của Jack Vui.

“Hả, có điều gì khiến cho anh cảm thấy tự hào dữ thế?” chú ta hỏi.

Jack Vui cảm thấy cơ hội đến nhanh như tia ánh sáng loé lên trong lòng để khoe khoang tại

sao chú có thể cảm thấy kiêu hãnh như thế. “Xin chào Sammy! Sáng nay anh nghĩ mình có gan dạ không?”

“Có thể lắm chứ, mà tại sao anh lại hỏi vậy? Nếu tôi mà là kẻ chết nhất như anh, thì tôi sẽ không bao giờ dám bàn luận về sự gan dạ với bất kỳ một ai khác. Nếu có chuyện nào đó anh dám làm mà tôi lại không dám, thì tôi chưa bao giờ nghe tới điều ấy.” Sammy vặn lại.

“Đi nào, tôi đang trên đường dùng bữa sáng đây, tôi thách anh có dám đi theo cùng hay không?” Jack Vui la lớn lên.

Sammy bèn cười ầm lên. “Vậy thì đi liền. Anh đi đâu thì tôi sẽ theo đó.” Chú ta tuyên bố.

Jack Vui bắt đầu đi ngay đến căn nhà của gia đình họ và Sammy bay theo sau. Băng ngang qua khu vườn trái cây, băng tới cánh cổng sân và vào bên trong tới cây thích thì Jack Vui dẫn đường và Sammy vẫn nối đuôi theo mà trong lòng đang thắc mắc chuyện lạ gì đây. Chú ta đã đến đây rất nhiều lần rồi. Thật ra, chú ta đã được thưởng thức bao nhiêu là miếng mỡ rắn lúc mùa đông lạnh giá khi cậu bé cột chúng lên những nhánh cây để đãi những khách đói bụng qua đường như Sammy vậy.

Sammy hơi ngạc nhiên khi thấy Jack Vui nhảy lên bên trên thành cửa sổ. Tại đây, chú sóc đã nhìn thấy khung cửa sổ nhiều lần, khi chú

cẩn thận quan sát để phòng không có ai ở quanh đây thì chú ta tự đãi chính mình những hạt khô đang có sẵn ở đây rồi.

“Lại đây đi nào.” Jack Vui gọi, mắt nheo nheo nhấp nháy.

Sammy cười khục khặc. “Anh ta tưởng rằng tôi sợ à, vậy thì tôi sẽ giả vờ trêu anh ta đây” Sammy nghĩ thầm.

Sau khi đã nhìn vội không thấy có nguy hiểm nào đe dọa quanh đây, chú ta đang rộng đôi cánh và bay theo Jack Vui vào phía bên trong ngưỡng cửa sổ. Jack Vui chờ ở đây và khi chắc chắn rằng chú chim thật sự theo sau mình, thì sóc Jack Vui vội hất cánh cửa sổ mở ra và nháy vọt lên trên chiếc bàn ở sâu bên trong căn phòng và tự thưởng thức nguyên đĩa hạt khô đang được đặt ở đây tự bao giờ rồi.

Khi Sammy nhìn thấy Jack Vui mất dạng chú ta bỗng há hốc miệng ra vì kinh ngạc. Và khi chú nhìn vào trong thì thấy rõ Jack Vui đang tự nhiên như ở nhà thì Sammy càng ngạc nhiên hơn nữa. Rồi thì khi cánh cửa phòng mở ra để cậu bé bước vào, Jack Vui vẫn không chạy đi thì Sammy bắt đầu thấy rối tung lên. Chú ta không dám nhìn lâu hơn nữa, và lần đầu tiên trong đời Sammy đờ người ra không nói được lời nào, lẳng lẳng bay nhanh trở về khu rừng Xanh.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN

GIẤC MƠ TRỞ THÀNH HIỆN THỰC

*Chúng ta xây dựng những giấc mơ.
Để cho chúng thật huyền ảo, đại khờ.
Ước muốn, hy vọng, khao khát, mong chờ.
Khi tất cả bị xáo trộn bởi những lo sợ ngu ngơ.*
(Jack Vui)

Điều nào xấu hơn? Mơ một giấc mơ hảo huyền không hiện thực? Hay là cơn ác mộng sẽ xảy ra trong đời mình? Jack Vui nghĩ rằng cơn ác mộng là điều xấu nhất. Những giấc mộng đẹp biến thành hiện thực đôi lần trong đời là điều đáng mừng. Có lúc Jack Vui đã từng được như thế. Nó đã trở thành sự thật và đã có những ảnh hưởng tốt đẹp đến trong đời của Jack Vui. Chuyện là vậy:

Jack Vui có biết bao nhiêu chuyện để lo nghĩ nên đã quên bẵng đi mất Chồn Bóng Đen. Jack Vui không nhìn thấy và không nghe nói gì về Chồn nhà ta từ sau khi cậu bé Người Nông Dân họ cứu mạng chú và đuổi Chồn ra khỏi khu Rừng Xanh. Từ đó đời sống của chú sóc tràn ngập những hạnh phúc may mắn nên đâu ai có

tâm tư mà nhớ đến những điều xúi quẩy như là Chồn Bóng Đen chứ. Nhưng một buổi tối, Jack Vui đã nằm ác mộng. Quả thật là một cơn ác mộng kinh hoàng. Chú ta mơ thấy Chồn Bóng Đen đang rượt đuổi bắt mình và lúc này không có cậu bé cạnh bên cứu mạng rồi. Chồn Bóng Đen đã đuổi tới tận gót chân chú và chỉ còn trong nửa gang tấc sẽ nhảy chồm lên là có thể nuốt sống Jack Vui. Chú ta mở to mồm ra là la thét ầm lên, và tỉnh dậy ngay sau đó.

Chú sóc tỉnh giấc trong cơn hoảng hốt. Thật là hú hồn khi biết rằng đây chỉ là một giấc mơ. Thế nhưng chú ta không thể nào rũ bỏ cơn ác mộng ra khỏi đầu óc mình liền được. Chú mừng lắm khi trời đã bắt đầu hừng sáng và chẳng bao lâu nữa ánh sáng ló dạng đủ để cho chú len lén bò ra ngoài. Còn sớm quá không thể đến nhà của họ được. Cậu bé chắc chưa thức dậy đâu. Jack Vui bèn chạy ngay ra một nơi mà chú yêu thích nhất. Nơi đây có cây hạt dẻ cao, Jack Vui dựa lưng vào thân cây cao xa mặt đất, Chú ta quan sát khu Rừng Xanh đang trở mình thức giấc khi những tia ấm mặt trời choàng một chiếc khăn vòng quanh lên nó. Nhưng hầu như lúc đó, đầu óc chú còn luôn bị ám ảnh bởi cơn ác mộng đã qua.

Có một vệt đen chạy dài dọc theo bãi tuyết trắng khiến cho chú ta phải chú ý. Cái gì thế? Chú ta nghiêng mình về phía trước và giữ im hơi thở vào, cố gắng cẩn thận. Ô, bây giờ chú

nhìn thấy được rồi. Phía trước vật màu đen đó là một tên gầy gầy lông màu trắng và cái vệt đen kia là chiếc đuôi của hắn. Nếu không có cái đuôi đen, thì có lẽ Jack Vui sẽ không nhận ra được điều này. Chồn Bóng Đen đây rồi. Chồn ta chạy nhanh từ phía này sang phía khác, mũi thì dúi vào đồng tuyết đánh hơi. Chú ta đang săn lùng mồi. Thật không còn nghi ngờ gì cả. Chồn ta đang đi săn bữa ăn sáng cho mình.

Jack Vui mở to mắt kinh hoàng. Không biết Chồn Bóng Đen có tìm ra dấu vết của chú không nữa? Hình như là Chồn Bóng Đen đang hướng về phía nơi Jack Vui cư ngụ. Jack Vui vô cùng mừng rỡ vì cơn ác mộng đã đánh thức chú ta khiến chú ta cảm thấy bất an và đã đi ra ngoài từ buổi sáng sớm lặn. Nếu không như thế thì coi như chú ta đã bị tóm ngay khi còn say ngủ ở trên giường. Chồn ta đã chạy gần tới nhà của Jack Vui thì bỗng dừng ngừng lại bất chợt, dùng mũi chúi vào tuyết ngửi ngửi một cách vội vã. Rồi thì hắn ta quay phắt lại, cũng với chiếc mũi đang chúi sâu dưới tuyết, bắt đầu chạy thẳng đến thân cây mà Jack Vui đang ở đó. Jack Vui không còn chờ đợi gì nữa. Chú ta biết rõ Chồn Bóng Đen đã phát giác ra mình cho nên phải lo chạy cho trời chết để bảo toàn tánh mạng mà thôi.

“Cơn ác mộng đã thành sự thật rồi, cơn ác mộng của ta đã thành sự thật và ta không biết phải làm sao đây!” chú sóc nức nở và chạy bán mạng hầu mong thoát thân khỏi cơn ác mộng này.

CHƯƠNG HAI MƯƠI NĂM

HẠNH PHÚC CỦA JACK VUI TÍNH

*Khi bạn dám đương đầu với hiểm nguy.
Thì bạn sẽ sinh tồn theo dòng đời trôi đi.*

(Jack Vui)

Hoảng hốt và thở không ra hơi, chạy bán mạng để thoát khỏi móng vuốt của Chồn Bóng Đen, chú sóc Jack Vui gần như đang trong cơn tuyệt vọng. Chú ta không biết phải làm gì và phải chạy đi đâu. Lần trước chú sóc đang chạy trốn thì bất ngờ có cậu bé ở gần nên chạy ra cứu mạng và đuổi con chồn đi. Nhưng hiện tại trời còn quá sớm để mà cầu mong cậu bé đến cứu. Thật ra, lão mặt trời vui nhộn đỏ tròn còn chưa chịu rời bỏ chiếc áo ngủ xuống nữa và Jack Vui chắc chắn rằng cậu bé còn đang say vui trong giấc ngủ.

Phần đông thì chúng ta là một sinh vật sống bằng quán tính. Chúng ta làm việc theo thói quen và nhiều khi làm mà không cần suy nghĩ. Vì thế đôi khi, quán tính là một ơn phước mà ta có được. Jack Vui cũng giống như chúng ta thôi.

Chú cũng có nhiều thói quen, tốt và xấu. Gần đây, chú có thói quen đến nhà cậu bé họ để ăn sáng. Ngay bây giờ, vừa chạy thoát khỏi Chồn Bóng Đen thì chú cũng theo thói quen chạy về hướng nhà của cậu bé như một thúc đẩy của quán tính vậy. Thật sự thì chú sóc đã đi hơn một nửa quãng đường trước khi chú nhận ra rằng mình đang chạy đi đâu.

Một ý nghĩ lóe ra trong đầu, nó khiến cho chú nuôi thêm một chút hy vọng, và hình như điều đó giúp cho chú sóc chạy được nhanh hơn lên. Nếu cánh cửa sổ của nhà người nông dân họ đang mở rộng, thì chú có thể chạy ngay vào trong, thì Chồn Bóng Đen sẽ không có gan mà đuổi theo. Ôi, chú mong sao cánh cửa sổ đã sẵn mở ra. Đây là cơ hội duy nhất. Nhưng không biết cơ hội này có kết quả không nếu Chồn Bóng Đen dám ăn mật gấu cả gan không sợ gì hết cả và đuổi luôn theo vào bên trong. Nhưng cơ hội này đáng cần được thử lắm.

Jack Vui chạy trôi chết băng ngang qua khu vườn trái cây rồi đến bức tường dẫn đến cánh cổng vườn nhà họ. Theo sau lưng là Chồn Bóng Đen hình như là đang thích thú đuổi theo. Thật không còn nghi ngờ gì nữa. Hẳn ta nghĩ rằng chưa chắc gì Jack Vui đã có cơ hội tìm được cậu bé khi trời còn quá sớm. Thế là hẳn ta chắc ăn rằng khi cuộc săn lùng kết thúc, con mồi là chú sóc sẽ là một bữa ăn sáng thật tuyệt vời.

Đến lúc Jack Vui chạy tới cánh cổng vườn thì Chồn Bóng Đen đang bám theo sát chỉ còn vài bước nữa là theo kịp, hơn nữa Jack Vui đã cạn sức tàn hơi rồi. Chú ta dám không ngừng lại để nhìn quanh xem con đường có vắng vẻ hay không. Và chú sóc cũng không có thời gian để quan tâm đến những hiểm họa nào khác, ngoài thần chết đang lần bò ngay sát dưới chân mình. Thế là chú sóc nhảy phóc lên, bay qua khỏi cổng vườn và vút cao lên cành cây thích ở cạnh căn nhà. Chồn Bóng Đen lấy làm kinh ngạc bởi vì không thể ngờ rằng chú sóc có thể chạy đến đó. Nhưng Chồn ta là kẻ gan lì thì khác với Jack Vui từng là một kẻ nhút nhát. Ít ra thì hẳn ta nghĩ như thế đấy.

Vì thế hẳn ta đuổi theo Jack Vui mà băng ngang qua cổng vườn và nhảy cao lên cây thích. Hẳn ta cứ chậm rãi bởi vì hẳn nghĩ rằng trong cuộc rượt đuổi thì chú sóc đã cạn sức nên cuộc đua sắp sửa chấm dứt không bao lâu nữa. “Chú ta sẽ không thể nào rời khỏi được cái cây này” Chồn Bóng Đen nghĩ thế và trèo lên bên phía trên ngọn cây thật cao. Hãy tượng tưởng cái cảnh hẳn ta khám phá ra rằng chú sóc Jack Vui đã biến mất tăm hơi không tìm thấy được. Hẳn ta dụi đôi mắt đỏ ngầu giận dữ, trong lòng cảm thấy tức điên lên.

“Chắc có một cái lỗ hổng ở đâu phía bên trên đó chẳng, vậy thì ta sẽ ngửi theo mùi chân đi của

chú sóc và sẽ tìm ra được thôi.” Hấn lều bầu lằm nhăm.

Nhưng khi cái mùi kia dẫn hấn ta tới phần cuối của nhánh cây nơi chạm vào căn nhà của họ thì hấn ta càng thấy kinh ngạc hơn nữa. Không tìm thấy bóng dáng của Jack Vui ở đâu cả. Chú sóc ta không thể nào chạy lên trên nóc nhà được. Không có nơi nào mà chú sóc có thể đi được. Chồn Bóng Đen nhìn chăm chăm vào bên trong tầm ngang của cánh cửa sổ đang mở hé khoảng hai đốt ngón tay.

“Không thể nào! Chú ta không gan dạ như thế! Chú ta không dám vậy đâu!” Chồn Bóng Đen thì thầm.

Nhưng thật sự thì Jack Vui đã chạy vào bên trong cánh cửa sổ đó.

CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU

CẬU BÉ ĐÓN CHÀO NGÀY MỚI

*Đừng bao giờ nghĩ xấu về ai
Bởi ta không biết hết được mọi việc của người khác.*
(Jack Vui)

Các cậu bé thường phải dậy sớm đúng giờ và cũng không phải là điều khó khăn gì lắm. Cậu bé cũng vậy thôi. Tất nhiên là khi cậu bé bị bệnh thì cậu ta không cần phải thức dậy như thường lệ. Khi đó, cậu bé có thể nằm ngủ nguyên cả ngày mà không cần phải thức giấc. Nhưng khi cậu được khỏe lại thì quả thật là không dễ dàng chút nào khi phải thức dậy sớm như mọi khi. Trong mùa hè, thì việc thức sớm quả nhiên không phải là một vấn đề khó khăn gì lắm. Nhưng trong mùa đông lạnh lẽo thì chẳng có mấy ai thích bước xuống giường quá sớm cả và cậu bé cũng như thế thôi mà.

Ngay buổi sáng hôm nay thì ông đã gọi cậu bé dậy, cậu bé trả lời ông bố trong cơn ngái ngủ “Dạ.” rồi lăn mình và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ dở dang. Trong khoảng hai phút thì cậu

ta nằm mơ thấy mình đang hưởng thụ một cuộc sống không có việc gì cần phải hoàn tất cả. Những giấc mơ thật là tuyệt vời. Nhưng thành linh sự việc lại thay đổi hẳn. Một con quái thú đang rượt đuổi cậu ta. Nó có một đôi mắt đỏ và to bằng những chiếc đĩa bay, những tia lửa sáng rực phà ra từ trong miệng phù ra. Những chiếc nanh dài bằng cây kẹp gấp đá và con quái thú gầm thét như con sư tử hung hăng. Trong giấc mơ, cậu bé chạy bán mạng để mong thoát thân. Cậu bị vấp ngã và té nhào nhưng không thể nào gượng dậy được. Con quái vật khủng khiếp càng ngày càng tới gần sát hơn. Cậu bé cố gắng để gào to lên nhưng không làm được. Cậu quá hoảng hốt nói không nên lời. Con quái thú hung ác đã chạy tới gần kề và dang những móng vuốt thật nhọn bén ra. Có một chiếc móng nhọn sắc bén đã cào trúng má cậu bé và nó nóng bỏng như một ngọn lửa thiêu.

Trong cơn la thét hoảng hốt cậu bé giật mình thức giấc và té nhào xuống khỏi giường. Cậu ta chưa hoàn hồn và không biết thật là mình đang ở nơi đâu. Rồi thì, cậu cảm thấy mừng rỡ khi nhận ra mình đang an toàn trong căn phòng ấm cúng của chính mình, khi tia nắng ấm áp của mặt trời vừa hé dạng, lấp ló qua cánh cửa sổ chào đón cậu bé lười biếng dễ mền ấy. Cậu bé chợt thấy một ngón chân cái và đôi chân khẳng khiu nhúc nhích nên bèn quay lại, chú sóc màu

xám đang chạy nhanh đến cánh cửa đang hé hé mở. Chú nhảy vọt lên thành cửa, nhìn ra ngoài, rồi nhảy lọt vào phía bên trong, tiếp tục chạy nhanh tới một góc trong phòng, nơi cậu ta có thể xua đuổi đi hết bao nỗi hoảng hốt đang xâm chiếm trong lòng. Quá rõ ràng là chú sóc đang hoảng hốt bởi tiếng hét sợ hãi của cậu bé. Nhưng có điều gì đó khiến chú sóc còn kinh hoàng hơn, bởi vì Jack Vui vẫn còn hốt hải nhìn về phía cửa sổ bên ngoài.

Cậu bé chợt giận bắn lên “Jack Vui, đồ quỷ tha ma bắt. Chính ngươi là con quái vật ghê tởm đã làm ta hoảng hồn!” Cậu thét lên. “Ta cứ nghĩ giờ này ngươi cần phải đang ở trên giường mà, có phải móng vuốt của ngươi đã sờ vào mặt ta không? Mà chuyện gì đã xảy ra? Tại sao ngươi lại hoảng hốt lên như thế kia chứ?”

Cậu bé bước gần đến bên cửa sổ và nhìn ra phía bên ngoài. Thoáng chốc cậu nhìn thấy ngay cây thích to lớn, và cậu bé nhìn thấy một vật gì đó dài dài ồm ồm như một mũi tên dọc theo thân cây và mất dạng. Cậu bé nhận ra rồi, đấy chính là Chồn Bóng Đen.

“Con Chồn ăn hại kia lại đuổi bắt bạn nữa à, và bạn chạy tới đâu cầu cứu,” cậu bé nhẹ nhàng hỏi và khe khẽ gọi Jack Vui hãy đến với cậu ta. “Nơi đây luôn luôn chào đón bạn bất cứ lúc nào, người bạn bé bỏng tội nghiệp đang run rẩy của

ta. Ta đoán biết người đang sợ hãi đến đường nào trước nanh vuốt hung thần của Chồn Bóng Đen. Ta nghĩ người cũng kinh hoàng như ta đã mang cảm giác khủng khiếp đó trong giấc mơ của mình khi bị con quái thú rượt theo. Nhưng người thật sự đã làm ta giật thót mình khi chiếc móng của bạn chạm vào mặt ta.” Cậu bé nhẹ nhàng vỗ vỗ vào chú sóc và nói, và Jack Vui đã để yên cho cậu vỗ.

“Ăn sáng thôi con ạ!” có tiếng nói từ dưới lầu vang lên.

“Dạ, con đến liền!” Cậu bé đáp lại và đặt Jack Vui lên bàn, cạnh chiếc đĩa chứa đầy những hạt quả và bắt đầu vội vã thay quần áo.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY

JACK VUI KHÔNG DÁM TRỞ VỀ NHÀ

An toàn bản thân là điều cần thiết để được sống thọ.
(Jack Vui)

Jack Vui không có gan để đi về nhà mình. Bạn nghĩ rằng có chuyện gì khủng khiếp hơn là mình không dám trở về căn nhà của chính mình? Tại sao vậy, căn nhà là tổ ấm là nơi mà ta cảm thấy thân thương nhất trên đời và nhất định phải là nơi mà bạn thấy an toàn, thoải mái nhất. Bạn hãy nhớ lại cảm giác dễ chịu của mình khi ở trong nhà mình. Và khi bạn biết rằng căn nhà đó không còn có sự an toàn chờ đón bạn trở về, mà bạn cũng không còn chỗ khác để mà đi. Chuyện này thường xảy ra với những con thú nhỏ ở trong khu Rừng Xanh và cánh Đồng Cỏ Xanh. Và bây giờ, nó lại xảy ra trên mình chú sóc Jack Vui.

Bạn thấy đấy, Jack Vui biết rõ Chồn Bóng Đen sẽ không bỏ cuộc dễ dàng. Chồn ta có một cái hay, là tánh kiên trì quả quyết. Chồn ta không dễ dàng bỏ cuộc hoặc thoái chí. Khi hấn ta quyết tâm làm một việc gì đó, thì luôn luôn là làm

được. Nếu mà hấn ta bắt đầu vào một việc, thường là hấn sẽ đoạt được kết quả tốt. Không, hấn ta không dễ dãi gì mà bỏ cuộc đâu. Jack Vui biết chắc điều đó. Không ai biết rõ điều đó bằng chú sóc. Chính vì thế mà Jack Vui không có đủ can đảm trở về căn nhà của chính mình. Chú sóc biết chắc rằng, khi bóng đêm ập tới, rất có thể Chồn Bóng Đen sẽ nhào đến bất ngờ và coi như là cuộc đời của chú kể như xong. Chú sóc còn nghi ngờ có khả năng rất lớn rằng Chồn Bóng Đen sẽ luôn luôn rình rập ở một nơi nào đó, quanh quần đây thôi, trong suốt thời gian dài, cho đến khi mùa Xuân chuẩn bị gọi mời, nếu chú sóc có gan hùm dám đi trở về nhà trong lúc ấy.

Thế là chú sóc đành phải ở lại trong căn phòng của cậu bé cho đến khi bà vào trong dọn dẹp chiếc giường. Khi đó, chú sóc phải nhảy ra khỏi khung cửa sổ đậu trên cành cây thích to lớn. Chú sóc chưa biết về bà là người như thế nào. Bà có đôi mắt hiền từ nhân ái như cặp mắt của cậu bé. Nhưng chú sóc chưa được thân thiết gì lắm với bà ấy cho nên Jack Vui cảm thấy an toàn hơn nếu chú ta phải ở bên ngoài khi bà đang ở trong phòng.

“Ôi, bạn thân mến! Tôi phải làm sao bây giờ? Tôi không có nhà để về, để giữ ấm và để cuộn tròn thoải mái, an toàn, tôi không có chỗ để trú thân!”

Jack Vui cứ nói đi nói lại nhiều lần như thế, ngồi trên cành cây thích to cao mà găng gượng tìm cách phải làm sao bây giờ.

“Không hiểu chú sóc nhỏ đó cầu nhàu bực bội chuyện gì thế” Bà nhìn ra ngoài cửa sổ và nói. Thật là rất dễ hiểu lắm người khác nếu ta không biết chuyện gì đã xảy đến với họ. Bà nghĩ rằng Jack Vui đang làu bàu, trong khi đó chú sóc đang vô cùng hoảng hốt và băn khoăn lo lắng, thắc mắc rằng không biết chú phải đi đâu, làm gì để giữ được an toàn và thoát ra khỏi sự đe dọa của Chồn Bóng Đen.

Chú ta không có gan trở lại khu Rừng Xanh. Chú đã trải qua nguyên một ngày chỉ ở quanh quần cây thích sát bên cạnh nhà của họ. Cánh cửa sổ đã bị đóng lại rồi, cho nên chú sóc không thể nào nhảy vào bên trong được. Chú ta nhìn đi nhìn lại nhiều lần, chờ đợi đến lúc cánh cửa được mở ra. Nhưng chú đâu có biết rằng, cửa sổ chỉ được mở ra từ khi cậu bé lên giường ngủ, để căn phòng của cậu bé có đầy đủ không khí trong lành suốt đêm. Chú sóc không thể hiểu nổi tại sao người ta có thể sống trong những căn nhà cửa đóng kín mít như thế được.

Buổi chiều hôm đó, cậu bé, sau khi đã đến trường nguyên ngày hôm đó, trở về trong tiếng huýt sáo vang khắp sân nhà. Cậu bé nhìn thấy Jack Vui ngay tức thì. “Xin chào! Anh bạn lại đến

rồi à! Một buổi sáng thịnh soạn còn chưa đủ thỏa mãn sao?" Cậu ta la lên.

"Nó đã ở đây nguyên cả ngày nay, không biết chuyện gì đã xảy ra với nó," mẹ cậu bé đi đến cửa, nghe được tiếng cậu nói, nên trả lời con trai.

Khi đó cậu bé Nâu để ý thấy chú sóc đang mệt mỏi tả tơi như thế nào. Cậu bèn nhớ đến việc Jack Vui đã lo sợ kinh hoàng sáng nay.

"Con biết chuyện gì rồi!" Cậu bé reo lên. "Chính con chồn kia làm cho chú sóc nhỏ lo sợ không dám trở về nhà. Chúng ta có thể làm gì để giúp đỡ nó không. Con không chắc nếu con làm căn nhà nhỏ cho nó, không biết nó có ở lại không. Để con cứ thử làm xem sao".

CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM

CHÚ SÓC JACK VUI TÍNH CÓ NHÀ MỚI

*Người ta thường nói, ẩn dưới những tàn mây đen,
Là những sợi bạc óng ánh lóng lánh hiền hoà.
Đó là những điều tôi chưa thấy hoặc chưa biết.
Nhưng tin tưởng được đó là điều nên làm.
Hãy hết lòng nuôi dưỡng niềm tin.
Rằng cuộc đời này không có ngõ cụt.
Và ánh sáng đang hé mở ở phía cuối con đường hầm.*
(Jack Vui)

Không có gì buồn hơn thế nữa khi Jack Vui ngồi trên cành cây thích cao to sát cạnh nhà họ, nhìn thấy ông mặt trời đỏ tròn, vui nhộn đang chuẩn bị lên giường đi ngủ biến dần về phía bên kia khu Đồi Tím. Chú ta sợ phải trở về nhà ở phía khu Rừng Xanh bởi vì chắc chắn Chồn Bóng Đen đang chờ chú ta ở nơi đó. Chú sóc sợ hãi khi thấy màn đêm bắt đầu buông xuống. Chú cảm thấy lạnh lẽo và đói bụng lắm. Mọi sự việc khiến cho chú sóc con dễ thương bỗng nhiên trở thành một chú sóc tội nghiệp đáng thương nhất trên đời này.

Chú ta bèn quyết định rằng chú cần phải đi tìm một cái lỗ trống nào đó trong những cái cây ở trong khu vườn trái cây để trú ẩn cho qua đêm nay. Thì bỗng nhiên cậu bé chợt xuất hiện từ một góc nhà đi ra với một vật gì đó trong tay và còn kéo theo một cái thang đi theo. Cậu bé vừa huýt sáo vui vẻ chào Jack Vui và đặt cái thang dựa vào thân cây rồi bắt đầu trèo lên. Lúc đó, Jack Vui vẫn còn đang hoảng hốt nên bỗng nhiên trở thành nhút nhát. Chú thấy sợ luôn cả cậu bé nên vội trèo lên cao thật cao đến tận nơi mà chú ta có thể nhìn xuống quan sát coi cậu bé đang làm gì. Tuy rằng vẫn còn thấy sợ nhưng chú sóc vẫn thấy ấm lòng, an tâm hơn khi có cậu bé ở gần bên.

Cậu bé bận rộn một hồi làm việc ở trên nhánh cây đưa ra sát gần tới mé bên cửa sổ phòng của mình. Khi cậu bé sửa xong những thứ mình cần, thì cậu lại trèo xuống khỏi cái thang và khiêng nó đi. Ở trên phần trên của cây ấy, cậu ta đã để lại một vật gì đó nhìn là lạ, ngộ nghĩnh. Mặc dầu vẫn còn đang trong cơn kinh hãi. Jack Vui vẫn cảm thấy rất tò mò, hiếu kỳ. Dần dà, chú ta bò bò lại gần hơn. Chú sóc nhìn thấy một cái hộp với một cái lỗ tròn, vừa đủ lớn để cho chú ta chui vào. Ở trong một góc khác kế bên nó, thì có một cái kệ ở phía trước nó. Ở trên cái kệ đó là những hạt khô mà chú sóc thích nhất.

Jack Vui đứng nhìn lâu thật lâu. Đây có phải là một cạm bẫy hay không? Không thể nào tin nổi được. Cậu bé làm sao mà cần phải đặt bẫy chò chú sóc trong khi họ đã làm bạn với nhau rất thân thiết rồi? Thật ra thì ở đó có quá nhiều hạt khô dành cho Jack Vui. Tất nhiên là rất an toàn để chú sóc thưởng thức chúng. Ôi, thật là ngon tuyệt vời! Chẳng mấy chốc tất cả thức ăn đều bay vèo. Khi đó chú sóc dạn dĩ hơn nên bèn trèo vào để thăm dò bên trong. Cái hộp được lót bởi những mảnh rom mềm mỏng. Cảnh tượng ấy nhìn thật là ấm cúng, hấp dẫn đối với một kẻ không nhà, bơ vơ như Jack Vui. Chú ta bèn thò đầu vào trong. Cuối cùng chú ta cũng nhảy tọt vào luôn bên trong. Ở trong nhìn thật là đẹp lắm.

“Tôi tin rằng cậu bé đã xây căn nhà nhỏ này tặng cho tôi và bỏ những mảnh rom này làm chiếc giường cho tôi đây. Cậu ta không biết cách làm giường nhưng tôi nghĩ cậu ta có ý tốt mà.” Jack Vui tự nhủ.

Với ý nghĩ đó Jack Vui bắt đầu công việc sửa lại chiếc giường cho vừa ý mình, và khi màn đêm vừa phủ xuống trải dài xuống hết bóng cây thích to kia, thì Jack Vui đã nằm cuộn tròn thoải mái trong căn nhà mới của mình.

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN

CẬU BÉ BẮY ĐƯỢC MỘT TÙ BINH

*Kẻ thông minh, nhanh nhẹn, sắc sảo,
mạnh bạo và gan dạ,
Cũng có lúc sơ hở và sai lầm như bao người khác
mà thôi.*

(Jack Vui)

Chú sóc Jack Vui đã vui trở lại như bao lần. Chú sóc rất thích ngôi nhà mới do cậu bé làm cho mình. Căn nhà được cột ở trên cây thích cao gần sát ngay nhà họ luôn. Jack Vui và cậu bé càng thêm khăng khít và thân thiết hơn bao giờ hết. Mỗi buổi sáng sớm Jack Vui nháy tọt vào bên trong khung cửa sổ và mở cánh cửa cho cậu bé. Nơi đây, chú sóc bảo đảm sẽ có một bữa sáng thật là thịnh soạn đầy quả hạch no tròn. Thỉnh thoảng, khi cậu bé Nâu lười biếng không muốn thức dậy, thì chú sóc bèn nháy phóc lên giường cậu bé và đánh thức cậu ta. Chú sóc cảm thấy thích thú khi làm việc ấy. Cậu bé cũng thích thế dù rằng đôi lúc cậu ta cũng còn buồn ngủ lắm và giả bộ cần ngủ, nhất là trong những

buổi sáng Chủ Nhật khi cậu bé không cần phải dậy sớm như mọi ngày.

Tất nhiên là Mèo Đen cũng mau chóng khám phá ra sự hiện diện của chú sóc ở trên cành cây thích và bà ta đã bỏ công ngồi dưới gốc cây nhìn chăm chăm vào chú sóc với ánh mắt đói khát dù rằng lúc nào Mèo Đen ta cũng có sẵn đồ ăn rồi. Có đôi lần, bà ta trèo lên cây và cố sức rượt bắt chú sóc. Lúc đầu Jack Vui cũng rất sợ, nhưng chẳng bao lâu sao, chú sóc phát hiện ra rằng bà Mèo Đen kia không có tài trèo cao như mình nên không còn thấy sợ nữa. Đúng ra thì chú sóc lại thấy rất ư là thú vị trong cuộc rượt bắt này. Đây là một cuộc thi đấu vui nhộn đối với chú sóc. Thật là thú vị khi trêu ghẹo bà ta và để cho bà ta rượt tới sát bên mình, khi chú chắc ăn rằng bà sắp chộp được chú sóc, rồi chú ta bất thành linh vọt chạy mất. Sau một thời gian, thì bà Mèo đã bắt đầu chán nên chỉ ngồi ở dưới gốc cây mà chăm chú lừ lừ nhìn chú ta thôi.

Bấy giờ, Jack Vui chỉ còn lo lắng một việc nhỏ, nhưng việc này cũng không đến nỗi làm cho chú ta phiền muộn gì lắm. Đó là việc Chồn Bóng Đen có thể mò tới tận nơi vào lúc ban đêm. Jack Vui biết chắc chắn rằng Chồn Bóng Đen phải biết được chú ta đang cư trú ở đâu rồi. Bởi vì khi chú chim giẻ Sammy biết được điều này, thì từ cái miệng ba hoa, lảm chuyện của chú chim kia,

cả làng đều sẽ biết được thôi mà. Nhưng không sao cả, khi sống được sát bên cạnh cậu bé Brown thì chú sóc Jack Vui cảm thấy thoải mái, an toàn vô cùng.

Từ hồi nào đến giờ, cậu bé chưa hề quên sự hiện diện của Chồn Bóng Đen và chồn ta đã đuổi Jack Vui ra khỏi khu Rừng Xanh như thế nào. Cậu ta suy nghĩ rất lâu rằng, mình có nên đặt chiếc bẫy để bắt được Chồn Bóng Đen và loại hẳn ta ra khỏi cuộc sống ở trong khu Rừng Xanh kia. Nhưng trên thực tế thì, việc bẫy bắt kẻ khác là một điều ác độc không nên làm, dù là chúng ta đặt bẫy để bắt một tên hung ác như Chồn Bóng Đen. Nhưng ngay sau đó, một sự việc xảy ra đã làm cho cậu bé cảm thấy vô cùng phần nộ. Một buổi sáng sớm, khi cậu bé đi đem đồ ăn cho những con chim, thì cậu nhận ra Chồn Bóng Đen đã lên và trong chuồng gà và ăn thịt ba con gà mái tơ ngon nhất. Vậy là cậu bé liền quyết định luôn. Cậu biết rõ Chồn Bóng Đen sẽ lên trở lại tiếp và cậu bé sẽ đem đến cho Chồn ta một sự bất ngờ. Cậu bé lần mò tìm kiếm cho đến lúc cậu tìm ra được cái lỗ nơi mà Chồn Bóng Đen đã chui lên được vào bên trong chuồng gà, và cậu bé đặt cái bẫy ở ngay nơi đây.

“Ta đâu muốn làm điều này, nhưng ta phải làm thôi. Hẳn ta có thể no bụng với một con mồi, nhưng hẳn ta khát máu đến nỗi giết luôn hết ba

con một lúc. Vậy thì đã đến lúc phải tiêu diệt kẻ hung tàn bạo ác này rồi.” cậu bé nói.

Buổi sáng hôm sau đó Jack Vui nhìn thấy cậu bé đi về từ phía chuồng gà trong tay đang xách một vật gì đó. Cậu bé đi thẳng tới gốc cây thích và đặt ngay món vật đó xuống đất. Cậu bé huýt sáo gọi Jack Vui và khi Jack Vui trèo xuống xem chuyện gì, thì thấy cậu bé nhún vai nói:

“Đây là người bạn mà tôi chắc chắn rằng anh sẽ rất vui mừng khi được gặp lại.”

Thoạt đầu, Jack Vui chỉ có thể nhìn thấy cái hộp bằng kẽm. Sau đó, chú sóc nhìn thấy một vật trắng gì đó đang động đậy. Cảm thấy nghi ngờ nên chú sóc bèn chạy đến gần hơn. Và lúc đó trái tim chú ta như muốn nhảy xổng ra ngoài. Thì ra, cái hộp kẽm đó chính là một cái chuồng, phía trong đó là Chồn Bóng Đen với đôi mắt toé lửa đang trừng lên nhìn ra ngoài. Hắn ta đã trở thành tù binh. Ngay tức thì, Jack Vui quá vui mừng, phấn khởi, hồ hởi như muốn điên lên. Chú ta đã không còn một mối đe dọa nào nữa rồi. Và thật không rõ tại sao chú ta lại thích thú như thế đấy!

CHƯƠNG BA MƯƠI

TÙ BINH KHÔNG BIẾT SỢ HÃI

*Rất dễ dàng để mang vào tiếng xấu nhưng
thật khó khăn để bôi xóa nó đi.*

(Jack Vui)

Chồn Bóng Đen bây giờ trở thành tù binh. Hắn ta lâu nay luôn luôn được tự do đi đây đi đó theo ý của mình, nhưng bây giờ thì bất lực và bị nhốt trong một cái chuồng chật hẹp. Chính lỗi ở hắn ta đã quá cầu thả nên đây là kết quả. Cậu bé đã đánh bẫy và bắt được Chồn nhà ta rồi. Hẳn nhiên, hắn ta phải hiểu rõ sự việc sau khi chính hắn đã ra tay giết hết ba con gà mái tơ trong chuồng gà. Hắn ta phải hiểu rằng cậu bé chắc chắn sẽ làm điều gì đó về vụ này. Sự thật rõ ràng là hắn đã không chống lại cảm dỗ cho nên quên băng đi lý lẽ thường tình này. Chính vì thế hắn ta không thể trách ai được khi bị bắt nhốt như bây giờ.

Lúc đầu thì hắn ta giận dữ khủng khiếp và cắn và những cọng dây kẽm cho đến khi đau miệng. Cho đến khi hắn ta biết chắc rằng những

cọng dây kẽm bền chặt hơn những chiếc răng của mình, thì hẳn khôn ngoan hơn không còn cố gắng để thoát ra nữa. Chồn ta quyết định sẽ ngồi yên chờ thời cơ nếu có dịp sẽ trốn thoát. Biết đâu cánh cửa chuồng bị lỏng ra thì sao.

Tất nhiên là hẳn rất đau lòng khi bị chế nhạo bởi những nạn nhân mà hẳn luôn luôn từng là người hù dọa họ. Jack Vui là người đầu tiên nhìn thấy hẳn bị nhốt. Cậu bé đã đặt cái lồng kẽm xuống gần gốc cây thích nơi mà Jack Vui đang trú ngụ, khi bị Chồn nhà ta rượt đuổi ra khỏi khu Rừng Xanh. Ngay sau khi Jack Vui đã chắc hẳn rằng Chồn Bóng Đen đã thực sự bị nhốt lại và không còn là mối đe dọa nào nữa, thì chú sóc vui mừng đến điên lên được. Đúng vậy, chú ta mừng điên dại lên vì thích thú. Thì đó, bây giờ chú sóc đâu cần phải sợ một điều gì nữa chứ. Đâu có ai ngoài Chồn Bóng Đen kia là kẻ có thể ngăn cản chú sóc trở về căn nhà của chính mình. Chồn Bill là kẻ kế tiếp có thể đi theo Jack Vui đến nơi đó dù rằng Bill không thích trèo lên cây gần sát cạnh nhà họ gì cả.

Vì thế Jack Vui chạy thiệt nhanh lên, xuống thân cây một cách vô cùng phấn khởi và miệng lưỡi của chú cũng vang xa nhanh như đôi chân của chú ta vậy đó. Chú sóc muốn rằng ai ai cũng biết được rằng Chồn Bóng Đen đã bị bắt nhốt thật rồi. Lúc đầu chú ta còn chưa đủ gan dạ để đi lại gần cái chuồng kẽm kia mặc dù chồn nhà

ta đã không còn nguy hiểm nữa. Dần dần thì Jack Vui dần dĩ hơn và từ từ tiến lại gần. Và rồi chú ta bắt đầu lại làm một việc không hay chút nào. Chú sóc bắt đầu nhạo báng và đặt những tên xấu cho chồn ta và báo với Chồn Bóng Đen rằng Jack Vui không còn sợ hấn nữa. Đúng là một trò đùa và còn tệ hơn nữa là, điều này xấu xa và chẳng hay ho gì giống như bạn đang trả đũa một đối thủ không còn sức chống trả lại.

Tất nhiên là Jack Vui không ngần ngại gì mà nhanh chóng đi mách với tất cả những ai mà chú ta gặp về chuyện của Chồn Bóng Đen. Thế là chẳng bao lâu sau đó, thì chồn nhà ta bắt đầu gặp được rất nhiều kẻ đến viếng thăm. Bất cứ lúc nào khi cậu bé không có ở quanh đó, thì chắc chắn là có một vài con thú nhỏ, đã từng sợ chồn ta, bu quanh lại chế giễu và mắng nhiếc Chồn Bóng Đen. Sự việc như thế này thường xảy ra khi một ai đó lâm nạn. Bạn biết rằng rất dễ dàng để tỏ ra mình gan dạ, dạn dĩ trước một hoàn cảnh không có gì gọi là nguy hiểm và đáng sợ cả. Như thế thì đâu có thể gọi là sự can đảm oai hùng được, mặc dù có ai đó đã từng nghĩ như thế.

Vậy thì, tận trong đáy lòng những con thú nhỏ kéo nhau đến nơi đây để chế nhạo Chồn Bóng Đen để đạt được điều gì thế? Có lẽ họ mong muốn được nhìn thấy Chồn Bóng Đen tỏ vẻ khiếp sợ kinh hãi. Nhưng họ đã thất vọng.

Chồn Bóng Đen không hề tỏ vẻ ra một chút kinh hoàng, sợ hãi gì cả. Chồn ta không chắc là cậu bé sẽ làm gì hắn, và hắn có lý do để lo sợ rằng nếu không bị nhốt suốt đời trong chiếc chuồng kẽm này, thì chuyện gì sẽ xảy ra trên mình hắn. Chuyện đó chắc chắn là kinh khủng lắm. Nhưng Chồn ta quá kiêu ngạo và quá gan lì nên hắn ta không lộ ra một chút nào hoảng hốt trước mặt bất cứ ai. Dù đã phạm lỗi nhưng Chồn ta không phải là kẻ chết nhất. Hắn ta dạn dĩ cắn ăn miếng thịt mà cậu bé Brown đem đến cho hắn ăn. Hắn không tỏ vẻ một chút sợ hãi gì. Vì thế, dù không ưa chồn chút nào nhưng cậu bé vẫn nể nang hắn vô cùng. Cho dù là đang bị bắt nhốt nhưng chồn nhà ta vẫn tỏ ra rất ư là kiên cường.

CHƯƠNG BA MƯƠI MỐT

CẬU BÉ BROWN ĐÃ LÀM GÌ CHỒN BÓNG ĐEN

*Ô là lá, ô lá là
Có nhiều người rất ư là dẻo miệng
Còn có người thì miệng cứng đờ
Dù cái lưỡi không xương vẫn nhiều đường lắt léo.
(Jack Vui)*

Trên thực tế thì, việc quan trọng nhất ở trên đời này đều bắt nguồn từ những miệng lưỡi đáng sợ, là nguồn gốc của mọi rắc rối, đem đến đau khổ, đắng cay, buồn bã và những chịu đựng khổ đau cho nhau. Nếu không có những lời nói khó nghe, ác độc, vô tình và vô trật tự, thì thế giới này sẽ được vui vẻ hạnh phúc gấp trăm ngàn lần rồi. Bởi vì chính cái miệng hại cái thân mà chú chim giẻ Sammy đã nhiều lần gặp rắc rối. Và bây giờ thì đến phiên chú sóc Đỏ Ba Hoa. Việc này cũng thường xảy ra với rất nhiều cậu bé trai, em bé gái và kể cả đối với những người đã trưởng thành nữa đó.

Khi tất cả các loài thú bé nhỏ ở trong khu Rừng Xanh và cánh Đồng Cỏ Xanh đã từng bị

Chồn Bóng Đen đe dọa, biết rằng hắn ta đang bị nhốt, thì họ đã dồn hết sức hết khả năng để tìm đến viếng thăm hắn ta. Khi quanh đây không có ai, họ chế nhạo, phỉ báng và thị oai với hắn rằng họ không còn sợ hắn ta nữa. Họ nói rằng họ rất vui mừng khi thấy Chồn Bóng Đen đã bị bắt nhốt rồi. Chắc chắn là hắn sẽ có một kết cuộc không may và họ đang chờ xem chuyện đó. Chồn Bóng Đen im lặng không đáp lại một lời. Hắn ta rất khôn ngoan để hành xử như vậy. Hắn ta thản nhiên quay lưng lại những kẻ đó. Trong lòng hắn đã dự định những ý nghĩ trả thù, hắn định bụng rằng, nếu có cơ hội trốn thoát, hắn sẽ cho những kẻ miệng mồm ác độc đó biết tay, khi đã khiến cho hắn đau khổ hơn nỗi đau mà hắn ta đang sẵn có.

Thế nhưng những con thú nhỏ với những chiếc lưới quái ác, khờ khạo lại không chịu ngừng lại để suy nghĩ đến những chuyện gì có thể xảy ra sau này. Họ ngang nhiên cứ tưởng bỏ rằng chồn nhà ta sẽ không bao giờ được tự do chạy nhảy thoải mái trong khu Rừng Xanh nữa, nên họ cứ tha hồ mà nói cho hả dạ. Đáng lẽ ra họ không nên như thế, nếu họ biết được cậu bé đang có dự định gì để giải quyết Chồn Bóng Đen. Từ sau khi bấy được chồn ở trong chuồng gà, cậu bé băn khoăn bối rối không biết phải xử sao với con mồi của mình. Lúc đầu, cậu nghĩ rằng nên nhốt hắn ở trong chuồng suốt đời là

xong rồi. Nhưng mỗi lần cậu bé nhìn vào đôi mắt kinh khủng nhỏ kia và nhìn thấy nó thản nhiên như thế nào, thì cậu bé lại nghĩ về sự đau khổ khi bị nhốt ở trong chiếc lồng nhỏ xíu trong khi mọi người khác thì bay nhảy ở ngoài. Thế là cậu bé nghĩ rằng mình nên giết chết con chồn đi để nó đừng đau khổ nữa.

"Hắn đã giết chết những con gà mái tơ của ta, và hắn ta luôn luôn săn bắn những con thú nhỏ ở khu Rừng Xanh và cánh Đồng Cỏ Xanh, do đó hắn ta thật là đáng chết, hắn ta là chỉ là loài sâu bọ vô dụng." Cậu tự nhủ.

Rồi cậu bé lại nghĩ, tính ra thì Chồn cũng là một sáng tạo của Mẹ Thiên Nhiên giữa muôn loài. Có lẽ, hắn ta cũng mang một sứ mạng nào đó mà Mẹ Thiên Nhiên đã giao cho. Tuy hắn là một kẻ xấu, nhưng biết đâu hắn ta cũng hữu dụng ở một khía cạnh nào đó. Chẳng hạn như cái ác của hắn giúp kẻ khác học cách làm sao đương đầu với sợ hãi và học sáng suốt hơn, biết tự bảo vệ mình hơn để hợp với môi sinh của bản thân mình. Càng nghĩ, cậu bé càng khó quyết định là có nên giết chết con chồn hay không. Nhưng nếu không nhốt mà không thể giết được, thì cậu bé phải làm gì hắn ta bây giờ?

Một buổi sáng, trong lúc cậu bé đang giận dữ bồi rôi về Chồn Bóng Đen thì một ý nghĩ hay loé ra trong đầu cậu. "Ta đã biết mình phải làm gì

rồi!” Cậu reo lên. Không nói thêm lời nào, cậu ta xách cái chuồng có Chồn Bóng Đen ở trong lên và bắt đầu đi qua cánh Đồng Cỏ Xanh, bây giờ đang bị phủ đầy tuyết trắng xoá. Jack Vui nhìn theo cho đến lúc cậu bé mất dạng. Cậu bé đang đi về hướng Bãi cỏ hoang. Cậu đi rất lâu, lâu lắm, và khi cậu bé trở lại, thì cái chuồng đã trống không rồi.

Jack Vui chớp mắt nhìn cái chuồng trống rỗng. Rồi thì chú ta với giọng cần nhần hỏi rằng “Anh đã làm gì hấn ta rồi? Anh đã làm gì hấn ta?”

Cậu bé họ vừa thấy một quả hạch cho chú sóc vừa cười. Và ở nơi xa xa kia ở phía Bãi cỏ hoang kia, Chồn Bóng Đen đã được thả tự do rồi. Như vậy cũng tốt thôi bởi vì Jack Vui có sự bình an ở đây khi chú ta không biết được điều đó.

CHƯƠNG BA MƯƠI HAI

CHÚ SÓ JACK VUI TÍNH HẠ NHƯ CHÚ TUYÊN TỜ I

*Chớ nên nói điều gì.
Khi chưa suy nghĩ thật kỹ.
Hãy nhớ nhé mỗi ngày.
Nói lời đẹp, lời hay!*
(Jack Vui)

Khi ta cứ thản nhiên nhận lấy món quà của Tạo Hóa mà không biết trân trọng thì đây là một điều không nên làm. Chúng ta có phước mà không biết quý thì đôi lúc không những phước đức đó sẽ không ở lại mà chúng ta còn tự làm khổ bản thân mình và người khác. Jack Vui đã nhìn thấy cậu bé họ kia đem Chồn Bóng Đen đi thật xa ra trong chiếc lồng đó. Và khi cậu bé trở về với chiếc lồng trống lốc thì chuyện gì đó đã xảy ra với Chồn nhà ta rồi. Jack Vui đã chọc phá một hồi để cậu bé khai ra nhưng tất nhiên là cậu bé đâu có hiểu được ngôn ngữ của chú sóc nên không có phản ứng gì.

Bởi thế cho nên chú sóc đành phải tự trấn an mình. Chú sóc tin chắc rằng cậu bé xách Chồn

Bóng Đen đi mất là để giải quyết hấn ta rồi. Chính vì tự cho là như vậy, Jack Vui tin rằng mình nghĩ đúng rồi. Bởi vì chiếc lồng đã bị trống rỗng thì rõ ràng là cậu bé đã có cách để xử quyết Chồn Bóng Đen chứ nếu không thì cậu đã không nhọc công bày để bắt hấn ta làm gì.

“Cậu bé đã xử hấn ta xong xuôi rồi, vậy là hấn đã tiêu đời!” Jack Vui vui vẻ tự nhủ, hạnh phúc như bao ngày khi sinh hoạt ở gần gia đình nhà họ . Khi tin chắc điều đó, chú sóc đã vui vẻ nói với bạn bè rằng chú ta rất ư là hạnh phúc vui vẻ. Thì là như vậy đó, chú sóc đâu còn gì phải lo âu sợ hãi nữa. Cuộc sống thật là tuyệt vời. Chú ta yêu căn nhà mới trên ngọn cây cao của mình. Chú sóc luôn luôn có những bữa ăn thịnh soạn và chẳng mấy chốc Jack Vui đã bắt đầu béo phì lên. Tất cả những kẻ đối nghịch với Jack Vui trong khu Rừng Xanh không có gan đến gần căn nhà của gia đình họ Brown. Hiện tại bây giờ kẻ mà chú thấy đáng gờm nhất là bà Mèo Đen đấy. Nhưng bây giờ thì chú sóc cũng chẳng còn sợ bà ta tí nào cả. Chú sóc lại cảm thấy vui vẻ hồ hởi trêu ghẹo để bà ta rượt đuổi mình. Khi Mèo Đen đang say mê trong giấc mộng thì chú sóc lại nhón nhén lại gần, chọc ghẹo găm gù thiệt nhanh, đánh thức Mèo ta rồi vụt chạy nhanh đến thân cây gần đấy rồi dốc hết sức mà mắng mỏ.

Chú sóc đã thân thiện với Ông Bà họ Brown và chú ta còn chơi thân với chú chó săn Bowser.

Đôi khi chú sóc trèo lên nóc căn nhà nhỏ của chú chó Bowser rồi thả một hạt khô rớt ngay xuống đầu của Bowser trong khi chú ta đang mê man ngủ. Việc đáng cười là chú chó săn Bowser lại không bao giờ tỏ ra ngại gì về chuyện đó chút nào cả. Chú ta vẫy đuôi và nháy đuôi mắt lười biếng nhìn Jack Vui một cách bình thản, thân thiện. Chú chó có vẻ nhận ra rằng bây giờ Jack Vui cũng đã trở thành một thành viên của gia đình này.

Vì thế, chú sóc xám không còn gì phải lo lắng và cảm thấy cuộc sống vô cùng hạnh phúc. Chú chim giẻ lại bắt đầu ganh tị với hạnh phúc của chú sóc con. Sammy là một kẻ vốn sanh ra là thích gây chuyện. Chú ta đến thăm Jack Vui mỗi sáng và tự thưởng thức những bữa ăn sáng được cậu bé chuẩn bị sẵn cho những con thú có bộ lông vũ. Thế nhưng chú chim giẻ lại nghĩ chắc là sự tử tế và rộng rãi kia thường có những cạm bẫy kèm theo quanh đây. Chúng ta thường vẫn thấy có những kẻ đa nghi (như Tào Tháo vậy), luôn luôn nghi ngờ và không chịu chấp nhận những điều tốt đẹp đang xảy đến quanh mình.

Thế nhưng chú chim giẻ không tài nào khiến Jack Vui mất vui được, nên Sammy đành tên tò bay đi mất khi thấy lời nói của mình không ảnh hưởng gì được đến tâm tình của chú sóc Jack Vui tính kia.

CHƯƠNG BA MƯƠI BA

CHÚ CHIM GIÊ KHIẾN JACK VUI TÍNH BỐI BỐI

*Ta thường bỏ sót những điều lành, nhưng lại
không bao giờ bỏ qua những sai lầm nhỏ.*

(Jack Vui)

Chú chim giê Sammy cười khúc khích khi chú ta bay ngang qua vùng tuyết bao phủ cánh Đồng Cỏ Xanh trên con đường trở về nhà ở khu Rừng Xanh. Chú cười khúc khích, khúc khích. Chắc chắn là chú ta đang có điều gì rất thú vị và hài lòng lắm. Có một lần, trong lúc định quay về hướng nhà họ, thì chú chim bỗng đổi ý khi nhìn thấy Chồn Bóng Đen đang lén bò ra khỏi khu Đồi Tím, chú bèn quyết định đi về hướng khu Rừng Xanh.

“Giờ đã trễ rồi, ta nên về nhà, chuyện gì hãy để ngày mai hãy tính.” Chú chim lẩm bẩm. Rồi thì lại cười khúc khích, tiếp tục khúc khích cười cho đến khi chú đáp lên trên nhánh cây độc cần xum xuê nhất, nơi mà chú an giấc ngủ mỗi đêm.

“Không biết chuyện gì đã khiến ta đi đến Bãi

cò hoang chiều nay. Nhưng ta rất mừng vì ta đã đến đó.” Chú ta nói, rồi vuốt những chiếc lông và chuẩn bị dấu đầu vào hai cánh. “Thật là đáng giá đi lòng vòng quanh thế giới và học hỏi được mọi sự việc xảy ra chung quanh. Ta đã học được là không nên chỉ nghe người ta nói mà thôi. Điều chắc chắn nhất là ta nên tự tìm tòi học hỏi. Không có gì chính xác bằng tự tai ta nghe và tự mắt ta nhìn thấy được. Thôi, tôi hãy lo đi ngủ cái đã.” Chú chim lại cười khúc khích và khúc khắc cười ngay cả trong giấc ngủ luôn.

Sáng hôm sau, chú chim giẻ Sammy trở mình ngay khi tia sáng vừa ló dạng. Chú ta vừa sửa soạn lại bộ lông cánh xong, bởi vì chú vốn là một kẻ điệu đà, nhất là trong cách ăn mặc, bèn vội vã bay nhanh về hướng nhà cậu bé. Đúng như chú đã chờ đợi, chú ta thấy Jack Vui đã thức dậy rồi, bởi vì chú sóc là người dậy rất sớm.

“Xin chào buổi sáng,” Sammy nói, cố gắng giữ giọng thật là nhẹ nhàng, êm ái, chuyện mà Sammy khó làm được, trong khi giọng hót của con chim giẻ, tự nhiên vốn đã rất là chát chúa và khó nghe lọt tai. “Anh nhìn có vẻ hạnh phúc vui vẻ hơn bao giờ hết.”

“Đúng như thế, tôi đang rất vui,” Jack Vui đáp. “Tại sao tôi lại phải không vui? Tôi đâu có gì phải lo lắng đâu. Tất nhiên là tôi phải vui vẻ rồi. Tôi cũng mong muốn anh cũng cảm thấy vui vẻ như tôi vậy. Tôi chuẩn bị ăn sáng đây. Và tôi

sẽ vẫn vui vẻ như thế đây.”

“Thế à, không có gì hạnh phúc bằng một bữa ăn sáng tuyệt vời” Sammy đáp, rồi chú ta mỗ vào miếng mỡ rắn được treo trên cành cây thích. “Ồ, thế này, tôi đã gặp người bạn cũ của anh ngày hôm qua. Hắn ta đặc biệt quan tâm đến bạn đây. Hắn ta không phải gởi lời thăm hỏi bình thường, mà hắn ta nhấn là mong rằng anh vẫn luôn luôn vui vẻ và cứ béo phì ra, và hắn hẹn sẽ gặp lại anh một ngày không xa. Hắn ta nói rằng, không có ai ngoài anh, là người hắn mong mỏi được gặp lại nhất.”

Jack Vui cảm thấy hân hoan. “Ôi, kẻ nào tốt quá, ai vậy?” Chú hỏi.

“Anh đoán thử xem nào,” Sammy đáp.

Jack Vui gãi đầu suy nghĩ mông lung lắm. Mùa đông đến chú sóc đâu có ai là bạn. Hầu như họ đều đang say ngủ hoặc đã đi xa xa về phía miền Nam rồi mà.

“Thỏ Peter.” Chú sóc nói đại.

Sammy lắc đầu.

“Chồn hôi Jimmy”

Sammy lại lắc đầu.

“Thỏ rừng Jumper”

“Đoán nữa đi nào,” Sammy cười khúc khích.

“Rái cá Little Joe,”

“Không phải,” Sammy đáp

“Tôi đầu hàng rồi, ai vậy, nói cho tôi nghe đi mà.” Jack Vui nài nỉ.

“Đó là Chồn Bóng Đen đấy!” Sammy reo lên một cách đặc chí.

Jack Vui nhả vôi hạt khô chú ta đang ăn, và trong sự vui vẻ có gì đó kinh hoàng đang len lỏi trong ánh mắt nhìn “Tôi, tôi không thể nào tin nổi,” chú sóc lấp bắp. “Cậu bé đã đem hấn ta đi và giải quyết xong rồi mà. Tôi đã nhìn thấy rất rõ.”

“Thế nhưng anh không nhìn thấy cậu bé giải quyết hấn ta.” Sammy tuyên bố, “Bởi vì cậu bé chưa từng làm thế. Cậu ta đã đem hấn ta tới Bãi Cỏ hoang và đã thả hấn ta đi. Và tôi đã nhìn thấy hấn ta ở đấy. Thế thì, bạn đừng bao giờ hoang tưởng nữa nhé, Chồn Bóng Đen vẫn đang nhớn nhor như bạn đấy. Thôi, tôi đi đây, tôi hy vọng bạn hãy hưởng thụ bữa ăn sáng tuyệt vời đi nhé.”

Và rồi, con chim giẻ Sammy bay vọt đi mất, tin chắc rằng chú ta đã thành công trong việc hù dọa và làm cho chú sóc Jack Vui tính kia hoảng hốt, mất vui đi. Thật là lạ thay cho những kẻ thích làm những việc như thế.

Riêng Jack Vui thì chú sóc lo lắng một hồi, nhưng thật sự thì Chồn Bóng Đen đâu có xuất hiện nữa, vậy thì đâu có chuyện chi để mà lo âu.

Jack Vui phấn chấn tinh thần trở lại và vui vẻ hết mình. Dầu gì, chú đã có bao nhiêu cuộc ngao du thưởng ngoạn, những câu chuyện vô cùng thú vị, ngộ nghĩnh, hay hay. Vậy thì, xin kết thúc câu chuyện chú sóc xám Jack Vui tính ở đây. Nếu bạn có thắc mắc thêm điều chi, chắc hẳn bạn sẽ có dịp gặp chú Jack Vui trong mơ, rồi chú sóc sẽ kể cho bạn nghe câu chuyện của chính mình nhé. Còn bây giờ, tôi xin hứa sẽ gửi đến các bạn nhỏ, trong cuốn sách tới, câu chuyện thật sôi động của chị Thỏ Peter e lệ, dịu dàng.

HẾT

PHÂN TÍCH TÁC PHẨM

Happy Jack (Chàng Jack Vui Tính)

1. Thornton Burgess - Một Hiện Tượng Trong Thế Giới Truyện Ngụ Ngôn

Các bạn thân mến, có thể nói như thế lắm. Vì khi đọc về tiểu sử của ông, chúng ta thật bất ngờ trước một cây bút xứng đáng được coi là nhà ảo thuật trong thế giới sáng tạo của truyện ngụ ngôn.

Ông là một nhà thuyết trình gia tài ba và là một tác giả viết Truyện Nhi Đồng xuất sắc. Thornton Burgess; với tình yêu bao lao ông dành cho các vẻ đẹp của thiên nhiên cùng với cây cỏ, muôn thú, vạn vật của Tạo Hóa, ông đã dành thời gian khoảng 50 năm để viết sách và viết báo trên các chuyên mục truyện ru con (đọc cho trẻ em). Ông đã từng được biết đến với biệt danh "Vua truyện Ru con." Tính theo đến thời gian ông về hưu thì ông đã viết được hơn 170 cuốn sách cùng với 15 ngàn câu chuyện được đăng trên các chuyên mục của các tuần báo hàng ngày.

Như vậy, có thể nói Thornton Burgess là một hiện tượng độc đáo trong thế giới truyện ngụ

ngôn. Một tấm lòng đối với trẻ em – Và cả với những người lớn yêu thích những bài học triết lý ở dạng truyện ngụ ngôn.

2. Vài Nét Tiểu Sử Của Nhà Văn Thiếu Nhi Thornton Burgess

Thornton Burgess sinh ra ở thành phố Sandwich, Tiểu bang Massachusetts. Ông là con trai của bà Caroline F Haywood và ông bố cùng tên Thornton W. Burgess. Ông là người nối dõi chính tông của dòng họ Thomas Burgess, gia tộc đầu tiên đến lập nghiệp tại thành phố Sandwich năm 1637.

Người cha Thornton Burgess mất cùng năm khi cậu con trai mình được sinh ra. Cậu bé Thornton Burgess được mẹ nuôi dạy ở thành phố Sandwich. Họ sống một cuộc sống giản dị, ở chung với họ hàng hoặc là đi thuê nhà ở. Lúc nhỏ, ông phải làm việc quanh năm để phụ mẹ trong kế sinh nhai với những công việc như chăn bò, chăm sóc cây vườn, đi giao những bông sen đến các đầm hồ trong khu, bán kẹo và bày những con hải ly.

Một người trong số những ông chủ của ông Burgess là William Chipman, từng sống trên con đường Discovery Hill, nơi đó là một khu rừng hoang dã có nhiều cây cối và đầm lầy. Chính môi trường sống này là nguồn gốc và nguồn cảm hứng của nhiều câu chuyện mà ông Burgess đã

kể trong cách truyện ngụ ngôn của ông sau này như cuốn: Ao Nụ cười và Lối Tầm Xuân xưa.

Tốt nghiệp trung học trường Trung Học Sandwich năm 1891, Burgess ghi danh vào đại học chuyên ngành Thương Nghiệp ở thành phố Boston từ năm 1892 đến 1893 nhưng sống ở thành phố Somerville, tiểu bang Massachusetts. Tuy vậy, ông không thích học hỏi về kinh doanh mà chỉ đam mê viết lách. Ông dọn sang thành phố Springfield, Massachusetts, nơi đây ông xin được công việc làm phó chủ bút cho Toà Soạn Phelps. Những câu chuyện đầu tay của ông được đăng dưới bút hiệu W. B. Thornton.

Thornton Burgess lập gia đình với bà Nina Osborne năm 1905, nhưng không may bà đã qua đời chỉ một năm sau đó, để lại ông nuôi nấng người con trai một mình. Có lẽ phần lớn ông sáng tác ra những truyện Ru con để làm vui lòng đứa con trai cưng của mình.

Ông lập gia đình lần thứ hai vào năm 1911 với người vợ tên Fannie. Người vợ này của ông đã có hai người con riêng. Năm 1925, họ tậu một căn nhà ở trong thành phố Hampden, Massachusetts và sống ở đó từ năm 1957.

Người vợ thứ hai qua đời năm 1950. Sau đó Thornton Burgess bắt đầu trở về Sandwich thường xuyên hơn, nơi mà ông luôn cho là quê hương thứ nhất và là tổ ấm tinh thần của mình.

Những kỷ niệm kinh nghiệm đời sống tuổi thơ với những người quen biết đã có một ảnh hưởng rất lớn đối với sự đam mê mãnh liệt của ông đối với cuộc sống hoang dã, gần gũi với thiên nhiên.

3. Một Cây Bút Gần Gũi Với Thiên Nhiên

Chúng ta có thể nhận định về Thornton Burgess như thế. Quả nhiên vậy, sự quan sát tinh tế của ông, cái nhìn xuyên thấu cũng như khả năng mô tả kỹ lưỡng, cẩn thận đã đưa bạn đọc của ông đến với thiên nhiên một cách rất gần gũi.

Các nhân vật của ông, dĩ nhiên trong vương quốc của truyện ngụ ngôn, những giá trị nhân bản từ thiên nhiên, cổ xúy những giá trị hòa đồng, trong đó môi trường cộng sinh (ecosystem) được coi là tài sản chung của mọi sinh thể sống trong môi trường đó. Điều này được thể hiện rất rõ trong tác phẩm Chú Sóc Jack Vui Tính các bạn vừa có dịp thưởng thức.

Con người là một sinh thể có những liên hệ rất gắn bó với thiên nhiên. Đó là một nhu cầu rất thực. Có lẽ vì thế mà những điều Thornton Burgess viết, lồng trong bối cảnh thiên nhiên, luôn đem lại cho độc giả những điều rất thú vị. Về điểm này, đọc tác phẩm của ông khiến chúng ta nhớ đến một Tô Hoài của Việt Nam với tác phẩm nổi tiếng Dế Mèn Phiêu Lưu Ký.

4. Thiết Kế của Truyện Ngụ Ngôn Chú Sóc Jack Vui Tính

Rất lạ và rất độc đáo, truyện Chú Sóc Jack Vui Tính có một lối thiết kế rất độc đáo. Bằng 33 chương ngắn, mỗi chương được mở đầu bằng một câu danh ngôn (của nhân vật Jack Vui Tính) hàm chứa những giá trị giáo dục rất uyên thâm. Bởi lẽ những câu mở đầu cho mỗi chương sách có tác dụng như một lời khuyên nhủ rất sâu sắc.

Có thể nói đây là một trong những cách giáo dục rất ấn tượng. Lạ và hiệu quả. Vì thế khi đọc Chú Sóc Jack Vui Tính, ta có cảm tưởng như đây chính là một tác phẩm giáo dục đạo đức công dân thật chí lý. Ở đây tính triết lý xuất hiện rất mềm mại, đơn giản, không cầu kỳ, khô khan, khó hiểu.

Mỗi chương rất ngắn, hoàn toàn phù hợp với mọi lứa tuổi. Gần như trong suy nghĩ của mình, Thornton Burgess không muốn các độc giả của mình ngủ gục. Lối viết của ông rất lạ. Độc giả bị cuốn hút bởi những chương rất ngắn, gần gũi với hoạt họa, phù hợp với khả năng tập trung theo dõi của trẻ em.

Dĩ nhiên với người lớn, những triết lý (từ những câu danh ngôn của nhân vật Jack Vui Tính) lại khiến họ suy nghĩ, nghiền ngẫm. Vì thế yếu tố giáo dục trong câu truyện Chú Sóc Jack Vui Tính là một món ăn tinh thần bổ ích với mọi lứa tuổi.

4. Những Bài Học Nhân Bản Bất Ngờ

Trong truyện ngụ ngôn Chú Sóc Jack Vui Tính, chúng ta nhanh chóng nhận được những thông điệp bài học nhân bản rất uyên thâm. Mặc dù đã đọc nhiều, nghe nhiều, vậy mà những điều ông chia sẻ luôn chứa đựng những giá trị triết lý hết sức tâm lý, gần như cách chuyển tải của ông đã đạt được một giới cảnh rất siêu đẳng: Những triết lý được trình bày ở dạng đơn sơ, dễ hiểu nhất.

Hãy đọc lại một đoạn ông viết trong Chú Sóc Jack Vui Tính:

[Trên thực tế thì, việc quan trọng nhất ở trên đời này đều bắt nguồn từ những miệng lưỡi đáng sợ, là nguồn gốc của mọi rắc rối, đem đến đau khổ, đắng cay, buồn bã và những chịu đựng khổ đau cho nhau. Nếu không có những lời nói khó nghe, ác độc, vô tình và vô trật tự, thì thế giới này sẽ được vui vẻ hạnh phúc gấp trăm ngàn lần rồi.]

Ở đây chúng ta thấy ông giáo dục rất nhẹ nhàng. Mượn nhân vật của mình là chú chim Giẻ Sammy để nhắc nhở bạn đọc về những điều cần tránh. Với lối viết nhẹ nhàng như thế, quả nhiên ông không khiến người ta nhận ra nơi ông là người khó tính. Người ta chỉ thấy một Thornton Burgess hiền lành và rộng lượng.

Hoặc trong một đoạn khác, ông viết:

[Rồi cậu bé lại nghĩ, tính ra thì Chồn cũng là một sáng tạo của Mẹ Thiên Nhiên giữa muôn loài. Có lẽ, hẳn ta cũng mang một sứ mạng nào đó mà Mẹ Thiên Nhiên đã giao cho. Tuy hẳn là một kẻ xấu, nhưng biết đâu hẳn ta cũng hữu dụng ở một khía cạnh nào đó. Chẳng hạn như cái ác của hẳn giúp kẻ khác học cách làm sao đương đầu với sợ hãi và học sáng suốt hơn, biết tự bảo vệ mình hơn để hợp với môi sinh của bản thân mình.]

Rõ ràng ở đây tình cảm của ông đối với mọi loài, với một sự liên hệ trong đời sống con người, ông khuyên chúng ta nên đối xử bình đẳng với tất cả. Mặc dù đó là những kẻ đã gây ra cho chúng ta những phiền phức. Với Thornton Burgess, có vẻ như mọi điều trong cuộc sống này đều có những giá trị giáo dục. Và bất cứ với loại người nào, chúng ta cũng đều có thể học hỏi được nơi họ.

5. Chia Sẻ Cùng Tác Giả Chuyển Ngữ

Ấn phẩm Chú Sóc Jack Vui Tính các bạn đang cầm trên tay là tác phẩm chuyển ngữ đầu tiên của tác giả Donna Nguyễn. Bằng tình cảm và tinh thần muốn được chia sẻ, dâng đời, đóng góp và cống hiến cho cuộc sống, chị đã chuyển ngữ tác phẩm này, bằng một sự nhiệt tình thật đáng quý.

Với lối văn mềm mại, chị chuyển ngữ rất thành công và trung thành với giọng văn hiền hòa của Thornton Burgess. Có thể nói, Tủ Sách Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học có được những tác phẩm ý nghĩa, lối chuyển ngữ cẩn thận, tận tâm, điều đó có được chính bởi những cây bút có tâm huyết, có lòng như của chị.

Trong tương lai, chúng ta sẽ có thêm những tác phẩm văn học của nước ngoài bằng Tiếng Anh sẽ được chị tiếp tục chuyển ngữ, và bạn đọc có thể tin tưởng rằng sự thẩm định trong chọn lựa những tác phẩm Tiếng Anh để chuyển ngữ sang Tiếng Việt của chị là một sự thẩm định có ý nghĩa.

Cũng nơi đây, Tủ Sách Học Tiếng Anh Qua Tác Phẩm Văn Học mong muốn sẽ có những cây bút mới, tất cả những ai có lòng với văn chương, với hai ngôn ngữ Tiếng Anh và Tiếng Việt, hãy đến với tủ sách. Hãy chuyển ngữ, nếu như bạn có khả năng đó. Như lời của Thornton Bugress đã chia sẻ trong truyện ngụ ngôn Chú Sóc Jack Vui Tính:

[Khi ta cứ thản nhiên nhận lấy món quà của Tạo Hóa mà không biết trân trọng thì đấy là một điều không nên làm. Chúng ta có phước mà không biết quý thì đôi lúc không những phước đức đó sẽ không ở lại mà chúng ta còn tự làm khổ bản thân mình và người khác.]

Mong thay những gì chúng ta có, khi chia sẻ, trao đi bằng cả tấm lòng, đó sẽ là những hạt đầu acorn, những quả mại châu, những hạt ngô, những nụ cười, để cuộc đời sẽ là một quà tặng thực sự cho bản thân chúng ta và cho cả những người chung quanh khác.

Nguyễn Thơ Sinh
Fort Worth, Texas, USA
Vào Thu 2011

HAPPY JACK
CHÚ SỐC JACK VUI TÍNH

-oOo-

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

175 Giảng Võ, Hà Nội

ĐT: 04.38515380 - Fax: 04.38515381

CHI NHÁNH PHÍA NAM

85 Cách mạng tháng Tám, Q.1, TP. HCM

ĐT: 08.38390970 - Fax: 08.39257205

Chịu trách nhiệm xuất bản:

LÊ HUY HÒA

Biên tập: PHƯƠNG LAN

Sửa bản in: PHƯƠNG LAN

Trình bày: NGUYỄN TÁM

Bìa:

DN SÁCH THÀNH NGHĨA

NS NGUYỄN VĂN CỪ

In 1.000 cuốn, khổ 12.5x20.5,
tại Công ty Cty CP In Bến Tre
Giấy ĐKKHXB số:
In xong và nộp lưu chiểu QIII/2012.